

Η ροζ επανάσταση στο Ιράν, η «Αριστερά» και η εκστρατεία αλλαγής καθεστώτος^[1]

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εισαγωγή

Είναι φανερό σήμερα ότι η τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία που εξαπολύθηκε πριν από περίπου τέσσερα χρόνια από την υπερεθνική ελίτ^[2] (χονδρικά, τα μέλη της «G7») και τους Σιωνιστές, όπως και από τα ελεγχόμενα από αυτούς διεθνή μέσα μαζικής ενημέρωσης, με στόχο την δυσφήμιση και αποσταθεροποίηση του Ιρανικού Ισλαμικού καθεστώτος, ως ένα πρώτο βήμα για αλλαγή καθεστώτος, είτε από τα μέσα είτε απ' έξω, έχει εισέλθει σε μια νέα κρίσιμη φάση. Οπως θα προσπαθήσω να δείξω σε αυτό το δοκίμιο, η εκστρατεία αυτή έχει τεράστια σημασία για τις ελίτ και το σύστημα της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» στο σύνολό τους, δεδομένου ότι η εγκατάσταση ενός πελατειακού καθεστώτος στο Ιράν όχι μόνο θα αλλάξει ολόκληρο το χάρτη της Μέσης Ανατολής και ακόμη πιο πέρα, αλλά και θα ανοίξει τον δρόμο για την επιβολή της Νέας Τάξης Πραγμάτων, από τη Λατινική Αμερική (η υποδομή γι' αυτό ήδη στήνεται στην Κολομβία) έως τη Βόρειο Κορέα. Είναι, επομένως, εξαιρετικά σημαντικό να εξετάσουμε συστηματικά τα πρόσφατα γεγονότα στο Ιράν, καθώς και να δείξουμε το ρόλο που παίζει η ρεφορμιστική Αριστερά στην υποστήριξη—άμεση ή έμμεση—αυτής της εκστρατείας.

Ομως, το ότι σήμερα το καθήκον της αντισυστημικής Αριστεράς (για να την διαφοροποιήσουμε από την «αντικαπιταλιστική» Αριστερά, η οποία σήμερα είναι συνήθως αντικαπιταλιστική μόνο στην ρητορική της αφού, στο μεγαλύτερο μέρος της, δεν αμφισβητεί ρητά το σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία») είναι να υποστηρίξει τους φονταμενταλιστές της Ιρανικής επανάστασης στον αγώνα τους εναντίον της υπερεθνικής ελίτ και των συνοδοιπόρων της, δεν συνεπάγεται ότι οφείλουμε να υποστηρίξουμε άκριτα αυτό το καθεστώς. Δεν έχουμε αμφιβολίες ότι πρόκειται για ένα ανορθολογικό θεοκρατικό καθεστώς και ότι ο αγώνας του εναντίον της υπερεθνικής ελίτ και της Νέας Παγκόσμιας Τάξης δίνει ιδιαίτερη έμφαση στις πολιτισμικές όψεις της παγκοσμιοποίησης, χωρίς βέβαια ν' αγνοεί τις πολιτικές και οικονομικές. Αυτό έχει σημαντικές επιπτώ-

[1] Η μετάφραση του άρθρου, την οποία επιμελήθηκε ο συγγραφέας, ο οποίος έκανε και εκτεταμένες προσθήκες στο αρχικό δοκίμιο, είναι του Τρύφωνα Φαρμακάκη.

[2] Για τον ορισμό της υπερεθνικής ελίτ βλ. Τάκης Φωτόπουλος, *Παγκοσμιοποίηση, Αριστερά και Περιεκτική Δημοκρατία* (Ελληνικά Γράμματα, 2002), κεφ. 1.

σεις σε σχέση με την ασυνεπή αντισυστημική στάση του καθεστώτος απέναντι στις εισβολές στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, καθώς επίσης και με τις αντιφατικές οικονομικές πολιτικές που εφαρμόζει στη χώρα, πέραν —βεβαίως— των (αναπόφευκτων για ένα θεοκρατικό καθεστώς) ανορθολογικοτήτων του στο πολιτισμικό επίπεδο.

Ο στόχος, επομένως αυτού του δοκιμίου είναι να χαράξει μια σαφή διαχωριστική γραμμή, τόσο σε σχέση με αυτή της υπερεθνικής ελίτ και των συνοδοιπόρων της στη ρεφορμιστική Αριστερά (που, ουσιαστικά, υιοθετούν την ίδια γραμμή σχετικά με την ανορθολογική φύση του καθεστώτος και τις παραβιάσεις του στα ανθρώπινα δικαιώματα κ.λπ.), όσο και σε σχέση με τη γραμμή μερικών στην Αριστερά, που υποστηρίζουν άκριτα το καθεστώς, με βάση την προβληματική της σημαντικότερης (από τις παραβιάσεις δικαιωμάτων κ.λπ.) σύγκρουσης του με την υπερεθνική ελίτ. Με άλλα λόγια, από την σκοπιά της Περιεκτικής Δημοκρατίας (ΠΔ), παρόλο που οποιοσδήποτε ισχυρίζεται ότι ανήκει στην αντισυστημική Αριστερά οφείλει να υποστηρίξει το Ισλαμικό καθεστώς —εν όψει των σχεδόν κατακλυσμικών κοινωνικών και πολιτικών επιπτώσεων σε παγκόσμιο επίπεδο που θα ακολουθήσουν μια αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν που θα επιβάλλει η υπερεθνική ελίτ μαζί με τους Σιωνιστές,— έχουμε πλήρη συνείδηση ότι η υποστήριξη αυτή είναι απλώς μια συμμαχία τακτικού χαρακτήρα με ένα καθεστώς το οποίο δεν έχει καμία σχέση με τα ιδανικά της Περιεκτικής Δημοκρατίας και της αυτονομίας που υποστηρίζουμε. Ομως, η αναγκαία προϋπόθεση για το άνοιγμα του δρόμου προς μια γνήσια δημοκρατία είναι η πολιτική (και αν είναι δυνατόν και η οικονομική) ανεξαρτησία μιας χώρας από την υπερεθνική ελίτ. Και είναι αυτή ακριβώς η πολιτική ανεξαρτησία του Ιράν που διακυβεύεται αυτή τη στιγμή και όχι η παραβίαση κάποιων ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το Ισλαμικό καθεστώς, όπως ισχυρίζεται η προπαγάνδα της υπερεθνικής ελίτ και των Σιωνιστών, και των συνοδοιπόρων τους στην ρεφορμιστική Αριστερά και την —μόνο κατ' όνομα— αντικαπιταλιστική Αριστερά, οι οποίοι αποπροσανατολίζουν, μπερδεύουν και εν τέλει, αδρανοποιούν χιλιάδες προβληματιζόμενους ανθρώπους στον χώρο της Αριστεράς σε ολόκληρο τον κόσμο!

1. Η κλιμάκωση της εκστρατείας αλλαγής καθεστώτος στο Ιράν

Η ανάπτυξη της εκστρατείας για την αλλαγή καθεστώτος

Η δυσφημιστική εκστρατεία αποσταθεροποίησης του Ιράν δεν ξεκίνησε μόνο με αφορμή τις πρόσφατες διαδηλώσεις για την υποτιθέμενη «κλοπή» 11 εκατομμυρίων ψήφων από τη ρεφορμιστική αντιπολίτευση. Στη πραγματικότητα, οι αντιδράσεις αυτές είναι απλώς η κλιμάκωση μιας εκστρατείας που ξεκίνησε σχεδόν αμέσως μετά την ήττα των Ισλαμιστών ρεφορμιστών στις προεδρικές εκλογές του 2005, μετά από μια μακρά περίοδο ρεφορμιστικών κυβερνήσεων που ακολούθησε τον θάνατο του Αγιατολάχ Χομείνι, του πατέρα της Ισλαμικής επανάστασης.

Η εκστρατεία ξεκίνησε με τη δημιουργία ενός νέου «μπαμπούλα», (όχι και πολύ διαφορετικού από τον «μπαμπούλα» των όπλων μαζικής καταστροφής που υποτίθεται ότι κατείχε το Ιρακινό καθεστώς!): την απειλή ενός πυρηνικού Ισλαμικού καθεστώτος το οποίο θα μπορούσε πιθανόν να εμπλακεί σε μια εκστρατεία «εξολόθρευσης» του Ισραήλ. Φυσικά, το γεγονός ότι το Ιρακινό καθεστώς δεν πρόκειται ποτέ να βρεθεί σε θέση να απειλήσει πραγματικά το Ισραήλ και ότι η μοναδική στρατιωτική μηχανή που έχει τη δυνατότητα σήμερα να εξολοθρεύσει μια άλλη χώρα είναι η τρομερή στρατιωτική μηχανή των ΗΠΑ/Ισραήλ, αγνοείται βολικότατα. Παρομοίως, σε ένα είδος μαύρης προπαγάνδας, το Ιρακινό καθεστώς παρουσιάστηκε σαν να καλεί «*Να πεταχτούν οι Ισραηλινοί στη θάλασσα*», ενώ το Ιράν όχι μόνο φιλοξενεί τη μεγαλύτερη Ισραηλινή κοινότητα από κάθε άλλη χώρα της Μέσης Ανατολής, εκτός από το Ισραήλ^[3], αλλά επίσης, όλη η ρητορική του (ακόμη κι αν ληφθούν υπόψη μερικές μη «πολιτικές ορθές» εκφράσεις του Αχμαντινετζάντ) απλώς εξήρε την ανάγκη να καταπολεμηθεί μια ρατσιστική ιδεολογία, ο Σιωνισμός^[4], και ένα καθεστώς που βασίζεται σε αυτήν. Ομως, ο αγώνας εναντίον του Σιωνισμού ήταν για πάρα πολλά χρόνια ένας παλιός στόχος της αντισυστημικής Αριστεράς (Εβραϊκής και μη), πριν η Σιωνιστική και η φίλο-Σιωνιστική Αριστερά γίνουν ηγεμονικές μέσα στην Αριστερά γενικά και καταφέρουν να εξαφανίσουν το ζήτημα του Σιωνισμού από την ατζέντα της Αριστεράς. Περαιτέρω, το ίδιο το γεγονός ότι το Σιωνιστικό Ισραήλ είναι η μόνη χώρα στην περιοχή που κατέχει πυρηνικά όπλα (όταν οι Ιρανοί απέχουν ακόμη παρασάγγες από το

[3] Robert Tait, "Iran's Jews spurn cash lure to emigrate to Israel", *The Guardian* (13/7/2007).

[4] Βλ. Τάκης Φωτόπουλος, "Zionism and the transnational elite", *The International Journal of Inclusive Democracy*, Vol. 2, No. 4 (November 2006).

στάδιο παραγωγής έστω και ενός τέτοιου όπλου!]^{5]} αγνοείται βολικά, παρά το γεγονός ότι το πρόβλημα της διάδοσης των πυρηνικών όπλων θα μπορούσε να έχει λυθεί εύκολα με την υιοθέτηση της πρότασης καταστροφής των πυρηνικών όπλων και της πυρηνικής υποδομής κάθε χώρας στην περιοχή, συμπεριλαμβανομένου φυσικά του Ισραήλ. Περιττό να λεχθεί ότι η πρόταση αυτή ούτε καν συζητείται από την υπερεθνική ελίτ και τους Σιωνιστές!

Έτσι, τα τελευταία χρόνια, έχουμε μια θεατρική επανάληψη της εκστρατείας που οδήγησε στην εισβολή στο Ιράκ. Το απόλυτα ελεγχόμενο σήμερα από την υπερεθνική ελίτ Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών πέρασε επανειλημμένα ψηφίσματα καταδικάζοντας το Ιρανικό καθεστώς για τις πυρηνικές δραστηριότητες του (παρόλο που ποτέ δεν προέκυψε οποιαδήποτε επαρκής απόδειξη ότι οι δραστηριότητες αυτές πράγματι στοχεύουν σε οτιδήποτε πέρα από την παραγωγή πυρηνικής ενέργειας)^{6]}, χάρη στην επιμονή της υπερεθνικής ελίτ και την πίεση που αυτή μπορεί και ασκεί στην Κίνα και την Ρωσία. Στην Κίνα, επειδή βρίσκεται σε μια διαδικασία πλήρους ενσωμάτωσης στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς και –ως εκ τούτου– είναι πλήρως εξαρτημένη από τις Δυτικές πολυεθνικές εταιρίες για το «θαύμα» της οικονομικής της ανάπτυξης.^{7]} Και στην Ρωσία, επειδή η ελίτ της έχει βασικό της στόχο την ενσωμάτωση της στο κλειστό «κλαμπ» των πιο σημαντικών παγκοσμίων δυνάμεων, ενώ –ταυτόχρονα– η Αμερικανική ελίτ με πανουργία προσφέρει στη Ρωσική ελίτ ένα πακέτο που περιλαμβάνει την απόσυρση της αντιπυραυλικής ασπίδας των Η.Π.Α. από την Πολωνία, Ουκρανία κ.λπ., με αντάλλαγμα την Ρωσική υποστήριξη στην κλιμακούμενη εκστρατεία για αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν.^{8]} Έτσι, οι μεν κυρώσεις ενάντια στο Ιράν (που βασικά βέβαια πλήττουν τα κατώτερα στρώματα και όχι τις ελίτ!) γίνονται όλο και πιο σκληρές, ενώ η προπαγανδιστική εκστρατεία εναντίον του για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά γυναικών, ομοφυλόφιλων, φυλακισμένων κ.λπ., εντείνεται.

Στη συνέχεια, ήλθαν οι προεδρικές εκλογές του 2009, με τους αστούς εκσυγχρονιστές στο Ιράν και τους υποστηρικτές τους στην υπερεθνική ελίτ να

[5] Αντίθετα από το Ισραήλ, το Ιράν έχει υπογράψει και επικυρώσει την διεθνή συμφωνία για την μη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι μόνο τρεις χώρες εκτός του Ισραήλ δεν την έχουν υπογράψει, από τις οποίες οι δύο είναι πελαταιακά καθεστώτα (Πακιστάν και Ινδία), και το τρίτο είναι η Βόρεια Κορέα.

[6] Ακόμη και τον Οκτώβριο του 2009 ο Γενικός Διευθυντής της ΙΑΕΑ El Baradei ανέφερε ότι οι επιθεωρήσεις της ΙΑΕΑ δεν είχαν βρει κανένα στοιχείο που να υποδεικνύει ότι το Ιράν κατασκεύαζε πυρηνικά όπλα, ενώ η Ρωσία μόλις τον Νοέμβριο επιβεβαίωσε ότι δεν έχει την παραμικρή ένδειξη ότι το Ιράν επιχειρεί να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα.

[7] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, "Is sustainable development compatible with present globalisation? The Chinese Case", *The International Journal of Inclusive Democracy*, Vol. 4, No. 4 (October 2008). http://www.inclusivedemocracy.org/journal/vol4/vol4_no4_takis_chinese_case.htm

[8] Βλ. Τάκης Φωτόπουλος, "Transnational elite and Russia: a new bipolar world?", *The International Journal of Inclusive Democracy*, Vol. 4, No. 4 (October 2008). Βλ. και «Η επιδεινούμενη συστημική κρίση», *Περιεκτική Δημοκρατία*, αρ. 18-19 (Φθινόπωρο 2008-Ανοιξη 2009).

κάνουν οτιδήποτε ήταν δυνατό για να εκλεγεί ο Μουσαβί, ο υποψήφιος των ρεφορμιστών Ισλαμιστών, για τους λόγους που θα εξετάσουμε παρακάτω. Η ίδια η προεκλογική εκστρατεία εξελίχθηκε ομαλά, αφού ακόμα και καυτά τηλεοπτικά ντιμπέιτ επιτράπηκαν μεταξύ των υποψηφίων, κατά τη διάρκεια των οποίων εκτοξεύθηκαν και ορισμένες πολύ σοβαρές κατηγορίες εκατέρωθεν. Παρόλα αυτά, τη στιγμή ακριβώς που η υπερεθνική ελίτ περίμενε ότι το «φαινόμενο Ομπάμα» θα επηρέαζε τους Ιρανούς ψηφοφόρους, όπως είχε επηρεάσει και τους Λιβανέζους ψηφοφόρους που στις τελευταίες εκλογές έδειξαν τάση μιας κάποιας απομάκρυνσης από την Χεζμπολάχ (ένα από τα απελευθερωτικά κινήματα που υποστηρίζονται από το Ιρανικό καθεστώς) ο Αχμαντινετζάντ πέτυχε μια άνετη νίκη απέναντι στον Μουσαβί. Αυτό ήταν το σημείο «απογείωσης» για την εκστρατεία παραπληροφόρησης εναντίον του καθεστώτος.

Έτσι, ο «προοδευτικός» πρόεδρος Ομπάμα, ακολουθούμενος από ολόκληρη την «παγκόσμια δημοκρατική κοινότητα» (δηλ. την υπερεθνική ελίτ), με την κρίσιμη υποστήριξη της ρεφορμιστικής Αριστεράς (δηλ. την Αριστερά που δεν αμφισβητεί το σύστημα της οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας»), εξεγέρθηκε για τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν σε σχέση με τις «κλεμμένες εκλογές», την καταστολή των διαδηλώσεων της αντιπολίτευσης και την αιματοχυσία από το θεοκρατικό καθεστώς. Όμως, οι ηγέτες μας στην υπερεθνική ελίτ, και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης που οι ίδιοι ελέγχουν, θα πρέπει να πάσχουν από σοβαρή αχρωματοψία όταν την ίδια στιγμή:

- Είναι μεν ικανοί να δουν «κλεμμένες εκλογές» στο Ιράν, αλλά είναι τυφλοί στα αποτελέσματα των Παλαιστινιακών εκλογών του Ιανουαρίου του 2006, οι οποίες αναγνωρίστηκαν από όλους ως δίκαιες αλλά, παρόλα αυτά, απορρίφθηκαν με γελοία προσχήματα από την υπερεθνική ελίτ και, στη συνέχεια, οι πολίτες της Γάζας καταδικάστηκαν σε λιμό, απλώς και μόνο επειδή έκαναν τις «λάθος» επιλογές.^[9]
- Είναι ικανοί ν' αντιληφθούν τη βίαιη καταστολή διαδηλώσεων μόνον στην Τεχεράνη, αλλά όχι στο Λονδίνο στη σύσκεψη των G20, ή στο Στρασβούργο στη σύνοδο του NATO μερικούς μήνες νωρίτερα.
- Είναι ικανοί να συνειδητοποιήσουν τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων μόνο στο Ιράν, αλλά όχι και στα δικά τους πελατειακά τυραννικά καθεστώτα στην Αίγυπτο ή τη Σαουδική Αραβία —για να μην αναφέρουμε τις συστηματικές σφαγές στην Παλαιστίνη από τους Σιωνιστές— η τελευ-

[9] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, ««Democracy» in the New World Order», *The International Journal of Inclusive Democracy*, Vol. 2, No. 4 (November 2006).

http://www.inclusivedemocracy.org/journal/newsletter/vol2_no4_democracy_new_world_order.htm

ταία μόλις τον Ιανουάριο αυτής της χρονιάς στη Γάζα.^[10]

- Είναι ικανοί να ακούσουν τους δολοφονικούς πυροβολισμούς εναντίον λίγων πολιτών στο Ιράν, που δεν παύουν βέβαια να είναι καταδικαστέες, αλλά δεν συγκρίνονται με τις μαζικές δολοφονίες πολιτών στο Ιράκ, το Αφγανιστάν ή το Πακιστάν, συνήθως ως «παράπλευρες απώλειες»!

Ακόμη, μολονότι κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί τον μαζικό χαρακτήρα κάποιων αντικαθεστωτικών διαδηλώσεων (κάτι που ήταν αναμενόμενο, δεδομένου του ευρέως φάσματος ανθρώπων που συμμετείχαν σε αυτές, από ρεφορμιστές Ισλαμιστές μέχρι αστούς εκσυγχρονιστές —βλέπε παρακάτω) οι διαδηλώσεις αυτές ήταν περιορισμένες κυρίως στην περιοχή της Τεχεράνης και σε καμία περίπτωση δεν ήταν συγκρίσιμες σε μαζικότητα με αυτές των υποστηρικτών του καθεστώτος. Ήταν ακριβώς αυτό το γεγονός που προφανώς οδήγησε το BBC στο να «πιαστεί στα πράσα» (πάλι!) σε υπόθεση μαζικής εξαπάτησης του κοινού, παρουσιάζοντας φωτογραφίες από συγκεντρώσεις υπέρ του Αχμαντινετζάντ ως δήθεν φωτογραφίες από αντικυβερνητικές διαμαρτυρίες υπέρ του Μουσαβί! Έτσι, μια φωτογραφία που δημοσιεύτηκε από τους Times του Λος Άντζελες στο πρωτοσέλιδο της ιστοσελίδας του, που έδειχνε τον Αχμαντινετζάντ να χαιρετά το πλήθος των υποστηρικτών του σε μια δημόσια εκδήλωση, χρησιμοποιήθηκε από την ιστοσελίδα του BBC News σε ρεπορτάζ που κάλυπτε τις διαμαρτυρίες για τις εκλογές, αλλά με τον Αχμαντινετζάντ κομμένο από τη φωτογραφία και τη λεζάντα «υποστηρικτές του κ. Χοσεΐν Μουσαβί αφηφούν ξανά την απαγόρευση διαδηλώσεων».^[11] Φυσικά, μόλις η αλήθεια σχετικά με τις παραπειστικές φωτογραφίες ήρθε στην επιφάνεια, το BBC άλλαξε τη λεζάντα της φωτογραφίας στο αρχικό του άρθρο αλλά, δεδομένου ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που πιάστηκε να αλλοιώνει την αλήθεια, προφανώς δεν επρόκειτο περί λάθους! Η μεροληπτική, άλλωστε, στάση του BBC υπέρ των Σιωνιστικών θέσεων στο Παλαιστινιακό ζήτημα, για παράδειγμα, είναι πασίγνωστη αφού ακόμα και μια ανεξάρτητη έρευνα, που ανέθεσε σε ειδική επιτροπή το διοικητικό συμβούλιο του ίδιου του BBC, υποχρεώθηκε πριν από μερικά χρόνια να καταλήξει στο (επιεικές!) συμπέρασμα ότι η κάλυψη του BBC ήταν «παραπλανητική».^[12] Στην πραγματικότητα, το συγκεκριμένο μέσο έχει πιαστεί πολλές φορές επ' αυτοφώρο να χρησιμοποιεί παραπλανητικές τεχνικές λήψης εικόνων και βίντεο για να προωθήσει τη συστημική

[10] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, "The Crime of the Zionists and the Transnational Elite and the Stand of the Left", *The International Journal of Inclusive Democracy*, Vol. 5, No. 2 (Spring 2009).

http://www.inclusivedemocracy.org/journal/vol5/vol5_no2_takis_crime_of_zionists.htm

[11] Paul Joseph Watson, "BBC Caught in Mass Public Deception With Iran Propaganda", *Infowars* (18/6/2009). <http://www.infowars.com/bbc-caught-in-mass-public-deception-with-iran-propaganda/>

[12] Owen Gibson, "BBC's coverage of Israeli-Palestinian conflict «misleading»," *The Guardian* (3/5/2006).

άποψη. Έτσι, στην διάρκεια της πτώσης της Βαγδάτης τον Απρίλιο του 2003, το BBC και άλλα συστημικά ΜΜΕ, μετέδιδαν εικόνες κοντινής λήψης από τον «μαζικό ξεσηκωμό», όπου Ιρακινοί, βοηθούμενοι από Αμερικανούς στρατιώτες γκρέμιζαν το άγαλμα του Σαντάμ Χουσεΐν στην Πλατεία Φαρντούς. Οι εικόνες κοντινής λήψης χρησιμοποιήθηκαν για να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι εκατοντάδες, ή χιλιάδες, Ιρακινών συμμετείχαν σε μια «ιστορική» απελευθέρωση, αλλά όταν αργότερα δημοσιοποιήθηκαν στο διαδίκτυο φωτογραφίες μακρινής λήψης (οι οποίες ποτέ δεν μεταδόθηκαν ζωντανά στην τηλεόραση), έγινε φανερό η πραγματικότητα του «μαζικού ξεσηκωμού»: το πλήθος γύρω από το άγαλμα ήταν αραιό και αποτελούνταν κατά το πλείστον από Αμερικανούς στρατιώτες και δημοσιογράφους των Η.Π.Α. —με (ακόμη και) το BBC να παραδέχεται ότι μόνον μερικές «δεκάδες» Ιρακινών είχαν συμμετάσχει στο γκρέμισμα του αγάλματος!

Το πρότυπο όμως, που ακολουθείται από την υπερεθνική ελίτ για να επιτύχει αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν δεν είναι το ίδιο με αυτό που υιοθετήθηκε για το Ιράκ, δεδομένου ότι μια εισβολή στο Ιράν είναι πρακτικά αδιανόητη, ακόμη και για τις ΗΠΑ, πέραν του ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει μπούμερανγκ πολιτικά, στρέφοντας τους αστούς ρεφορμιστές και τους ρεφορμιστές Ισλαμιστές εναντίον των ΗΠΑ. Έτσι, φαίνεται ότι η τακτική που επιλέχθηκε αυτή τη φορά είναι αυτή που εφαρμόστηκε επιτυχώς για την αλλαγή καθεστώτος στη Σερβία^[13]. Δηλαδή, στη Σερβία, η διαίρεση μεταξύ Δυτικόφιλων εκσυγχρονιστών από τη μία, και εθνικιστών και σοσιαλιστών από την άλλη, έγινε επιτυχώς αντικείμενο εκμετάλλευσης από την υπερεθνική ελίτ η οποία, με τη βοήθεια των μαζικών ΝΑΤΟικών βομβαρδισμών που είχαν στόχο την ενίσχυση των πρώτων και την τρομοκράτηση των τελευταίων, πέτυχε τον στόχο της για αλλαγή καθεστώτος. Ο προπαγανδιστικός πόλεμος που προηγήθηκε αυτής της αλλαγής και που αναπαράχθηκε πιστά από ΜΚΟ που «υπερασπίζονται» τα ανθρώπινα δικαιώματα και ολόκληρη την ρεφορμιστική Αριστερά και τους αναλυτές της (συμπεριλαμβανομένων των νέων συνοδοιπόρων της Αριστεράς, δηλ. τους μεταμοντέρνους «αναρχικούς»), τόνιζε, όπως και τώρα, τις υποτιθέμενες τεράστιες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από ένα τυραννικό καθεστώς —ένα γεγονός που, σύμφωνα με την ιδεολογία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, δικαιολογούσε τον περιορισμό της εθνικής κυριαρχίας του και, εμμέσως, την ανάγκη για αλλαγή καθεστώτος. Αντίστοιχα, το Ιρανικό καθεστώς σήμερα κατηγορείται ότι καταπνίγει μια ειρηνική επανάσταση του Ιρανικού λαού για να διατηρήσει τη δύναμή του μέσω της βίας.

[13] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, *Η Νέα Τάξη στα Βαλκάνια* (Στάχυ, 1999). Βλ. και *Ο Πόλεμος κατά της «Τρομοκρατίας»* (Γόρδιος, 2003).

Η ροζ «επανάσταση» στο Ιράν

Τι είδους επανάσταση ήταν η πρόσφατη στο Ιράν; Για ν' απαντήσει κανείς στο ερώτημα αυτό θα πρέπει κατά τη γνώμη μου να εξετάσει πρώτα τα παρακάτω:

Πρώτον, θα πρέπει να αναρωτηθεί κανείς γιατί, εάν το κίνημα εναντίον της παρούσας Ισλαμικής ηγεσίας ήταν ηγεμονικό —όπως ισχυρίζονται οι υποστηρικτές του στην Δύση— και επομένως περιελάμβανε τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού, συνεντρίβη τόσο εύκολα από το καθεστώς, χωρίς τη χρήση κανενός από τα πειστικά όπλα του στρατού, των τανκς συμπεριλαμβανομένων. Όπως ένας έγκυρος αναλυτής περιέγραψε την καταστολή των διαδηλώσεων:^[14]

Αξίζει να σημειωθεί ότι οι περισσότεροι από τους πυροβολισμούς με αληθινά πυρά από τις δυνάμεις ασφαλείας φαίνεται να ρίχτηκαν στον αέρα. Αυτό εξηγεί γιατί οι θάνατοι στις μαζικές και επαναλαμβανόμενες διαδηλώσεις στους δρόμους της Τεχεράνης παρέμειναν σχετικά χαμηλοί, συνολικά 15, σύμφωνα με επίσημες πηγές, οι οποίες ισχυρίζονται επίσης ότι οχτώ Basij εθνοφρουροί έχουν σκοτωθεί. Οι αναφορές των μέσων ενημέρωσης γενικά ανέφεραν 17 θανάτους διαδηλωτών, αν και αφθονούν οι φήμες για μεγαλύτερο αριθμό νεκρών.

Δεύτερον, η σύγκριση μεταξύ μιας γνήσιας επανάστασης, όπως η επανάσταση του 1979 που ανέτρεψε το τυραννικό καθεστώς του Σάχη, και της σημερινής «επανάστασης» είναι πολύ διδακτική. Η επαναστατική διαδικασία κατά του καθεστώτος του Σάχη, το οποίο προστατευόταν από έναν πλουσιοπάροχα χρηματοδοτούμενο στρατό και υπηρεσίες ασφαλείας (με τη μαζική υποστήριξη των Δυτικών φίλων του), ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 1978. Μόλις ξέσπασαν οι πρώτες, σχετικά μικρές διαδηλώσεις, με μερικές εκατοντάδες Ισλαμιστών φοιτητών και θρησκευτικών ηγετών στην πόλη του Κουόμ που διαμαρτύρονταν για ένα ρεπορτάζ στα ελεγχόμενα από την κυβέρνηση μέσα ενημέρωσης, εστάλη ο στρατός για να τις διαλύσει, σκοτώνοντας δεκάδες φοιτητών. Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν κατά τη διάρκεια όλης εκείνης της χρονιάς σε όλες τις μεγάλες πόλεις του Ιράν και κλιμακώθηκαν με τις εκδηλώσεις του Δεκεμβρίου του 1978, όπου στις 10 και 11 Δεκεμβρίου, «έξι με εννέα εκατομμύρια» διαδηλωτές κατά του Σάχη ξεχύθηκαν στους δρόμους σε όλο το Ιράν, —γεγονός που, σύμφωνα με έναν ιστορικό της επανάστασης, «ακό-

[14] Dilip Hiro, "The Clash of Islam and Democracy in Iran", *ZNET* (30 Ιουνίου 2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21826>. Αυτό το άρθρο πρωτοεμφανίστηκε στην ιστοσελίδα TomDispatch.com, ένα μπλόγκ του Nation Institute. Ο Dilip Hiro είναι ο συγγραφέας πέντε βιβλίων για το Ιράν, το τελευταίο εκ των οποίων είναι το *The Iranian Labyrinth: Journeys Through Theocratic Iran and its Furies* (Nation Books).

μη κι αν αφαιρούσαμε τις υπερβολές, μπορεί να είναι η μεγαλύτερη εξέγερση στην ιστορία».^[15] Αν ληφθεί υπόψη ότι ακόμα και στις μεγαλύτερες επαναστάσεις στην Ευρώπη, στη Γαλλική Επανάσταση του 1789 και στη Ρωσική Επανάσταση του 1917, δεν είχαν συμμετάσχει πολύ περισσότεροι από το 1% του πληθυσμού, και ότι στο Ιράν εκείνες τις δύο μέρες του Δεκέμβρη^[16] πάνω από το 10% του πληθυσμού της χώρας μετείχε στις διαδηλώσεις κατά του Σάχη —που λίγο αργότερα οδήγησαν στην ανατροπή του καθεστώτος— μπορεί κανείς να πάρει μια καλή ιδέα για το τι σημαίνει μια πραγματική Ιρανική επανάσταση!

Όμως, ας δούμε τώρα τι γινόταν με τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων υπό το καθεστώς του Σάχη, το οποίο ευλογούσαν οι Δυτικές ελίτ —οι ίδιες ελίτ και οι συνοδοιπόροι τους που σήμερα είναι λαλίστατοι στη καταδίκη των παραβιάσεων του Ισλαμικού καθεστώτος. Το παρακάτω απόσπασμα από το βιβλίο του Ρόμπερτ Φίσκ *The Great War for Civilisation: The Conquest of the Middle East*,^[17] δίνει μια καλή εικόνα για το είδος του καθεστώτος που υποστήριζε η Δύση, όσο αυτό ήταν πρόθυμο να υπηρετεί τους σκοπούς της —στην προκειμένη περίπτωση, να διαθέτει τους φυσικούς πόρους του με τρόπο που εξασφάλιζε ένα άνετο περιθώριο κέρδους για τις Δυτικές πετρελαϊκές εταιρίες:

Ανταποκριτές σαν τον Derek Ive του Associated Press κατάφεραν να δουν το εσωτερικό του σπιτιού ενός πράκτορα της Σαβάκ (της μυστικής αστυνομίας του Σάχη η οποία, σύμφωνα με τον Jesse J. Leaf, έναν πρώην αναλυτή της CIA για το Ιράν, ήταν εκπαιδευμένη σε τεχνικές βασανιστηρίων από την CIA) λίγο πριν την επιτυχία της επανάστασης: «Υπήρχε μια λιμνούλα για ψάρια απέξω, » μου είπε. «Υπήρχαν βάζα με λουλούδια στο μπροστινό χολ. Όμως στο υπόγειο υπήρχαν κελιά. Στο καθένα από αυτά υπήρχε ένα σιδερένιο κρεβάτι με μάντες και, από κάτω του, δύο εστίες μαγειρέματος. Στα κρεβάτια υπήρχαν προσαρμοσμένοι ειδικοί μηχανισμοί για να μπορούν να κατεβάζουν τους δεμένους ανθρώπους πλησιέστερα στις φλόγες. Σε ένα άλλο κελί, βρήκα μια μηχανή με ένα εργαλείο που κρατούσε ένα ανθρώπινο χέρι κάτω από ένα μαχαίρι και δίπλα του υπήρχε μια μεταλλική θήκη μέσα στην οποία μπορούσε να προσαρμοσθεί ένα ανθρώπινο χέρι. Στο ένα άκρο ήταν μια συσκευή κοπής μπέικον σε φέτες. Κόβανε χέρια». Ο Derek Ive βρήκε ένα σωρό από ανθρώπινα χέρια σε μια γωνία και, σε ένα άλλο κελί παραπέρα, ανακάλυψε κομμάτια από κάποιο πτώμα να επιπλέουν σε κάτι που έμοιαζε με οξύ. Μέσα σε αυτή την κτηνωδία γεννήθηκε η Ιρανική επανάσταση.

[15] Charles Kurzman, *The Unthinkable Revolution in Iran* (Harvard University Press, 2004), σελ.122

[16] στο ίδιο. σελ.121.

[17] Robert Fisk, *The Great War for Civilisation: The Conquest of the Middle East* (London: Fourth Estate, 2005). Το απόσπασμα αναπαράγεται επίσης στο άρθρο του με τίτλο "I saw a mesmeric Islamic uprising turn to savagery," *The Independent* (10/2/2009).

Εντούτοις, όλα αυτά δεν σημαίνουν βέβαια ότι το θεοκρατικό Ιρανικό καθεστώς δεν επέβαλε πράγματι ανόητους περιορισμούς στην ανθρώπινη συμπεριφορά (μολονότι, φυσικά, αν είχε αποκτήσει παρόμοια εξουσία ο Χριστιανικός, Ιουδαϊκός ή οποιοσδήποτε άλλος κλήρος στον κόσμο τα αποτελέσματα θα ήταν τα ίδια, αν όχι χειρότερα, όπως επαρκέστατα μας έχει δείξει η ιστορική εμπειρία!). Ούτε μπορεί ν' αρνηθεί κανείς ότι κάθε κρατική καταστολή διαδηλώσεων αναπόφευκτα περικλείει διάφορους βαθμούς αστυνομικής βαρβαρότητας, όπως οι πολιτικές ελίτ σε όλο τον κόσμο γνωρίζουν πολύ καλά! Το ίδιο ισχύει γενικά και για τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το καθεστώς αυτό, παρόλο που αναρωτιέται κανείς πόσο θράσος πρέπει να έχει το Σιωνιστικό καθεστώς για να εξαπολύσει τέτοιες κατηγορίες εναντίον του Ιράν, όταν οι δικές του παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Παλαιστίνη, όπως επίσης και οι διακρίσεις του εναντίον των Αράβων ιθαγενών μέσα στο ίδιο το Ισραήλ, δεν αντέχουν σε καμία σύγκριση, ποσοτικά και ποιοτικά, με τις Ιρανικές!

Το θέμα, επομένως, δεν είναι οι παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το Ισλαμικό καθεστώς —όπως η προπαγάνδα της υπερεθνικής και της Σιωνιστικής ελίτ επιχειρεί να το παρουσιάσει— αλλά ποιος είναι ο ρόλος που παίζει αυτό το καθεστώς σε σχέση με το ρόλο που παίζουν οι ελίτ οι οποίες ελέγχουν την σημερινή Διεθνή Τάξη, πράγμα που θα εξετάσουμε στη συνέχεια.

2. Η διπλή σύγκρουση στο Ιράν

Για να εξηγήσει κανείς τα πρόσφατα γεγονότα στο Ιράν θα πρέπει να ανατρέξει στις αρχές της δεκαετίας του '50, όταν ο εθνικιστής ηγέτης Μοσαντέκ ανετράπη από ένα Αγγλο-Αμερικανικό πραξικόπημα, το οποίο ξεκίνησε (όπως και σήμερα!) με μαζικές διαδηλώσεις στην Τεχεράνη, οι οποίες χρηματοδοτήθηκαν από την CIA, όπως άλλωστε αποκάλυψε η ίδια!^[18] Το καθεστώς του Σάχη —το οποίο, με τη μαζική εξοπλιστική και εκπαιδευτική στήριξη των Δυτικών ελίτ και ιδιαίτερα της Αμερικάνικης διήρκεσε για πάνω από ένα τέταρτο του αιώνα— ήταν ένα από τα πιο τυραννικά καθεστώτα στην ιστορία, που απέναντί του συσπειρώθηκε ένα τεράστιο λαϊκό κίνημα αποτελούμενο από Ισλαμιστές, εκσυγχρονιστές, καθώς επίσης και υποστηρικτές όλων των τμημάτων της Αριστεράς, από τη ρεφορμιστική Αριστερά μέχρι την επαναστατική Αριστερά και τους Γκεβαριστές. Ομως, δεδομένης της ισορροπίας δυνάμεων που επικρατούσε εκείνη την εποχή, το μαζικό αυτό κίνημα έδωσε

[18] Dr. Donanld, N. Wilder, "Overthrow of premier Mossadeq of Iran: November 1952-August 1953," Clandestine Service History, CS Historical Paper No. 208 (Ημερομηνία συγγραφής: Μάρτιος 1954, Ημερομηνία Εκδόσης: Οκτώβριος 1969). <http://web.payk.net/politics/cia-docs/published/one-main/main.html>

την εξουσία στους Ισλαμιστές υπό τον Αγιατολάχ Χομείνι. Το γεγονός αυτό δεν ήταν έκπληξη, εάν λάβει κανείς υπόψη του ότι στο τέλος της δεκαετίας του '70 το σοσιαλιστικό κίνημα γενικώς βρισκόταν σε υποχώρηση και ότι η καταπίεση του λυσσαλέα αντικομμουνιστικού καθεστώτος του Σάχη κατευθύνονταν κυρίως εναντίον της κομμουνιστικής Αριστεράς, γεγονός που έκανε ευκολότερη τη μαζική έκφραση της λαϊκής οργής μέσω του τζαμιού.^[19] Την ίδια ώρα, ο κλήρος είχε κάθε λόγο να στραφεί εναντίον του καθεστώτος του Σάχη, το οποίο κατηγορούσε για τη συστηματική του προσπάθεια να εκσυγχρονίσει τη χώρα μέσω μιας διαδικασίας Δυτικοποίησης και κοσμικοποίησης, που υιοθετούνταν πρόθυμα από τα ανθούνα μεσαία στρώματα της αστικής τάξης και απορρίπτονταν ολοσχερώς από τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, τα οποία είχαν ωφεληθεί ελάχιστα, αν όχι καθόλου, από την εκσυγχρονιστική διαδικασία και τα τεράστια έσοδα από το πετρέλαιο που τα τσέπωναν οι πετρελαϊκές πολυεθνικές εταιρίες και η άρχουσα ελίτ στο Ιράν.

Έτσι, τα σημερινά γεγονότα στο Ιράν θα μπορούσαν να εξηγηθούν επιτυχώς με όρους μιας διπλής σύγκρουσης:

- η πρώτη σύγκρουση αφορά στην παλαιά διαμάχη μεταξύ των Δυτικόφιλων εκσυγχρονιστών (κυρίως από τα ανώτερα και μεσαία στρώματα της αστικής τάξης) και των Ισλαμιστών
- η δεύτερη σύγκρουση αφορά στη νέα διαμάχη —που αναπτύχθηκε μέσα στο ίδιο το καθεστώς, έπειτα από το θάνατο του Αγιατολάχ Χομείνι— μεταξύ φονταμενταλιστών της επανάστασης και «ρεφορμιστών» (ή, όπως το θέτουν η υπερεθνική ελίτ και τα ελεγχόμενα από αυτήν μέσα ενημέρωσης, μεταξύ «συντηρητικών» και «προοδευτικών»!)

Η παλαιά σύγκρουση μεταξύ Ισλαμιστών και αστών εκσυγχρονιστών

Η πρώτη σύγκρουση χαρακτήρισε ολόκληρη την περίοδο μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και εντάθηκε μετά την εγκατάσταση του καθεστώτος του Σάχη, σε αναλογία με την παράλληλη ανάδυση της «Ισλαμικής αναβίωσης», δηλ. την αναβίωση της Ισλαμικής θρησκείας μέσα σε ολόκληρο το Μουσουλμανικό κόσμο, που ξεκίνησε χονδρικά μέσα στη δεκαετία του '70 ως τμήμα ενός γενικότερου κινήματος προς τον ανορθολογισμό, ο οποίος σε χώρες της περιφέρειας όπως το Ιράν, αλλά επίσης και της ημι-περιφέρειας όπως η Ελλάδα, και του κέντρου όπως οι ΗΠΑ, πήρε τη μορφή του θρησκευτικού ανορθολογισμού, για τους λόγους που έχω εξηγήσει αλλού.^[20]

Είναι, επομένως φανερό ότι οι Ισλαμιστές που κατέκτησαν την εξουσία

[19] Βλέπε Dilip Hiro, "The Clash of Islam and Democracy in Iran".

[20] Τάκης Φωτόπουλος, *Θρησκεία, Αυτονομία, Δημοκρατία* (Ελεύθερος Τύπος, 2000).

στο Ιράν δεν ήταν το συνηθισμένο είδος των (ανορθολογικών) συντηρητικών, που αποτελούν τους θρησκευτικούς ζηλωτές σε όλον τον κόσμο, αλλά στην πραγματικότητα έπαιζαν έναν ρόλο παρόμοιο με αυτόν της «απελευθερωτικής θεολογίας» στη Λατινική Αμερική, η οποία προσπάθησε να συνδυάσει τα ανθρωπιστικά κηρύγματα του Χριστιανισμού με τις σοσιαλιστικές αρχές της κοινωνικής δικαιοσύνης —προκαλώντας αναπόφευκτα την καταδίκη της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, η οποία, όπως πάντοτε έκανε, έπαιξε το ρόλο του υποστηρικτή της καθεστηκυίας τάξης πραγμάτων νομιμοποιώντας την —με άμεσο ή έμμεσο τρόπο— στα μάτια του καταπιεσμένου λαού.

Έτσι, οι «πρώτης γενιάς» Ιρανοί Ισλαμιστές περί τον Χομεϊνί διακήρυξαν όχι μόνον την ανάγκη για ένα θεοκρατικό καθεστώς αλλά επίσης, και προ παντός, την ανάγκη να σταματήσει η εξάρτηση από τη Δύση, γεγονός που υποδήλωνε μια πολιτική υποστήριξης των εθνικών απελευθερωτικών κινήματων εναντίον της υπερεθνικής ελίτ στον Αραβικό κόσμο και αλλού. Έτσι, ο Χομεϊνί έγινε ένας «πρόμαχος της Ισλαμικής αναβίωσης» και ενότητας, δίνοντας έμφαση σε ζητήματα που ένωναν τους Μουσουλμάνους π.χ. την πάλη εναντίον του Σιωνισμού και του ιμπεριαλισμού. Επί πλέον, ασπάστηκε τη διεθνή επανάσταση και την αλληλεγγύη στον Τρίτο Κόσμο, δίνοντας της προτεραιότητα σε σχέση με την Μουσουλμανική αδελφότητα. Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι από τον καιρό που οι υποστηρικτές του Χομεϊνί απέκτησαν τον έλεγχο των μέσων ενημέρωσης μέχρι και τον θάνατό του, τα Ιρανικά ΜΜΕ «αφιέρωσαν εκτεταμένη κάλυψη σε μη-Μουσουλμανικά επαναστατικά κινήματα (από τους Σαντινίστας μέχρι το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο και τον Ιρλανδικό Επαναστατικό Στρατό) και υποβάθμισαν το ρόλο των Ισλαμικών κινήματων που θεωρούνταν συντηρητικά, όπως αυτό των Αφγανών μουτζαχεντίν».^[21] Ταυτόχρονα, έγινε φανερό ότι ο στόχος του ήταν το Ιράν να παίξει το ρόλο ενός «τρίτου πόλου», ανεξάρτητου από τα δύο μπλοκ, Ανατολικά και Δυτικά.

Αλλά, ακόμη και στο οικονομικό μέτωπο, η Ισλαμική επανάσταση υπό τον Χομεϊνί προσπαθούσε συστηματικά, κυρίως μέσω κοινωνικών παροχών και κοινωνικού προστατευτισμού, αλλά επίσης και μέσω μεγάλων εθνικοποιήσεων, να επιτύχει μια ανακατανομή της οικονομικής δύναμης και του πλούτου από τη νέα αστική τάξη (η οποία δημιουργήθηκε από τον Σάχη και εμπνεόταν από τις Δυτικές αξίες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κ.λπ.) προς τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα. Έτσι, αμέσως μετά την Επανάσταση του 1979 και το ξέσπασμα του πολέμου μεταξύ Ιράν-Ιράκ (1980-1988) —που υποδαυλίστηκε από την υπερεθνική ελίτ σε μια πρώτη της προσπάθεια να συντρίψει το Ισλα-

[21] Olivier Roy, *The Failure of Political Islam* (Harvard University Press, 1994), σελ. 175.

μικό καθεστώς^[22]— πάνω από το 80% της Ιρανικής οικονομίας περιήλθε υπό κρατικό έλεγχο, σε ένα είδος κοινωνικής οικονομίας της αγοράς που συνδύαζε κεντρικό σχεδιασμό με μια κοινωνικά ελεγχόμενη οικονομία αγοράς. Όπως δείχνει μια εκτενής ακαδημαϊκή μελέτη για την Ιρανική οικονομία:^[23]

Ο ηγέτης της επανάστασης, Αγιατολάχ Χομείνι, επανειλημμένως διακήρυξε ότι η επανάσταση ανήκε στους απόκληρους (mostazafan) και στους ξυπόλητους (raberehnegan), και υποσχέθηκε μεγάλης κλίμακας αναδιανομή του εισοδήματος και του πλούτου. Το Σύνταγμα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν είναι εντελώς σαφές όσον αφορά στη δέσμευση της κυβέρνησης να παρέχει όλα όσα απαιτούνται για την κάλυψη των αναγκών των φτωχών. Το Άρθρο 29 θεωρεί ως δικαίωμα κάθε ατόμου την πρόσβαση στην «κοινωνική προστασία, την οποία η κυβέρνηση δεσμεύεται να παρέχει, σε σχέση με τα γηρατειά και τη σύνταξη, την ανεργία, την αναπηρία» (...) Ίσως το μεγαλύτερο όφελος που απέκτησαν οι φτωχοί στην ποιότητα ζωής ήταν η πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες, όπως το ηλεκτρικό ρεύμα και το ασφαλές νερό. Αυτές οι βελτιώσεις στην κοινωνική πρόνοια σχετίζονται άμεσα με βελτιώσεις στην υγεία, στη γονιμότητα και στα εκπαιδευτικά αποτελέσματα που έχουν τεκμηριωθεί αλλού. (...) Μεγάλης έκτασης απαλλοτριώσεις και εθνικοποιήσεις στο όνομα των φτωχών επίσης συνηγορούν στον χαρακτηρισμό της καθεστωτικής αλλαγής του 1979 ως κοινωνικής επανάστασης.

Τα συμπεράσματα αυτής της στατιστικής μελέτης —που βασίστηκαν σε εκτεταμένη έρευνα των στοιχείων των ατομικών και οικογενειακών δαπανών για μια περίοδο τριάντα ετών, που ξεκινά από πριν την Επανάσταση του 1979 και φτάνει μέχρι το 2004— είναι ότι «η σύγκριση της οικονομικής ευημερίας των φτωχών πριν και μετά την Επανάσταση δείχνει μια γενική βελτίωση με πολύ λιγότερη φτώχεια και καμία αύξηση της ανισότητας». Επιπλέον, η δημόσια παροχή υπηρεσιών, όπως το ηλεκτρικό ρεύμα και το ασφαλές νερό, κατέστησαν εφικτό για τους φτωχούς να αποκτήσουν οικιακές συσκευές και για τις υπηρεσίες δημόσιας υγείας και οικογενειακού προγραμματισμού να φτάσουν στις φτωχότερες αγροτικές και αστικές περιοχές, ενώ οι επενδύσεις στη δημόσια υγεία απέφεραν σημαντικότερες μειώσεις στα ποσοστά της

[22] Σύμφωνα με δικαστική κατάθεση ενός πρώην αξιωματούχου του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας των ΗΠΑ, ο Πρόεδρος Ρόναλντ Ρήγκαν αποφάσισε ότι οι ΗΠΑ «δεν μπορούσαν να επιτρέψουν το Ιράκ να χάσει τον πόλεμο με το Ιράν», και οι Ηνωμένες Πολιτείες «θα έκαναν ό,τι ήταν απαραίτητο για να εμποδίσουν παρόμοιο ενδεχόμενο» (βλέπε δήλωση του πρώην αξιωματούχου της NSC Howard Teicher στο Περιφερειακό Δικαστήριο των Η.Π.Α., Νότια Περιφέρεια της Φλόριδα, δημοσιευμένη στο λήμμα της Wikipedia για τον πόλεμο Ιράν-Ιράκ). Η πολιτική αυτή επισημοποιήθηκε από τον Ρήγκαν ο οποίος εξέδωσε σχετική Εθνική Οδηγία Ασφαλείας (National Security Decision Directive [NSDD]) τον Ιούνιο του 1982.

[23] Djavad Salehi-Isfahani, "Revolution and Redistribution in Iran: Poverty and Inequality 25 Years Later," Department of Economics, Virginia Tech (Ημερομηνία Έκδοσης: Αύγουστος 2006).

παιδικής θνησιμότητας και χαμηλής γεννητικότητας. Η μελέτη δείχνει ότι η φτώχεια μειώθηκε σημαντικά, συγκρινόμενη με τα χρόνια ακριβώς πριν την Επανάσταση, και ότι το ποσοστό φτώχειας (οριζόμενο ως το ποσοστό των ατόμων με εισόδημα κάτω από 2 δολάρια τη μέρα) έχει διαμορφωθεί σε μονοψήφιο αριθμό αυτή τη δεκαετία, που είναι πάρα πολύ χαμηλό σε σχέση με τα δεδομένα των αναπτυσσόμενων χωρών, και αποτελεί το ένα όγδοο του ποσοστού πριν από την Επανάσταση. Το ποσοστό των ατόμων με εισόδημα κάτω των 2 δολαρίων τη μέρα στο Ιράν είναι 7,2%, δηλαδή χαμηλότερο από το αντίστοιχο στη Μαλαισία, το Μεξικό και την Τουρκία, στις οποίες το μέσο εισόδημα είναι ίδιο ή και υψηλότερο από αυτό του Ιράν. Δεν προκαλεί έκπληξη, επομένως, ότι το ποσοστό φτώχειας στο Ιράν είναι σημαντικά χαμηλότερο απ' ό,τι στις φτωχότερες χώρες Κίνα και Ινδία (που σήμερα θεωρούνται από την υπερεθνική ελίτ «θαύματα» της παγκοσμιοποίησης!).

Η οικονομία του Ιράν, σύμφωνα με το Άρθρο 44 του Συντάγματος, διαιρέθηκε σε τρεις τομείς —κρατικό, συνεταιριστικό και ιδιωτικό— και βασιζόταν σε συστηματικό και συνεπή σχεδιασμό. Ο κρατικός τομέας περιελάμβανε τους τομείς κάτω από δημόσιο έλεγχο ή ιδιοκτησία, οι οποίοι αποτελούνταν από όλες τις μεγάλης κλίμακας βιομηχανίες, τους σταθμούς παραγωγής ενέργειας, το εξωτερικό εμπόριο, τον τραπεζικό τομέα, τις τηλεπικοινωνίες κ.λπ. Ο συνεταιριστικός τομέας περιελάμβανε τις συνεταιριστικές εταιρίες (Bonyads) και τις επιχειρήσεις παραγωγής και διανομής, και ο ιδιωτικός τομέας αποτελούνταν από τις δραστηριότητες που αφορούσαν στις κατασκευές, στη γεωργία, στην κτηνοτροφία, στη βιομηχανία, στο εμπόριο, και στις υπηρεσίες, οι οποίες συμπληρώνουν τις οικονομικές δραστηριότητες του κρατικού και του συνεταιριστικού τομέα. Εντούτοις, ο ιδιωτικός τομέας συνέχισε να επεκτείνεται όλα αυτά τα χρόνια, ιδιαίτερα από τις ρεφορμιστικές κυβερνήσεις, σε βάρος κυρίως του κρατικού τομέα.

Το γεγονός, όμως, ότι η οικονομία δεν ήταν ούτε σοσιαλιστική ούτε ένα συνηθισμένο σύστημα οικονομίας της αγοράς, αναπόφευκτα οδήγησε σε σοβαρά προβλήματα, αρχικά με μια απότομη άνοδο της απόλυτης φτώχειας. Αυτό εντάθηκε με τη «φυγή του ανθρώπινου κεφαλαίου», δηλ. των προνομιούχων —υπό το προηγούμενο καθεστώς— κοινωνικών στρωμάτων των επιχειρηματιών, επαγγελματιών, τεχνικών και εξειδικευμένων ανθρώπων που μετανάστευσαν μαζικά μετά την επανάσταση και τον πόλεμο Ιράκ-Ιράν (μαζί με το κεφάλαιο τους!), και άρχισαν να επιστρέφουν μόνο όταν οι ρεφορμιστές πήραν τον έλεγχο της χώρας, μετά το τέλος και του πολέμου και της εποχής του Χομεϊνί. Επομένως, δεν εκπλήσσει το γεγονός ότι φοιτητές —συνήθως γόνοι των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων— και οι γυναίκες της αστικής τάξης που ζουν στα πολυτελή βόρεια προάστια της Τεχεράνης, έπαιξαν ηγετικό ρόλο στις πρόσφατες διαδηλώσεις, οι οποίες προβλήθηκαν μαζικά από τα Δυτικά μέσα ενημέρωσης. Οσον αφορά ειδικότερα στις γυναίκες, αξίζει να σημειωθεί ότι παρόλη τη Δυτική μαύρη προπαγάνδα σχετικά με την υποβάθ-

μιση της θέσης της γυναίκας στην κοινωνία, στην πραγματικότητα, οι Ιρανές γυναίκες έχουν μόνο μια κύρια ομοιότητα με τις Αφγανές γυναίκες υπό τους Ταλιμπάν: τους αυταρχικούς Ισλαμικούς περιορισμούς στην ένδυσή τους. Κατά τα άλλα, η κοινωνική θέση των Ιρανίδων έχει αναβαθμιστεί σε τεράστιο βαθμό μετά την επανάσταση, όπως αποδεικνύεται από το γεγονός ότι περισσότερο από το 62% των νεοεισερχόμενων στα πανεπιστήμια είναι γυναίκες και ότι το 62% των γυναικών στις αγροτικές κοινότητες μπορούν να διαβάσουν και να γράψουν (σε σύγκριση με το 17% του 1976).^[24] Το γενικό ποσοστό αλφαριθμητισμού εκτινάχθηκε από 58% στο 82%, με το ποσοστό για τις γυναίκες —28% το 1979— να τριπλασιάζεται, και με το σύνολο των απόφοιτων πανεπιστημίων, που ήταν 430.000 το 1979, να εννεαπλασιάζεται από τότε.^[25] Παρόλα αυτά, η υπερεθνική ελίτ και οι συνοδοιπόροι της στη ρεφορμιστική Αριστερά τολμούν να μιλούν για την αυταρχική φύση του Ισλαμικού καθεστώτος, την ίδια στιγμή που ευλογούν (ή τηρούν «σιγή ιχθύος», αντίστοιχα) για καθεστώτα που είναι εξίσου (αν όχι και περισσότερο) αυταρχικά, όπως αυτό του φίλου τους Μουμπάρακ στην Αίγυπτο, το οποίο ούτε κατά διάνοια δεν μπορεί να επιδείξει κάποια παρόμοια επίδοση σε κοινωνικές δαπάνες!

Η νέα «εσωτερική» σύγκρουση μεταξύ φονταμενταλιστών της επανάστασης και ρεφορμιστών

Η δεύτερη σύγκρουση είναι ενδο-καθεστωτική και ξεκίνησε αμέσως μετά το θάνατο του Αγιατολάχ Χομεϊνί. Είναι μια σύγκρουση μεταξύ, από τη μία πλευρά, των φονταμενταλιστών της επανάστασης, οι οποίοι διακηρύσσουν την αποφασιστικότητά τους να διατηρήσουν το καθεστώς στις προδιαγραφές που καθορίστηκαν από την επανάσταση τόσο στο πολιτικό όσο και στο οικονομικό επίπεδο και, από την άλλη πλευρά, των «ρεφορμιστών».

Οι φονταμενταλιστές εκφράζονται σήμερα από την πλειοψηφία των πρεσβύτερων κληρικών, οι οποίοι με τη σειρά τους καθορίζουν την ακολουθητέα πολιτική (όχι μόνο από τον πρόεδρο Αχμαντιντζάντ, αλλά ακόμη και από τον ανώτατο ηγέτη Αγιατολάχ Χαμενέϊ, τον διάδοχο του Χομεϊνί) στα εξωτερικά και εσωτερικά ζητήματα. Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο ότι ο Αχμαντιντζάντ, από την πρώτη του ήδη εκλογή το 2005, κινήθηκε γρήγορα να σταθεροποιήσει την πολιτική βάση του μέσα σε ένα ευρύτερο κοινωνικό κίνημα το οποίο περιγράφηκε ως «το δεύτερο κύμα» της Ισλαμικής Επανάστασης.

Οι ρεφορμιστές θέλουν μεν να διατηρήσουν το Ισλαμικό καθεστώς (από το οποίο αποκομίζουν πάρα πολλά οφέλη!), μεταλλάσσοντας το όμως σε ένα είδος Σιιτικής Σαουδικής Αραβίας, δηλαδή, σε ένα πλήρως ενσωματωμένο τμήμα της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς —ουσιαστικά σε ένα πε-

[24] Bernard Hourcade, "Iran: a spring of change," *Le Monde diplomatique* (Φεβρουάριος 2004).

[25] Dilip Hiro, "The Clash of Islam and Democracy in Iran".

λατειακό καθεστώς της υπερεθνικής ελίτ. Οι «ρεφορμιστές» εκφράζονται από τον Αγιατολάχ Ραφσανζανί (ο οποίος έγινε πολύ πλούσιος χάρη στην επανάσταση του '79), τον πρώην ρεφορμιστή πρόεδρο Χατάμι και μέρος του κλήρου, οι οποίοι —με την πλήρη υλική και ηθική υποστήριξη της υπερεθνικής ελίτ και των, ελεγχόμενων από αυτήν, διεθνών μέσων ενημέρωσης— στις εκλογές υποστήριξαν τον εκλεκτό τους Μουσαβί. Ο Μουσαβί είναι ένας καιροσκόπος ο οποίος, ως πρωθυπουργός από το 1981 έως το 1989, είχε τη φήμη του σκληροπυρηνικού ριζοσπάστη ο οποίος βρισκόταν κοντά στον Αγιατολάχ Χομεινί και υποστήριζε το σύστημα του εκτεταμένου κρατικού ελέγχου που ευνοούσε ο μέντοράς του^[26], αλλά ο οποίος μεταστράφηκε σήμερα σε ρεφορμιστή, διαισθανόμενος προφανώς ότι προς τα εκεί φυσάει τώρα ο άνεμος! Ο γνωστός σκηνοθέτης Μοχσέν Μακχμαλμπάφ, και νυν εκπρόσωπος τύπου του Μουσαβί, το έθεσε (πιθανόν ακούσια), σωστά όταν είπε: «*Προηγουμένως ήταν επαναστάτης, γιατί όλοι μέσα στο σύστημα ήταν επαναστάτες. Αλλά τώρα είναι ρεφορμιστής. Τώρα ξέρει τον Γκάντι —πρώτα ήξερε μόνον τον Τσε Γκεβάρα*»^[27].

Όσον αφορά στη στάση της υπερεθνικής ελίτ σχετικά με τη διπλή αυτή σύγκρουση, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο απώτερος στόχος της για το Ιράν είναι ένα πελατειακό καθεστώς ελεγχόμενο από τους αστούς εκσυγχρονιστές, οι οποίοι θα αντικαθιστούσαν το Ισλαμικό καθεστώς. Ομως, φαίνεται ότι πρόσφατα η ίδια ελίτ, εκμεταλλευόμενη στο έπακρο το «φαινόμενο Ομπάμα», έχει υιοθετήσει μια στρατηγική «σταδιακής αλλαγής καθεστώτος» και μόνο αν αυτή η στρατηγική αποδειχθεί ατελέσφορη θα προχωρήσει σε ανάληψη στρατιωτικής δράσης (πιθανόν μέσω του Σιωνιστικού μπουλντόγκ της) με στόχο την άμεση αλλαγή καθεστώτος. Σύμφωνα με αυτή τη σταδιακή προσέγγιση, σε μια μεταβατική φάση, η υπερεθνική ελίτ θα βολευόταν με ένα ρεφορμιστικό Ισλαμικό καθεστώς, το οποίο θα υιοθετούσε μια πιο διαλλακτική στάση στο πυρηνικό ζήτημα και, ιδιαίτερα, θα έπαυε να υποστηρίζει τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα όπως η Χαμάς, η Χεζμπολάχ, η Τζιχάντ κλπ. (δεν ήταν επομένως περίεργο ότι η εκστρατεία του Μουσαβί άσκησε κριτική για το επίπεδο υποστήριξης που παρασχέθηκε στη Χεζμπολάχ και τη Χαμάς!)^[28], με την ελπίδα ότι η αναπόφευκτη φθορά τους θα άνοιγε διάπλατα τον δρόμο για τους αστούς εκσυγχρονιστές στην επόμενη φάση.

Ετσι, μετά το τέλος του πολέμου Ιράν-Ιράκ το 1988, βαθύτατες αλλαγές επήλθαν στους Ιρανικούς θεσμούς και αξίες, οι οποίες —αρχικά— συνδέθηκαν με την προεδρία του Ραφσανζανί (1989-1997), ο οποίος υποστήριξε μια οικονομία ελεύθερης αγοράς και ακολούθησε μια πολιτική οικονομικής φιλελευ-

[26] Simon Tisdall, "Iran's old rivals renew their battle," *The Guardian* (18/6/2009).

[27] Mohsen Makhmalbaf, "I speak for Mousavi. And Iran." *The Guardian* (12/6/2009).

[28] Seumas Milne, "These are the birth pangs of Obama's new regional order," *The Guardian* (18/6/2009).

θεροποίησης και –ακολούθως– συνεχίστηκαν υπό την προεδρία ενός άλλου ρεφορμιστή, του Μοχάμαντ Χατάμι (1997-2005). Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι παρόλο που ο Χατάμι παρουσιάστηκε στις εκλογές του 1997 ως ρεφορμιστής, κατάφερε να νικήσει τον υποψήφιο του Ανώτατου Ηγέτη –μια νίκη η οποία (όπως χαρακτηρίστηκε από έναν πρώην Ιρανό βουλευτή) «θα ήταν αδιανόητη στο μεγαλύτερο μέρος της Μέσης Ανατολής, όπου πάντοτε κερδίζει μόνον ο επίσημος υποψήφιος».^[29]

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εισήχθησαν από τον Ραφσανζανί (1989-1996) και συνεχίστηκαν από τον διάδοχό του Χατάμι (1997-2005) σημάδεψαν τη σταδιακή μετατόπιση της κοινωνικής ατζέντας από τη διανομή στην ανάπτυξη. Οι μεταρρυθμίσεις, οι οποίες περιλάμβαναν την ιδιωτικοποίηση κρατικών επιχειρήσεων και τη φιλελευθεροποίηση του εξωτερικού εμπορίου, ενθάρρυναν τους ανθρώπους «να πλουτίζουν και να χτίζουν την οικονομία, οδηγώντας σε μια περίεργη σύγχυση κρατικών και ιδιωτικών κλάδων που έκανε τους φτωχούς φτωχότερους»^[30]. Ετσι, η πλειοψηφία των Ιρανών χτυπήθηκε από μια δεκαετία οικονομικών κρίσεων, που εξανέμιζε διαρκώς την αγοραστική δύναμη και όξυνε τα χρηματικά προβλήματα. Την ίδια στιγμή, οι ηθικές αξίες οι οποίες κάποτε κυριαρχούσαν, ιδιαίτερα οι θρησκευτικές, έχασαν έδαφος και αναδύθηκε μια μειοψηφία η οποία δεν φοβόταν να επιδείξει τον πλούτο της –μια συμπεριφορά που ενθαρρύνονταν από την κυβέρνηση του Προέδρου Ραφσανζανί στις αρχές του '90, η οποία καλούσε τους Ιρανούς επιχειρηματίες που είχαν φύγει στο εξωτερικό να επιστρέψουν στην πατρίδα και να ξαναχτίσουν τη χώρα τους.^[31] Όπως ο Rafi-Pour ένας Ιρανός συγγραφέας, καταλήγει: «οι αξίες που βασιζόντουσαν στον υλισμό και στον πλούτο θριάμβευαν».^[32]

Οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις, παρόλο που ενθάρρυναν ειδικά την ιδιωτική επιχειρηματικότητα, απέτυχαν να ιδιωτικοποιήσουν την οικονομία σε σημαντικό βαθμό, προφανώς κάτω από την πίεση των φονταμενταλιστών οι οποίοι απέτρεψαν οποιαδήποτε σημαντική μείωση του αξιοσημείωτου επιπέδου κοινωνικής προστασίας που παρείχαν οι επιχορηγήσεις και η φιλεργατική νομοθεσία. Ως εκ τούτου, η συνολική επίδραση αυτών των μεταρρυθμίσεων ήταν, όπως ο Ramine Motamed-Nejad σημειώνει^[33], ότι:

το κράτος αποσύρθηκε από πολλούς κλάδους της οικονομίας, συνεπώς δεν

[29] Ahmad Salamatian, "Iran's stolen election," *Le Monde Diplomatique* (Ιούλιος 2009).

[30] Ramine Motamed-Nejad, "Iran: money and the mullahs," *Le Monde Diplomatique*, Αγγλική έκδοση (Ιούνιος 2009).

[31] Στο ίδιο.

[32] Faramarz Rafi-Pour, "Development and Contrast: Essays Analyzing the Islamic Revolution and Social Problems in Iran," *Entechâr Publishers* (Τεχεράνη, 1998) (στα Περσικά). Παρατέθηκε από τον Ramine Motamed-Nejad.

[33] Ramine Motamed-Nejad, "Iran: money and the mullahs".

πρόκειται εδώ για μια μορφή κρατικού καπιταλισμού. Ούτε όμως είναι ένας καπιταλισμός της αγοράς. Μοιάζει περισσότερο με μονοπωλιακό καπιταλισμό, εφόσον αυτές οι ομάδες μπορούν να αποφεύγουν φορολογικούς, εμπορικούς και χρηματοοικονομικούς περιορισμούς ενώ ταυτόχρονα γίνεται δύσκολο για τους νεοεισερχόμενους να αποκτήσουν πρόσβαση στην αγορά.

Όμως, όπως ήταν αναμενόμενο, οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις δημιούργησαν επίσης μια νέα οικονομική ελίτ. Ετσι, μια κοινοβουλευτική Εκθεση του 1994 διαπίστωσε ότι η ιδιοκτησία περισσότερων από 50 εταιριών είχε μεταβιβαστεί στους διευθυντές τους έναντι αμελητέων ποσών, κατά παράβαση των περιορισμών του νόμου. Επί πλέον, αυτή η διαδικασία μεταβίβασης της ιδιοκτησίας πραγματοποιήθηκε με δάνεια από την Εταιρία Εθνικών Βιομηχανικών Επενδύσεων —με άλλα λόγια, οι πρώην διευθυντές κρατικών εταιριών έγιναν ντε φάκτο μέλη της νέας οικονομικής ελίτ με δημόσιο χρήμα. Παρομοίως, η φιλελευθεροποίηση του εξωτερικού εμπορίου έγινε άλλη μια πηγή τεράστιων κερδών, με μια ελίτ εμπόρων η οποία δημιουργήθηκε από εισαγωγείς και εξαγωγείς, όπου οι πρώτοι ελέγχουν την εισαγωγή και τη διανομή τροφίμων, βιομηχανικών προϊόντων και φαρμακευτικών ειδών, και οι τελευταίοι εξάγουν μέρος της ενεργειακής παραγωγής της χώρας —η οποία υποτίθεται ότι βρίσκεται ακόμη υπό το μονοπώλιο της Εθνικής Εταιρίας Πετρελαίου του Ιράν (National Iranian Oil Company – NIOC). Περιττό να προστεθεί ότι η νέα ελίτ που δημιουργήθηκε από το καθεστώς έχει σχηματίσει μεγάλη προσωπική περιουσία —βιομηχανική, εμπορική και χρηματοοικονομική— εκμεταλλευόμενη παράλληλα τα οικονομικά προνόμια τα οποία της παραχωρήθηκαν από διάφορους δημόσιους και ημι-δημόσιους οργανισμούς. Η νέα ελίτ, επομένως, είχε κάθε λόγο να προωθήσει τον Μουσαβί στις τελευταίες εκλογές και, εμφανώς, έπαιξε ένα ρόλο-κλειδί σε αυτή τη διαδικασία.

Στο άλλο άκρο της κοινωνικής κλίμακας, οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που εισήχθησαν από τον Ραφσανζανί και τον Χατάμι, και, ιδιαίτερα, οι ιδιωτικοποιήσεις οδήγησαν σε μια σημαντική αύξηση της «ανοιχτής» και της συγκεκαλυμμένης ανεργίας —όπως παντού στον κόσμο— και, στην Ιρανική περίπτωση, σε μια παράλληλη απότομη αύξηση του πληθωρισμού. Η ανεργία, ως συνήθως, ήταν το αποτέλεσμα των προσπαθειών των καπιταλιστών να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία σε βάρος της εργασίας (παρόλη τη φιλεργατική νομοθεσία που είχε εισάγει η Ισλαμική Επανάσταση). Ετσι, όπως αναφέρει η μνημονευθείσα παραπάνω ακαδημαϊκή μελέτη^[34]:

Όταν ξεκίνησαν οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις στις αρχές της δεκαετίας του

[34] Djavat Salehi-Isfahani, "Revolution and Redistribution in Iran: Poverty and Inequality 25 Years Later". http://www.filebox.vt.edu/users/salehi/Iran_poverty_trend.pdf

‘90, περίπου το 60 τοις εκατό των μισθωτών εργαζόμενων απασχολούνταν στον δημόσιο τομέα, σε σύγκριση με το 40 τοις εκατό το 2004. Οι θέσεις εργασίας του δημόσιου τομέα προσέφεραν περισσότερη ασφάλεια και ήταν συνήθως πολύ πιο επιθυμητές, παρά τις χαμηλότερες αποδοχές. Οι έλεγχοι στην αγορά εργασίας που στόχευαν να κάνουν τις θέσεις εργασίας του ιδιωτικού τομέα πιο ασφαλείς απέτυχαν στην πράξη, καθώς οι εργοδότες στράφηκαν προς την προσφορά συμβάσεων περιορισμένου χρόνου και εργασίας μερικής απασχόλησης. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι μια από τις πρώτες πράξεις της κυβέρνησης του Αχμαντινετζάντ ήταν να εμποδίσει τις συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στις κρατικές εταιρίες. Η μεταρρύθμιση του εξωτερικού εμπορίου στα πρόσφατα χρόνια, η οποία έθεσε τέλος στους μη-δασμολογικούς φραγμούς και μείωσε το μέσο όρο των δασμών, αύξησε τις ανταγωνιστικές πιέσεις από την Ανατολική Ασία σε κάποιους τομείς της Ιρανικής οικονομίας, κυρίως στην υφαντουργία, και μείωσε την εργασιακή ασφάλεια των λιγότερο ειδικευμένων εργατών. Αυτές οι ανταγωνιστικές πιέσεις χειροτέρευσαν με την αύξηση των πετρελαϊκών εσόδων που άνοιξαν τις πύλες για φθηνές εισαγωγές από την Ανατολική Ασία.

Από την άλλη, ο πληθωρισμός ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της απόπειρας του καθεστώτος να συνδυάσει διάφορους διοικητικούς ελέγχους πάνω στις αγορές (οι οποίοι εισήχθησαν από τους φονταμενταλιστές για λόγους κοινωνικής πολιτικής, κυρίως, κατά την περίοδο της κυβέρνησης Αχμαντινετζάντ) με τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις (οι οποίες εισήχθησαν, κυρίως, από τους ρεφορμιστές των περιόδων Ραφσαντζανί - Χατάμι, στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης των αγορών), παρόλη την εγγενή ασυμβατότητα μεταξύ διοικητικών ελέγχων και νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων. Επιπλέον, οι οικονομικές κυρώσεις —οι οποίες επιβλήθηκαν αρχικά από το Αμερικανικό καθεστώς μετά την κρίση των ομήρων στην πρεσβεία της Τεχεράνης σχεδόν 30 χρόνια πριν, αλλά πρόσφατα επεκτάθηκαν και υιοθετήθηκαν από ολόκληρο το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών όταν η υπερεθνική ελίτ κατάφερε να υποχρεώσει τη Ρωσία και την Κίνα να αλλάξουν τη γραμμή τους για το πυρηνικό ζήτημα— έχουν μια ολοένα και αυξανόμενη επίπτωση στον πληθωρισμό.

Δεν είναι λοιπόν να απορεί κανείς που στις προεδρικές εκλογές του 2005 οι χαμηλότερες κοινωνικές ομάδες απομακρύνθηκαν από τους ρεφορμιστές. Χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος με τον οποίο περιέγραψε τη διαδικασία ο Alexandre Leroi-Ponant στην *Le Monde Diplomatique*^[35] —όχι ακριβώς μια ριζοσπαστική εφημερίδα, η οποία επιμένει να αποκαλεί τους φονταμενταλιστές της επανάστασης «συντηρητικούς»!:

[35] Alexandre Leroi-Ponant, “Iran’s new power balance,” *Le Monde Diplomatique* (Δεκέμβριος 2006).

Στις δύο προεδρίες του Μοχάμεντ Χατάμι (1997-2005), η ανώτερη και η μεσαία τάξη ευημερούσαν. Η σταθερή συναλλαγματική ισοτιμία με το αμερικανικό δολάριο, οι συνεχώς αυξανόμενες τιμές των ακινήτων και οι αυξήσεις στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, σε μια χώρα με διογκωμένο δημόσιο τομέα —όλα αυτά συνέδραμαν στην ευημερία τους. Όμως ο πληθωρισμός εκτοξεύτηκε στο 20% περίπου και οι φτωχοί έγιναν φτωχότεροι. Την ώρα μάλιστα που η αγοραστική τους δύναμη εξατμιζόταν, τους έκαναν πλύση εγκεφάλου για τα πλεονεκτήματα ενός «διαλόγου των πολιτισμών». Μια ντε φάκτο συμμαχία μεταξύ των φτωχών και των συντηρητικών συνέπεσε με την επιστροφή στον σκληροπυρηνικό Ισλαμισμό και κατέληξε στην εκλογή του Αχμαντιντζάντ, ο οποίος είχε επιτεθεί στους πλούσιους και είχε υποσχεθεί μια καλύτερη ζωή για τους φτωχούς. Επίσης, οι φτωχοί και οι συντηρητικοί είχαν την υποστήριξη του Αγιατολάχ Χαμενέϊ, ο οποίος πιστεύει ότι οι ρεφορμιστές υποστηρίζουν κοσμικές πολιτικές και αντιτίθενται στο κατευθυντήριο Ιρανικό δόγμα *velayat-e faqih*.^[36]

Είναι φανερό ότι η ανώτατη ηγεσία του Χαμενέϊ κάθε άλλο παρά συμβατή ήταν με τις προεδρίες των ρεφορμιστών Ραφσαζάνι και Χατάμι. Κι αυτό, παρά το γεγονός ότι ο Χαμενέϊ, ως πρόεδρος κάτω από την ανώτατη ηγεσία του Χομεϊνί από το 1981 ως το 1989, ήταν γνωστός ως υποστηρικτής φιλελεύθερων οικονομικών απόψεων και υπέρμαχος ενός ισχυρότερου ιδιωτικού τομέα, αλλά ως διάδοχος στη θέση του ανώτατου ηγέτη έπειτα από τον θάνατο του Χομεϊνί το 1989, αναδείχθηκε ως ένας αρχι-φονταμενταλιστής με ισχυρές αντι-Δυτικές απόψεις^[37]. Δεν εκπλήσσει, συνεπώς, το γεγονός ότι ο Χαμενέϊ, εναντίον του οποίου είχαν ταχθεί οι ρεφορμιστές τόσο σε νομοθετικό όσο και σε εκτελεστικό επίπεδο, ήταν αποφασισμένος να πάρει τον έλεγχο και της νομοθετικής και της εκτελεστικής εξουσίας, κάτι το οποίο πέτυχε με τις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2004 και τις προεδρικές εκλογές του 2005 με την εκλογή του Αχμαντιντζάντ, οι οποίες τότε δεν αμφισβητήθηκαν, προφανώς επειδή η υπερεθνική ελίτ δεν είχε ακόμα παγιάσει τη θέση της στο Ιράκ, όπως έχει κάνει τώρα που σταδιακά απομακρύνει και τα στρατεύματα της από εκεί. Όταν, λοιπόν, ο Αχμαντιντζάντ ανέλαβε την προεδρία το 2005 ξεκίνησε μια ευρεία αναδιοργάνωση της εξουσίας στην κρατική μηχανή, ένα είδος εκκαθάρισης των ρεφορμιστών —γεγονός που θα μπορούσε εύκολα να εξηγήσει την τωρινή τους οργή, όταν οι πρόσφατες εκλογές δεν έβγαλαν το αποτέλεσμα που θα τους έφερνε ξανά στην εξουσία, όπως προσδοκούσαν.

Την ίδια ώρα, η νέα μεσαία τάξη, όσο ακόμα κέρδιζε από τις υψηλές τιμές του πετρελαίου κατά την περίοδο της πρώτης προεδρίας του Αχμαντιντζάντ,

[36] Δηλαδή, το δόγμα της κηδεμονίας της νομομάθειας (*velayat-e faqih*) που δίνει πελώριες εξουσίες στους μουλάδες και αποτελούσε το επίκεντρο της σκέψης του Αγιατολάχ Χομεϊνί, μολοντί είχε αμφισβητηθεί από πολλούς άλλους Αγιατολάδες.

[37] Simon Tisdall, "Iran's old rivals renew their battle".

τζάντ, σιωπούσε. Η κατάσταση όμως άλλαξε όταν, μετά το ξέσπασμα της τρέχουσας παγκόσμιας κρίσης και την συνακόλουθη κατρακύλα της τιμής του πετρελαίου, ένωσαν ελεύθεροι να εκφράσουν την οργή τους εναντίον των φονταμενταλιστών, στους οποίους έριξαν την ευθύνη για την υποβάθμιση της οικονομικής τους θέσης.

Στο άλλο άκρο, μολονότι το επίπεδο ζωής των μη προνομιούχων έχει επίσης χειροτερεύσει, η φτώχεια τους δεν είναι συγκρίσιμη με αυτήν καμιάς άλλης χώρας της περιοχής, στην οποία περιλαμβάνονται η Ινδία, το Αφγανιστάν και το Πακιστάν. Ενας σημαντικός συντελεστής που συμβάλλει σε αυτό είναι το κρατικό δίκτυο διανομής και τα κρατικά επιδόματα για την αγορά πετρελαίου, ψωμιού και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης.

3. Οι εκλογές του 2009

Οι δύο πλευρές στις εκλογές του Ιούνη 2009

Η σύγκρουση μεταξύ των φονταμενταλιστών της επανάστασης και των ρεφορμιστών εκφράστηκε στις προεδρικές εκλογές του 2009 ως εξής:

Από τη μια πλευρά, ο Αχμαντινετζάντ εξέφραζε τους φονταμενταλιστές της επανάστασης, δηλαδή τα αυθεντικά αντι-ιμπεριαλιστικά και αντι-Δυτικά ιδανικά της Ισλαμικής επανάστασης, τα οποία έγιναν ακόμα πιο επίκαιρα τα τελευταία χρόνια με την ουσιαστική περικύκλωση του Ιράν από το Ιράκ και το Αφγανιστάν, όπου είναι συγκεντρωμένες ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις της υπερεθνικής ελίτ και των πελατειακών της καθεστώτων (Πακιστάν, Τουρκία κλπ.). Επιπλέον, η κατάρρευση της πρώην Σοβιετικής Ένωσης έχει οδηγήσει στη δημιουργία νέων κεντρο-Ασιατικών κρατών στα σύνορα με το Ιράν τα οποία είναι επίσης, σε διάφορους βαθμούς, πελατειακά καθεστώτα της υπερεθνικής ελίτ. Έτσι, το Ιράν βρίσκεται επίσης αντιμέτωπο, με μια σειρά Αμερικανικών βάσεων, με εν δυνάμει ή πραγματικά πυρηνικά αποθέματα στο Κατάρ, Ουζμπεκιστάν κ.α. Δεν είναι λοιπόν περίεργο το γεγονός ότι το ιρανικό καθεστώς και οι υποστηρικτές του πιστεύουν ότι η Δύση στοχεύει στην εξολόθρευση του και ότι επομένως ο μόνος τρόπος για να αποφύγει την αλλαγή του καθεστώτος είναι να επενδύσει στην πυρηνική του ικανότητα. Ούτε είναι εκπληκτικό ότι ακόμα και οι μεταρρυθμιστές αναγκάζονται να κάνουν αναφορές στην ανάγκη για πυρηνική ενέργεια, παρόλο που τόσο ο Μουσαβί όσο και ο Ραφσανζανί έχουν εκφράσει την προθυμία τους να βρουν μία διαπραγματεύσιμη λύση με την υπερεθνική ελίτ και ο Μουσαβί, στην πρώτη του συνέντευξη τύπου από την έναρξη του Νέου Ιρανικού Έτους τον Μάρτιο του 2009, δήλωσε ότι «αν εκλεγεί, η πολιτική του θα είναι να εργασθεί για την παροχή “εγγυήσεων” ότι οι πυρηνικές δραστηριότητες της Τεχεράνης δεν θα εκτραπούν ποτέ προς μη ειρηνικούς σκοπούς». Παρόλη επομένως τη ρητορι-

κή του ότι δεν θα σταματήσει ποτέ τον εμπλουτισμό, ξεκαθάρισε ότι μια μεταρρυθμιστική διακυβέρνηση δεν θα χρησιμοποιήσει ποτέ το εμπλουτισμένο ουράνιο για την κατασκευή πυρηνικών όπλων.

Ωστόσο, η θέση αυτή αποτελεί ουσιαστικά παραίτηση από το δικαίωμα του Ιράν στην κατοχή πυρηνικών όπλων, όταν αντιμετωπίζει όχι μόνο το Σιωνιστικό Ισραήλ, τον μεγαλύτερο εχθρό του, το οποίο έχει ήδη δημιουργήσει ένα σημαντικό πυρηνικό οπλοστάσιο, αλλά επίσης τα πελατειακά καθεστώτα στην περιοχή, το Πακιστάν και την Ινδία, για να μην αναφερθούμε στις ΗΠΑ, την Ρωσία και την Κίνα! Είναι λοιπόν φανερό ότι οι μεταρρυθμιστές Ισλαμιστές, και φυσικά και οι αστοί εκσυγχρονιστές οι οποίοι ακολουθούν γραμμή σύμπλευσης με την υπερεθνική ελίτ, θα ήταν πρόθυμοι ν' απεμπολήσουν το δικαίωμα του Ιράν σε αυτοδύναμη πυρηνική προστασία — πράγμα που δεν δέχονται οι φονταμενταλιστές της επανάστασης. Αυτή ακριβώς η εσωτερική αντίθεση φαίνεται υποχρεώνει τους φονταμενταλιστές της επανάστασης να μην θέτουν ανοικτά θέμα γενικού πυρηνικού αφοπλισμού σε όλη την περιοχή ή, εναλλακτικά, απόλυτου δικαιώματος αυτοπροστασίας του Ιράν με πυρηνικά όπλα. Αυτή η ίδια αντίθεση οδηγεί επίσης στις παλινωδίες της επίσημης πολιτικής που υποστηρίζει τη γραμμή ότι η πυρηνική ενέργεια επιδιώκεται μόνο για ενεργειακούς σκοπούς ενώ η «κρυφή ατζέντα» βλέπει την πυρηνική ενέργεια σαν αναγκαίο μέσο αυτοπροστασίας της Ισλαμικής επανάστασης. Αλλά ακριβώς αυτές τις αυτοκαταστροφικές παλινωδίες εκμεταλλεύεται δόλια η υπερεθνική ελίτ για να νομιμοποιήσει το επικείμενο κτύπημα της με στόχο την αλλαγή καθεστώτος.

Στο πλαίσιο αυτό, δεν προκαλεί επομένως εντύπωση ότι η καταδίκη από τον Αχμαντινετζάντ της αμερικανικής πολιτικής και της ισραηλινής ηγεμονίας στον Λίβανο, την Αίγυπτο, τη Βόρεια Αφρική και το Πακιστάν, όπως επίσης και η υποστήριξη προς τη Χαμάς και τη Χεζμπολάχ, του έχει ήδη κερδίσει την επιδοκιμασία του μέσου Αραβα και Ιρανού. Επομένως, μόνο οι μεταρρυθμιστές της αστικής τάξης (συμπεριλαμβανομένης της ρεφορμιστικής Αριστεράς) επιθυμούν αλλαγή του καθεστώτος — δεν αναφέρομαι εδώ στις περιθωριοποιημένες κομμουνιστικές και αριστεριστικές ομάδες που είναι συνήθως πλήρως συγχυσμένες, αν δεν παίζουν ύποπτο ρόλο, (όπως οι Ιρακινοί κομμουνιστές, που καλωσόρισαν τους Αμερικανούς εισβολείς!) και δεν αποκλείεται αύριο να καλωσορίσουν και αυτοί μια αλλαγή καθεστώτος που θα επιβάλλει η υπερεθνική ελίτ για να απαλλαγούν από το αυταρχικό Ισλαμικό καθεστώς...

Στην άλλη πλευρά, βρίσκονται οι ρεφορμιστές, με «τον βαθύπλουτο Ραφσανζανί, την οικογένεια και τους υποστηρικτές του στο ρεφορμιστικό Κόμμα Καργκοζαράν, που δεν κρύβουν καθόλου ότι συνδράμουν στη χρηματοδότηση και καθοδήγηση της εκστρατείας του Μουσαβί για την ανατροπή του

Αχμαντιντζάντ.»^[38] Οι ρεφορμιστές προωθούν το αίτημα για μεγαλύτερο πολιτικό και κοινωνικό «άνοιγμα», δηλ. περισσότερη πολιτιστική εκκοσμίκευση, περισσότερη ισότητα μεταξύ των φύλων, διάλυση της λεγόμενης αστυνομίας ηθών κ.α. Αυτή ήταν μια προφανής προσπάθεια να μεταφερθεί το επίκεντρο της συζήτησης μακριά από δύο κρίσιμα ζητήματα στα οποία οι φονταμενταλιστές είχαν ξεκάθαρο πλεονέκτημα: το ζήτημα της φιλελευθεροποίησης της οικονομίας και το ζήτημα της πολιτικής ανεξαρτησίας του Ιράν. Όσο αφορά στο πρώτο, μολονότι και οι φονταμενταλιστές, όπως βέβαια και οι ρεφορμιστές, αποδέχτηκαν το στόχο της φιλελευθεροποίησης της οικονομίας και, από το 2006, ο Χαμενέι ξεκίνησε μια ανανεωμένη προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της οικονομίας, ο Αχμαντιντζάντ αποπειράθηκε κατά τη διάρκεια της προεδρίας του (μέσω διοικητικών ελέγχων πάνω στις αγορές και επιχορηγήσεων) να βελτιώσει την τύχη των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων, δηλαδή να αναδιανείμει το εισόδημα από τους πλούσιους στους φτωχούς. Όσο αφορά στο δεύτερο, ο Αχμαντιντζάντ, αντίθετα με τους ρεφορμιστές, έχει επιδείξει απαρέγκλιτη στάση στην τήρηση των αυθεντικών αντι-Δυτικών ιδανικών της Ισλαμικής επανάστασης, που μόλις τα επανέφερε στην πρόσφατη περίοδία του στη Λατ. Αμερική όπου μιλούσε για άτυπο αντί- ιμπεριαλιστικό άξονα Ιράν, Βενεζουέλας, Κούβας και Βολιβίας.^[39]

Φυσικά, ούτε οι φονταμενταλιστές αλλά ούτε και οι ρεφορμιστές κατάφεραν ποτέ να διαρρήξουν τη βαριά οικονομική εξάρτηση του Ιράν από τους φυσικούς πόρους του πετρελαίου και του φυσικού αερίου. Η οικονομία του Ιράν κυριαρχείται ακόμα από τις εξαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου, οι οποίες μέχρι και το 2008 συνιστούσαν το 50-70% των κυβερνητικών εσόδων και το 80% των εξαγωγικών κερδών. Αυτό —σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η αγροτική παραγωγή βρίσκεται σε σταθερή πτώση από τη δεκαετία του '60— για μια παραδοσιακά αγροτική κοινωνία όπως αυτή του Ιράν, σήμαινε ότι ήδη από τα τέλη του '90 το Ιράν είχε μετατραπεί σε έναν βασικό εισαγωγέα τροφίμων, ενώ η οικονομική δυσχέρεια στην ύπαιθρο είχε αυξήσει μαζικά την εσωτερική μετανάστευση προς τις πόλεις.

Με άλλα λόγια, το Ισλαμικό καθεστώς, ουσιαστικά, στόχευε μόνον στην απόκτηση πολιτικής ανεξαρτησίας από την υπερεθνική ελίτ, αλλά όχι και οικονομικής ανεξαρτησίας, η οποία όμως, είναι η βάση για μια μακροχρόνια και πραγματική ανεξαρτησία. Στην πραγματικότητα, η τρέχουσα στρατηγική ανάπτυξης του Ιράν, όπως εκφράζεται από το τελευταίο Πενταετές Σχέδιο Οικονομικής Ανάπτυξης (2005-10), είναι αυτή που προτείνεται από την υπερεθνική ελίτ, δηλαδή ένα μοντέλο ανάπτυξης προσανατολισμένο στις εξαγωγές, αντί για μια ισόρροπη ανάπτυξη που θα χρησιμοποιούσε τα έσοδα από το πε-

[38] Simon Tisdall, "Duel between shark and supreme leader may decide who is the country's kingmaker," *The Guardian* (16/6/2009).

[39] "Iran's Ahmadinejad visits Hugo Chavez to deepen ties," *BBC News* (25/11/2009). http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middle_east/8378316.stm

τρέλαιο για την οικοδόμηση μιας αυτοδύναμης οικονομίας! Το αναπτυξιακό μοντέλο με προσανατολισμό τις εξαγωγές είναι, προφανώς, αυτό που προτείνεται από τη νέα γενιά των επαναπατρισθέντων τεχνοκρατών, με σπουδές σε Δυτικά πανεπιστήμια (οι περισσότεροι από τους οποίους είναι υποστηρικτές των ρεφορμιστών). Όμως, παρά το γεγονός ότι τόσο οι φονταμενταλιστές της επανάστασης όσο και οι ρεφορμιστές χρησιμοποιούν την ίδια οικονομική στρατηγική, το ίδιο το γεγονός ότι οι δεύτεροι αφήνουν την κατανομή του εισοδήματος στις δυνάμεις της αγοράς, ενώ οι φονταμενταλιστές, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη, στοχεύουν στην βελτίωση της κατανομής του εισοδήματος προς όφελος των φτωχών, έπαιξε κρίσιμο ρόλο στο αποτέλεσμα των εκλογών. Αυτό δεν είναι κάτι νέο, εφόσον ακριβώς το ίδιο συνέβη και στις προεδρικές εκλογές του 2005, όπως ο Mark Gasiorowski,^[40] καθηγητής πολιτικών επιστημών και διευθυντής διεθνών σπουδών στο Πανεπιστήμιο της πολιτείας της Λουιζιάνα, σημειώνει:

Η σαρωτική νίκη του Μαχμούντ Αχμαντινετζάντ στο δεύτερο γύρο των Ιρανικών προεδρικών εκλογών οφείλεται κατά μεγάλο μέρος στη λαϊκίστικη εκστρατεία που διεξήγαγε. Η εκστρατεία του έδινε βάρος στο μεγάλο χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών στη χώρα, στην κλιμακούμενη διαφθορά, και στον προσωπικό του ταπεινό τρόπο ζωής. Η νίκη του σήμαινε την απόρριψη της προηγούμενης περιόδου, υπό την προεδρία των Ραφσανζανί και Χατάμι, στην οποία αυτό το χάσμα φτώχειας μεγάλωσε δραματικά.

Αυτό, σε συνδυασμό με μια αυθεντική πολιτική πολιτικής ανεξαρτησίας, που εκδηλωνόταν τόσο θεωρητικά όσο και στην πράξη κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Αχμαντινετζάντ, θα μπορούσε να εξηγήσει την νίκη του το 2009, η οποία είχε προβλεφθεί ευρέως, ήδη από το 2006. Όπως έλεγε τότε ο Nasser Hadian-Jazy, καθηγητής πολιτικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Τεχεράνης:^[41] «Είναι πιο δημοφιλής τώρα απ' ό,τι έναν χρόνο πριν. Βρίσκεται σε άνοδο (...) Εικάζω ότι τα ποσοστά αποδοχής του βρίσκονται γύρω στο 70% τώρα.» Η ίδια άλλωστε τάση επιβεβαιώθηκε πολύ πρόσφατα, με τους φονταμενταλιστές να κερδίζουν το 70% των εδρών στις βουλευτικές εκλογές του 2008, ένα γεγονός που θορύβησε την υπερεθνική ελίτ, η οποία άρχισε να συνειδητοποιεί ότι οι κυρώσεις δεν ήταν αρκετές για να πείσουν τους Ιρανούς να ακολουθήσουν τη γραμμή της.^[42] Είναι επίσης ενδιαφέρον το γεγονός ότι οι βασικοί λόγοι για τους οποίους η κυβέρνηση των φονταμενταλιστών ήταν τόσο δημοφιλής αποτελούσαν ανάθεμα για τους μεταρρυθμιστές, όπως έγι-

[40] Mark Gasiorowski, "The real power in Tehran," *The Guardian* (29/6/2005).

[41] Ewen MacAskill και Simon Tisdall, "A year on, Ahmadinejad's popularity is soaring," *The Guardian* (21/6/2006).

[42] Julian Borger, "Conservative wins in Iran poll show sanctions are failing, says analysts," *The Guardian* (22/3/2008).

νε σαφές σε μια αναφορά 50 εξεχόντων οικονομολόγων που κατηγορούσε τον πρόεδρο ότι απέτρεπε απερίσκεπτα τις ξένες επενδύσεις, δημιουργούσε μια ελεγχόμενη από το κράτος υπερσυγκεντρωτική οικονομία, και προκαλούσε μια πανεθνική μετανάστευση πνευματικού δυναμικού. «Η κυβέρνηση κακοδιαχειρίζεται την οικονομία και σπαταλά τα πετρελαϊκά κεφάλαια. Είναι χειρότερη απ' ό,τι ήταν υπό τον Σάχη», έλεγε ο Mohammad Atrianfar, ο ιδρυτής της Shargh, κύριας φιλομεταρρυθμιστικής εφημερίδας και πολιτικός σύμμαχος του βασικού πολιτικού αντίπαλου του Αχμαντιντετζάντ, του πρώην προέδρου Ραφσανζανί.^[43] Και ο λόγος αυτής της υποτιθέμενης σπατάλης; Σύμφωνα πάλι με τον Atrianfar: «τα πετρελαϊκά κεφάλαια χαρμιζόνταν σε κρατικές ελεημοσύνες για τις φτωχές επαρχίες και σε επιδοτήσεις βασικών αγαθών»!^[44] Όμως, ήταν ακριβώς αυτές οι «ελεημοσύνες» που έδωσαν τη νίκη στον Αχμαντιντετζάντ, όπως επισημάνθηκε μερικούς μόλις μήνες πριν από τις εκλογές^[45]:

Παρόλο που όλα αυτά μοιάζουν με την Περσική εκδοχή του «είναι η οικονομία, βλάκα»,^[46] τα προβλήματα του Αχμαντιντετζάντ μπορεί και να μην είναι καταληκτικά. Είναι δημοφιλής στην ύπαιθρο και στις μικρές πόλεις για τα έργα και τα φτηνά δάνεια, τα οποία χρηματοδότησε με χρήματα από τα πετρελαϊκά κεφάλαια, όπως είχε υποσχεθεί. Αυτό που ακούγεται άσχημα στα πλούσια βόρεια προάστια της Τεχεράνης χειροκροτείται στο επαρχιακό Μπαλουχιστάν, όπου οι απόψεις του για τους Εβραίους ή την «παγκόσμια υπεροψία» δεν είναι τίποτε παραπάνω από σταράτες κουβέντες από έναν άνθρωπο που ακούγεται σαν «ένας από εμάς».

[43] Simon Tisdall, "Ahmadinejad's rivals jockeying for position," *The Guardian* (22/6/2006).

[44] Ewen MacAskill και Simon Tisdall, "A year on, Ahmadinejad's popularity is soaring".

[45] Ian Black, "Rural support could win Ahmadinejad second term, despite his many critics," *The Guardian* (20/11/2008).

[46] Φράση που χρησιμοποιήθηκε στην εκστρατεία του Μπιλ Κλίντον στις προεδρικές εκλογές του 1992 για να δώσει έμφαση στην αποτυχημένη οικονομική πολιτική του Τζορτζ Μπους πρεσβύτερου.

Η «ανίερη» συμμαχία μεταξύ ρεφορμιστών και αστών εκσυγχρονιστών

Είναι σαφές ότι από τις πρόσφατες εκλογές και έπειτα μια «ανίερη συμμαχία» αναδύθηκε, αποτελούμενη από τους Ισλαμιστές ρεφορμιστές από τη μία πλευρά και τους αστούς εκσυγχρονιστές από την άλλη που επωφελούνταν από τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις των Ραφσανζανί/Χαταμί^[47] (δηλ. τις ιδιωτικοποιήσεις, την φιλελευθεροποίηση του εξωτερικού εμπορίου, κ.τ.λ.). Αυτή η συμμαχία, που έπαιξε ηγετικό ρόλο στις πρόσφατες διαδηλώσεις, ήταν, όπως δείχνει και η παραπάνω ανάλυση, μια συμμαχία εναντίον της πλειοψηφίας των Ιρανών: δηλαδή εναντίον αυτών που ήδη πλήρωναν για αυτές τις μεταρρυθμίσεις μέσω της μαζικής ανεργίας —ή (όπως στην περίπτωση των εργαζόμενων στην πετροχημική βιομηχανία) θα υποχρεώνονταν να πληρώσουν για αυτές τις μεταρρυθμίσεις στο μέλλον, αν εκλεγόταν ο Μουσαβί— και, επίσης, εναντίον αυτών που είχαν ωφεληθεί από την προεδρία του Αχμαντινετζάντ λόγω των αυξήσεων στους μισθούς και τις συντάξεις που εισήχθησαν κατά την διακυβέρνησή του.

Το γεγονός ότι αυτή η ανίερη συμμαχία αποτελεί απλώς μειοψηφία γίνεται φανερό όχι μόνον από τα γεγονότα που αναφέρθηκαν παραπάνω, αλλά επίσης και από μια σειρά συνηγορούντων στοιχείων, όπως τα παρακάτω, που υποδεικνύουν ότι ο ισχυρισμός των ρεφορμιστών ότι η εκλογική τους νίκη «εκλάπη» από τους φονταμενταλιστές είναι απλά ένας μύθος, ο οποίος αναπαράχθηκε ανά την υφήλιο όχι μόνο από την τεράστια προπαγανδιστική μηχανή της υπερεθνικής ελίτ αλλά επίσης και από τους συνοδοιπόρους της στην ρεφορμιστική Αριστερά. Ενδεικτική είναι η σχετική περιγραφή του Seumas Milne^[48], ενός από τους πιο σοβαρούς αναλυτές της εφημερίδας *The Guardian*:

(...) οι κάμερες των Δυτικών μέσων εστιάζουν με τέτοια τρυφερότητα στη χρυσή νεολαία της Τεχεράνης για την οποία ο Αχμαντινετζάντ δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας φανατικός, αρνητής του Ολοκαυτώματος. Ο άλλος Αχμαντινετζάντ, που ορθώνει το ανάστημά του για να υπερασπίσει την ανεξαρτησία της χώρας του, να αποκαλύψει την διαφθορά των ελίτ στην τηλεόραση και να χρησιμοποιήσει τον πετρελαϊκό πλούτο του Ιράν ώστε να ενισχύσει τα εισοδήματα της φτωχής πλειοψηφίας, στο εξωτερικό, είναι κατά κανόνα αόρατος. Τη στιγμή που ο Μουσαβί υποσχόταν μεταρρυθμίσεις με βάση την αγορά, ιδιωτικοποιήσεις, περισσότερη ατομική ελευθερία και καλύτερες σχέσεις με τη Δύση, ο πρόεδρος αύξανε τις συντάξεις και τους

[47] Ramine Motamed-Nejad, "Iran: money and the mullahs," *Le Monde Diplomatique*, Αγγλική έκδοση (Ιούνιος 2009).

[48] Seumas Milne, "These are the birth pangs of Obama's new regional order".

μισθούς του δημοσίου και παρείχε φτηνά δάνεια. Δεν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο ότι ο Αχμαντιντζάντ διαθέτει μια στέρεα βάση μέσα στην εργατική τάξη, τους θρησκευόμενους, τις μικρές πόλεις και τους φτωχούς της υπαίθρου — ή ότι θα μπορούσε να κατακτήσει παρόμοια πλειοψηφία με αυτή της πρώτης του εκλογής το 2005.

Τα υποστηρικτικά στοιχεία που εγείρουν σοβαρές αμφιβολίες —το λιγότερο— σχετικά με τον μύθο των κλεμμένων εκλογών περιλαμβάνουν τα εξής:

- Την έλλειψη οποιωνδήποτε πειστικών και συγκεκριμένων στοιχείων που θα έδειχναν ότι έλαβε χώρα μια τεράστια εκλογική απάτη, η οποία θα μπορούσε να εξηγήσει το πελώριο χάσμα των 11 εκατομμυρίων ψήφων μεταξύ Αχμαντιντζάντ και Μουσαβί —χωρίς αυτό, φυσικά, να αποκλείει την πιθανότητα να συνέβησαν σημαντικές παρατυπίες, (σίγουρα όχι για πρώτη φορά στο Ιράν!), οι οποίες δεν ήταν όμως τέτοιου μεγέθους ώστε να αλλάζουν το αποτέλεσμα.
- Το γεγονός ότι η αμφισβήτηση του αποτελέσματος βασίζεται απλώς σε εικασίες σχετικά με τα υψηλά ποσοστά συμμετοχής, μερικά αναπάντεχα τοπικά αποτελέσματα, την ταχύτητα της επίσημης ανακοίνωσης των αποτελεσμάτων, (που σαφώς πυροδοτήθηκε από την δήλωση του Μουσαβί, πριν καν να κλείσουν οι κάλπες, ότι ήταν ο νικητής!). Παρόλα αυτά, όπως σημειώνει ο Milne, τα περισσότερα επίσημα στοιχεία δεν φαίνονται τόσο αβάσιμα —ο Μουσαβί για παράδειγμα κέρδισε στην Τεχεράνη, με 2,2 εκατομμύρια ψήφους έναντι 1,8 εκατομμύρια του Αχμαντιντζάντ.
- Το γεγονός ότι η νίκη του Αχμαντιντζάντ είχε προβλεφθεί από μια από τις λίγες πραγματικά ανεξάρτητες δημοσκοπήσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας από τους Ken Ballen και Patrick Doherty, στην *Washington Post*.^[49] Οπως καταλήγουν οι συγγραφείς: «Πολλοί ειδικοί ισχυρίζονται ότι η νίκη του νυν προέδρου Μαχμούντ Αχμαντιντζάντ ήταν αποτέλεσμα απάτης ή χειραγώγησης, αλλά η δικιά μας πανεθνική δημοσκόπηση στο Ιράν, τρεις βδομάδες πριν από τις εκλογές, έδειξε ότι ο Αχμαντιντζάντ ηγούνταν με διαφορά μεγαλύτερη από 2 προς 1 —διαφορά που είναι μεγαλύτερη και από αυτήν που καταγράφηκε στην νίκη του στις εκλογές.»
- Το γεγονός ότι η ανάλυση των περιφερειακών εκλογικών αποτελεσμάτων από τον James Petras^[50] δείχνει, όπως θα περίμενε κανείς, σημαντικές ταξικές διαφοροποιήσεις, με τους ψηφοφόρους από τη μεσαία τάξη να ψηφίζουν μαζικά υπέρ των ρεφορμιστών υποψηφίων και το αντίστροφο

[49] Ken Ballen και Patrick Doherty, "The election results in Iran may reflect the will of the Iranian people," *Washington Post* (15/6/2009).

[50] James Petras, "Iranian Elections: The 'Stolen Elections' Hoax," *Information Clearing House* (19/6/2009). <http://informationclearinghouse.info/article22868.htm>

για τους ψηφοφόρους από την επαρχία και αυτούς της εργατικής τάξης που ψήφισαν υπέρ του Αχμαντιντζάντ, εξαιτίας της αναδιανεμητικής οικονομικής πολιτικής του. Το ίδιο συμπέρασμα εξάγεται και από την προαναφερθείσα δημοσκόπηση, η οποία επίσης έδειξε ότι τα ταξικά θέματα, ανεξάρτητα από την ηλικιακή ομάδα, άσκησαν μεγαλύτερη επιρροή στο σχηματισμό των πολιτικών προτιμήσεων απ' ότι «οι λάιφ στάιλ ηλικιακές προσεγγίσεις». Η ίδια δημοσκόπηση έδειξε ότι περισσότερο από τα δύο τρίτα των Ιρανών νέων ήταν αρκετά φτωχοί για να έχουν τη δυνατότητα πρόσβασης σε ηλεκτρονικό υπολογιστή και ότι οι νέοι μεταξύ 18 και 24 ετών «αποτέλεσαν το ισχυρότερο μπλοκ ψηφοφόρων του Αχμαντιντζάντ ανάμεσα σε όλες τις ομάδες.»^[51] Η μόνη ομάδα που ήταν συνεπώς υπέρ του Μουσαβί, ήταν οι σπουδαστές και απόφοιτοι πανεπιστημίων, οι ιδιοκτήτες επιχειρήσεων και το ανώτερο τμήμα της μεσαίας τάξης. Η «ψήφος των νέων», την οποία τα Δυτικά μέσα εκθειάζαν ως «φιλομεταρρυθμιστική», ήταν μια σαφής μειοψηφία, μικρότερη του 30%, αλλά προερχόμενη από μια εξαιρετικά προνομιούχα, ηχηρή, και ως επί το πλείστον, αγγλομαθής ομάδα, με μονοπώλιο επιρροής στα Δυτικά μέσα.

Τα μόνα δήθεν σοβαρά στοιχεία που υποστήριζαν την υπόθεση της απάτης ήταν μια μελέτη από την Chatham House και μια ακαδημαϊκή μελέτη. Πόσο αντικειμενικές ήταν αυτές οι μελέτες γίνεται φανερό αν εξετάσουμε περαιτέρω τους συγγραφείς τους.

Η Chatham House είναι μια «δεξαμενή σκέψης» (think tank) εδρεύουσα στο Λονδίνο που χρηματοδοτείται μέσω δωρεών από μεγάλες εταιρίες, κυβερνήσεις της υπερεθνικής ελίτ και άλλους οργανισμούς, η οποία εκφράζει με συνέπεια συστημικές απόψεις, και η οποία σε τουλάχιστον μια περίπτωση, «πιάστηκε στα πράσα» να παραποιεί στοιχεία για να δικαιολογήσει προ-επιλημμένες θέσεις!^[52]

Όσον αφορά την ακαδημαϊκή μελέτη, αυτή διενεργήθηκε από ένα πρόσφατα στημένο «Ινστιτούτο Ιρανικών σπουδών» στο πανεπιστήμιο του St. Andrews στη Σκωτία που ιδρύθηκε το 2006 από τον ίδιο τον Χαταμί, (έναν από τους αρχι-ρεφορμιστές που είδαμε παραπάνω, ο οποίος «χαίρει θαυμασμού στη Δύση για τις απόπειρές του να φιλελευθεροποιήσει την θεοκρατία του Ιράν κατά τη διάρκεια της οκτάχρονης προεδρίας του»^[53]). Η μελέτη συνοπογράφεται από έναν απόδημο Ιρανό ακαδημαϊκό, ο οποίος είναι πολύ γνωστός στους αναγνώστες της *The Guardian* για τα άρθρα του πάνω στο Ιράν τα οποία έχουν ξεκάθαρα προκατειλημμένη θέση εναντίον του καθεστώτος και

[51] *Washington Post* (15/6/2009).

[52] Βλέπε π.χ. S. Tesfamariam, "Scholarly or Sophistry? A take on Chatham House's «Ethiopia and Eritrea: Allergic to Persuasion»,» *American Chronicle* (6/2/2007). <http://www.americanchronicle.com/articles/viewArticle.asp?articleID=20292>

[53] Robert Tait, "Khatami's UK visit to bring tirade from Iran," *The Guardian* (5/10/2006).

υπέρ των ρεφορμιστών και των αστών εκσυγχρονιστών!^[54] Η ίδια η μελέτη βρήκε από στοιχεία βασισμένα σε σπεκουλάτσια για την αυξημένη συμμετοχή κ.λπ. και πάσχει από σαφή έλλειψη συγκεκριμένων (και πολύ περισσότερο πειστικών) στοιχείων,— όπως άλλωστε παραδέχονται οι ίδιοι οι συγγραφείς της όταν γράφουν ότι «η ανάλυση της κατανομής των ψήφων δεν αποτελεί μια “κάνη που καπνίζει” (smoking gun)».^[55] Παρόλα αυτά, αυτή η «μη καπνίζουσα κάνη» χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον από τα μέσα ενημέρωσης παγκοσμίως, μέχρι και το «εναλλακτικό» δίκτυο πληροφόρησης Znet (βλέπε παρακάτω), ως ένα είδος απόδειξης της νοθείας των εκλογών!

4. Οι στόχοι της υπερεθνικής ελίτ

Είναι, συνεπώς, φανερό ότι η «ανίερη συμμαχία» στην οποία αναφέρθηκε παραπάνω, ουσιαστικά, επιχειρεί ένα πραξικόπημα ενάντια στην λαϊκή βούληση, με την πλήρη υποστήριξη της υπερεθνικής ελίτ, όπως επίσης και της ρεφορμιστικής και «ελευθεριακής» Αριστεράς, η οποία, για άλλη μια φορά, αντικειμενικά, παίζει τον ρόλο του συνοδοιπόρου. Και αυτό όχι μόνο επειδή υποστηρίζει τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις μέσα στο Ιράν, δηλαδή τους ρεφορμιστές κληρικούς και τους αστούς εκσυγχρονιστές, αλλά, επίσης, επειδή νομιμοποιεί την καθεστωτική αλλαγή και το πιθανό στρατιωτικό χτύπημα που βρίσκεται υπό προετοιμασία από τους Σιωνιστές και την υπερεθνική ελίτ (ιδιαίτερα σήμερα που φαίνεται ότι η απόπειρα πραξικοπήματος —ή «ροζ επανάστασης» κατά τα ανατολικοευρωπαϊκά πρότυπα— αποτυγχάνει) ώστε να επιβάλλουν πλήρως τη Νέα Τάξη στην περιοχή, με ανυπολόγιστες επιπτώσεις για τα εθνικοαπελευθερωτικά και κοινωνικά κινήματα παγκοσμίως.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αλλαγή καθεστώτος υπήρξε ανέκαθεν ο στόχος της Αμερικανικής ελίτ (η οποία είναι ηγεμονική στους κόλπους της υπερεθνικής ελίτ) και τελευταία έγινε στόχος ολόκληρης της υπερεθνικής ελίτ. Δεν προκαλεί επομένως, απορία ότι, όπως αποκάλυψε ο Scott Ritter, πρώην επιθεωρητής όπλων του ΟΗΕ, το Ιράν έχει κατονομαστεί δεκαέξι φορές ως η νούμερο ένα απειλή για την εθνική ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής στην έκδοση του 2006 της Στρατηγικής Εθνικής Ασφάλειας.^[56] Οσον αφορά την επίδραση της πρόσφατης αλλαγής προσωπικού της Αμερικανικής πολιτικής ελίτ, ως αποτέλεσμα των Αμερικανικών Προεδρικών εκλογών, όπως ο Seumas Milne^[57] παρατηρεί πολύ εύστοχα:

[54] Για ένα τυπικό παράδειγμα βλέπε, Ali Ansari, “Only the US hawks can save the Iranian president now,” *The Guardian* (30/1/2007).

[55] Ali Ansari & Thomas Rintoul, “Magic Numbers,” *The Guardian* (22/6/2009).

[56] Scott Ritter στο “Target Iran: The Truth About the White House’s Plans for Regime Change,” *Democracy Now!* (16/10/2006). http://www.democracynow.org/2006/10/16/scott_ritter_on_target_iran_the#transcript

[57] Seumas Milne, “These are the birth pangs of Obama’s new regional order”.

Πριν ακόμη κλείσουν οι κάλπες στο Ιράν, ο Αμερικανός πρόεδρος σχολίασε ότι ο κόσμος στο Ιράν «αναζητά νέες προοπτικές», όπως ακριβώς έκανε λίγο πριν, στις εκλογές του Λιβάνου. Στην πραγματικότητα, όμως, η αναπάντεχη ήττα του συνασπισμού αντιστασιακών δυνάμεων της Χεζμπολάχ (που παρόλα αυτά κέρδισε τον μεγαλύτερο αριθμό ψήφων) φαίνεται να σχετίζεται περισσότερο με τοπικά λιβανέζικα σεχταριστικά ζητήματα και μεγάλης κλίμακας εξαγορά ψήφων, παρά με το φαινόμενο Ομπάμα. Όμως, οι επιπτώσεις των σχολίων του δεν πήγαν χαμένες στο Ιράν, όπου οι ΗΠΑ εξακολουθούν να ξοδεύουν εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια σε μυστικά προγράμματα αποσταθεροποίησης. (...) Στην περίπτωση που φανταζόταν κανείς ότι τέτοιου είδους πόλεμοι με στόχο την δυτική κατοχή ανήκαν για πάντα στο παρελθόν, έπειτα από το τέλος της απαξιωμένης κυβέρνησης Μπούς, ο στρατηγός Darnatt, επικεφαλής του βρετανικού στρατού, πρόσφατα μας άνοιξε τα μάτια. Απηχώντας τον Αμερικανό υπουργό άμυνας Robert Gates, τόνισε: «Το Ιράκ και το Αφγανιστάν δεν είναι αποκλίσεις, απλά δείχνουν το μέλλον». Σε αυτό το πλαίσιο, η εξουδετέρωση του Ιράν ως μιας ανεξάρτητης περιφερειακής δύναμης θα ήταν τεράστιο έπαθλο για τις ΗΠΑ —που θα στραπατσάριζε όλους τους ατίθασους από την Βαγδάτη μέχρι την Βηρυτό— και θα άνοιγε τον δρόμο για την έξοδο από το στρατηγικό αδιέξοδο που δημιουργήθηκε με την εισβολή στο Ιράκ.

Με άλλα λόγια, η «αλλαγή καθεστώτος» στο Ιράν, πάντα ήταν και ακόμη είναι ο υπέρτατος στόχος της Αμερικανικής ελίτ, ανεξαρτήτως του προσωπικού που την επανδρώνει, και μόνο οι τακτικές μπορεί να αλλάζουν από καιρό σε καιρό —παρόλο που ακόμα και οι τακτικές πιθανόν και να μη διαφέρουν ιδιαίτερα στην «νέα εποχή Ομπάμα», όπως χωρίς περιστροφές ξεκαθάρισε ο Robert Gates! Και αυτό, κυρίως λόγω της κρίσιμης γεωστρατηγικής θέσης του Ιράν, η οποία, όπως ορθά σημειώνει ο Walid Charara^[58]:

είναι μια ανεξάρτητη και μεσαίου μεγέθους τοπική δύναμη, η οποία έχει εμπλακεί σε στρατιωτική συνεργασία με την Ρωσία και την Κίνα. Με πληθυσμό 70 εκατομμυρίων, έχει τεράστιο ανθρώπινο και οικονομικό δυναμικό. Ολα αυτά την καθιστούν το τελευταίο οχυρό που ανθίσταται ακόμα σε μια μόνιμη κατάληψη της Μέσης Ανατολής από τις ΗΠΑ. Το Ιράν είναι ο τελευταίος επιζών σύμμαχος όλων εκείνων των κρατών και οργανώσεων της περιοχής που ακόμη αντιστέκονται στο Ισραήλ. Χωρίς την υποστήριξή του, ο Λίβανος, η Συρία, η Χεζμπολάχ και οι ένοπλες παλαιστινιακές ομάδες, στερημένοι από κάθε εναλλακτική τοπική ή διεθνή πηγή υποστήριξης, θα αφεθούν αβοήθητα απέναντι στην στρατιωτική υπεροχή του Ισραήλ.

[58] Walid Charara "Iran: target zone", *Le Monde Diplomatique* (Ιανουάριος 2005).

Γιατί αλλαγή καθεστώτος ΤΩΡΑ;

Έτσι λοιπόν, το ερώτημα που γεννάται δεν είναι το αν η αλλαγή καθεστώτος είναι στόχος της υπερεθνικής ελίτ, αλλά το γιατί η εκστρατεία προς αυτόν τον στόχο έχει φτάσει σε κρίσιμο στάδιο αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Εδώ θα πρέπει να αναφερθούμε σε ένα σύνολο παραγόντων που διαφοροποιούν σημαντικά την περίοδο 2009-2010 από οποιαδήποτε άλλη προηγούμενη, με βάση την υπόθεση μας φυσικά ότι τόσο το χρονικό διάστημα που η υπερεθνική ελίτ δήθεν θεωρεί ότι χρειάζεται το Ιράν για να προχωρήσει το πυρηνικό του πρόγραμμα σημαντικά, (που είναι το τέλος του 2009), όπως επίσης και η «οργή» της υπερεθνικής ελίτ εξ' αιτίας της δήθεν κλοπής της νίκης της ρεφορμιστικής πλευράς από τους φονταμενταλιστές στις τελευταίες εκλογές, καθώς και οι συνακόλουθες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στις διαδηλώσεις που ακολούθησαν, είναι απλά ιδεολογικά προσχήματα για την δικαιολόγηση μελλοντικής επέμβασης.

Τέτοιοι παράγοντες είναι:

- Η ολοκλήρωση της περικύκλωσης του Ιράν που συνεπάγεται η κατάληψη, δύο εκ των γειτόνων του (Ιράκ και Αφγανιστάν) από τεράστιες Δυτικές στρατιωτικές δυνάμεις (και αυξανόμενες στην περίπτωση του Αφγανιστάν), η οποία ολοκλήρωσε την ήδη υφιστάμενη περικύκλωσή του από τα υπάρχοντα πελατειακά καθεστώτα (Πακιστάν, Τουρκία, Αρμενία) όπως επίσης και τα νεοεμφανισθέντα, τα οποία είναι επίσης εξαρτημένα σε ποικίλους βαθμούς από την υπερεθνική ελίτ (Αζερμπαϊτζάν, Τουρκμενιστάν κ.α.).
- Η αυξανόμενη πολιτική απομόνωση του Ιράν από χώρες στις οποίες ασκούσε σημαντική επιρροή στο πρόσφατο παρελθόν, κυρίως ο Λίβανος και η Συρία. Οσον αφορά το Λίβανο, αρχικά, έπειτα από την Ψήφισμα 1559 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, το οποίο ήδη ελεγχόταν ουσιαστικά από την υπερεθνική ελίτ, ο Συριακός στρατός αναγκάστηκε να υποχωρήσει από τον Λίβανο. Στη συνέχεια, κατόπιν της ισραηλινής επίθεσης στον Λίβανο το 2006, στρατιωτική δύναμη του ΟΗΕ εστάλη στα σύνορα Λιβάνου-Ισραήλ, με το πρόσχημα της προστασίας των συνοριακών Σιιτικών χωριών αλλά, ουσιαστικά, για να προστατεύσει το Ισραήλ από την Χεζμπολάχ, δεδομένου ότι, όπως το θέτει ο Robert Fisk, «οι ειρηνοποιοί είναι στην πραγματικότητα μεταμφιεσμένα Νατοϊκά στρατεύματα»!^[59] Οσον αφορά τη Συρία, ο «παράγοντας Ομπάμα» έχει χρησιμοποιηθεί αποτελεσματικά από μέρος της συριακής ελίτ υπό τον Πρόεδρο Assad, ο οποίος ανέκαθεν έψαχνε δικαιολογία για την επανέναρξη των διπλωματικών σχέσεων με τις

[59] Robert Fisk, "Conflict in the Middle East is Mission Implausible," *The Independent* (15/11/2006).

ΗΠΑ (κάτι που ανακοινώθηκε επίσημως τον Ιούνιο του 2009). Επί πλέον, είναι γνωστό ότι η υπερεθνική ελίτ αντιμετωπίζει ευνοϊκά μια ανταλλαγή των κατειλημμένων (από το σιωνιστικό Ισραήλ) υψωμάτων του Γκολάν, με μια επίσημη ειρηνευτική συμφωνία με τη Συρία για την εγκατάλειψη της τακτικής της συμμαχίας με το Ιράν, τμήμα της οποίας είναι η Ιρανο-Συριακή υποστήριξη της Χεζμπολάχ.^[60] Υπάρχουν ενδείξεις ότι η διαδικασία αυτή έχει ήδη ξεκινήσει και δεν εκπλήσσει ότι ο George Mitchell (ειδικός απεσταλμένος του Ομπάμα στην Μέση Ανατολή) είπε πολύ πρόσφατα ότι έχει διαμηνύσει στον Σύριο Πρόεδρο Bashar Assad ότι ο Μπάρακ Ομπάμα είναι «αποφασισμένος να μεσολαβήσει για την θέσπιση μιας περιεκτικής Αραβο-Ισραηλινής ειρήνης».^[61]

- Η αλλαγή στην ισορροπία δυνάμεων όχι μόνο εξωτερικά, αλλά και μέσα στο ίδιο το Ιράν, ως συνέπεια του εντεινόμενου καταναλωτικού χαρακτήρα της κοινωνίας. Οπως το έθεσε ο Saeed Leylaz, οικονομικός αναλυτής που εδρεύει στην Τεχεράνη:^[62] «Η δυνατότητα αντίστασης του κόσμου σε πιθανές κυρώσεις έχει μειωθεί. Το Ιράν καταναλώνει πολύ περισσότερο σήμερα απ' ό τι οκτώ χρόνια πριν, από ιδιωτικά αυτοκίνητα μέχρι αγαθά πολυτελείας. Η κατεύθυνση της ιρανικής οικονομίας βρίσκεται σε πλήρη αντίφαση με την διπλωματία μας. Μια χώρα που λέει «Κάτω οι ΗΠΑ» δεν θα έπρεπε να ανοίγει τις πόρτες της σε όλα τα καταναλωτικά αγαθά του κόσμου. Στην περίπτωση κυρώσεων, θα αντιμετωπίζαμε έναν πολύ υψηλό πληθωρισμό, ο οποίος θα ήταν σε πλήρη αντίφαση με τις υποσχέσεις που έδωσε ο κ. Αχμαντινετζάντ στον λαό το περασμένο καλοκαίρι. Δεν πιστεύω ότι ο λαός είναι διατεθειμένος να θυσιάσει.»
- Οι αυξανόμενες επιχειρήσεις κατασκοπείας εναντίον του Ιράν. Οπως αποκάλυψε ο *New Yorker* πριν από ένα χρόνο, η κυβέρνηση Μπους, σε μια μυστική ντιρεκτίβα, επέκτεινε τις δραστηριότητες κατασκοπείας εναντίον του Ιράν, με την ελπίδα της ανατροπής του ισλαμικού καθεστώτος.^[63] Το περιοδικό αποκάλυψε ότι οι αρχηγοί του Κογκρέσου συμφώνησαν στο τέλος της περασμένης χρονιάς να ζητήσουν από τον Μπους 400 εκατομμύρια δολάρια για τη λήψη μέτρων που περιγράφονταν σε ένα «προεδρικό πόρισμα» (presidential finding) —ένα απόρρητο έγγραφο το οποίο εκδίδεται όταν ξεκινάει μια επιχείρηση κατασκοπείας. Το πόρισμα εστίαζε στην υπονόμευση του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος και «στην προσπάθεια υπονόμησης της κυβέρνησης προς αλλαγή καθεστώτος», μέσα από δουλειά με αντιπολιτευόμενες ομάδες στο Ιράν και δωροδοκί-

[60] Ανταπόκριση του Donald Macintyre από την Δαμασκό, "Is Syria getting ready to come in from the cold?" *The Guardian* (4/4/2009).

[61] BBC News, "US urges Syria on Mid-East peace," (26/7/2009). http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/8169111.stm

[62] Robert Tait, "A consumer society not ready for sanctions," *The Guardian* (6/2/2006).

[63] Anne Penketh, "Bush steps up covert action against Iran," *The Independent* (30/6/2008).

ες. Όπως σημειώνει το περιοδικό, «οι μυστικές δραστηριότητες από τις ΗΠΑ εναντίον του Ιράν δεν είναι κάτι νέο, αλλά η κλίμακα και το εύρος των δραστηριοτήτων τους, που πλέον εμπλέκουν την CIA και το Κοινό Αρχηγείο Ειδικών Επιχειρήσεων (Joint Special Operations Command), έχουν επεκταθεί, σύμφωνα με λεγόμενα νυν και πρώην αξιωματούχων στους οποίους αναφέρεται ο Hersh». Ο πρόεδρος Ομπάμα αρχικά υποκρινόταν ότι θα απέφυγε να δώσει την εντύπωση ότι επεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράν αλλά, όπως επισημαίνει ο Eric Margolis^[64], «πρόσφατα το Κογκρέσο ψήφισε υπέρ της ανάθεσης 120 εκατομμυρίων δολαρίων για αντι-καθεστωτικές ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις μέσα στο Ιράν και 60-75 εκατομμύρια δολάρια για τη χρηματοδότηση αντιπολιτευόμενων ομάδων, δηλαδή παράνομων βίαιων μαρξιστικών ομάδων και αντίστοιχων οργανώσεων στις εθνικές μειονότητες των Αζέρων, Κούρδων και Αράβων, στα πλαίσια του «Προγράμματος για τη Δημοκρατία στο Ιράν». Πακιστανικές πηγές πληροφοριών εκτιμούν τα πρόσφατα έξοδα της CIA για «μαύρες επιχειρήσεις» με στόχο την ανατροπή της ιρανικής κυβέρνησης στα 400 εκατομμύρια δολάρια». Και ο Margolis καταλήγει «ενώ η πλειοψηφία των διαδηλωτών που βλέπουμε στην Τεχεράνη είναι γνήσιοι και αυθόρμητοι, οι Δυτικές υπηρεσίες πληροφοριών παίζουν νευραλγικό ρόλο στην υποστήριξή τους και στην παροχή διαύλων επικοινωνίας, συμπεριλαμβανομένης της νέας μεθόδου, μέσω του Twitter^[65]».

Πιο συγκεκριμένα σχετικά με την υποστήριξη μειονοτικών ομάδων, μια πρόσφατη ανταπόκριση του Simon Tisdall στον *Guardian* είναι ενδεικτική:^[66]

Παρόλο που το πρόβλημα μπορεί να μεγαλοποιείται, οι Ιρανοί ηγέτες όλων των πολιτικών σχηματισμών έχουν λόγο να ανησυχούν για το αποκαλούμενο ζήτημα των μειονοτήτων σε μια χώρα που αποτελείται από πληθώρα εθνο-γλωσσικών ομάδων, όπως Περσών, Αζέρων, Κούρδων, Αράβων, Μπαλούχων, Τουρκμενίων, Αρμενίων, Ασσύριων, Εβραίων και Γεωργιανών. Πρόσφατες αναφορές από το Ιρανικό Κουρδιστάν, για παράδειγμα, μιλάνε για δημιουργία 100 και πλέον οδικών σημείων ελέγχου από Φρουρούς της Επανάστασης και τον κανονιοβολισμό των θέσεων του PJAK (Κόμμα για την Ελεύθερη Ζωή στο Κουρδιστάν) στο εσωτερικό του βορείου Ιράκ. Ιρανοί αξιωματούχοι απέδωσαν την πρόσφατη βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας εναντίον σιιτικού τζαμιού στην Ζαχεντάν, στο Σιστάν-Μπαλουχιστάν, στην αμερικανική, βρετανική και ισραηλινή υποστήριξη προς την σουνιτική αυ-

[64] Eric Margolis, "Iranian leadership feud too close to call," *Toronto Sun* (21/6/2009). http://www.torontosun.com/comment/columnists/eric_margolis/2009/06/21/9877111-sun.html

[65] Twitter: διαδικτυακή υπηρεσία αποστολής σύντομων μηνυμάτων, <http://en.wikipedia.org/wiki/Twitter>

[66] Simon Tisdall, "Tehran's fear of foreign plotters may be justified," *The Guardian* (17/6/2009).

τονομιστική ομάδα *Jundullah*. Το ίδιο συνέβη και σε σχέση με μια αποτυχημένη απόπειρα ανατίναξης εσωτερικής πτήσης στην Αβάζ, στο αραβικό Κουζεστάν, τον περασμένο μήνα.

Ομως, δεν είναι μόνο οι εθνοτικές διαφορές που γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από την υπερεθνική ελίτ και τους Σιωνιστές στην προσπάθειά τους για αλλαγή καθεστώτος. Συγκεκριμένα για την Σιωνιστική ανάμιξη, όπως ανέφερε η *Le Monde Diplomatique* πριν από δύο χρόνια, «είναι αξιόπιστη η αναφορά του Seymour Hersh ότι η Μοσάντ παρέχει εξοπλισμό και εκπαίδευση στην Κουρδική ομάδα PJAK που εδρεύει στο Ιράν».^[67] Και, όπως αποκαλύπτεται στην ίδια αναφορά από τον Selig S. Harrison στην *Le Monde Diplomatique*, εκατομμύρια αμερικανικών δολαρίων διοχετεύονται μυστικά σε ακτιβιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μέλη μη κυβερνητικών οργανώσεων στο Ιράν —γεγονός που επιβεβαιώνεται από τον τότε υφυπουργό εξωτερικών Νίκολας Μπέρνς, ο οποίος αποκάλυψε ότι «συνεργαζόμαστε με αραβικές και ευρωπαϊκές οργανώσεις για την υποστήριξη δημοκρατικών ομάδων μέσα στο Ιράν», εφόσον η απ' ευθείας αμερικανική χρηματοδότηση μέσα στο Ιράν «είναι κάτι πολύ δύσκολο για εμάς» δεδομένης της «σκληρής αντίδρασης της ιρανικής κυβέρνησης εναντίον των Ιρανών πολιτών».^[68]

Μια «Γιουγκοσλαβικού» τύπου στρατηγική για το Ιράν;

Όσον αφορά τη μέθοδο για να επιτευχθεί η αλλαγή καθεστώτος, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η υπερεθνική ελίτ θα προτιμούσε να γίνει «εκ των έσω», στα πλαίσια της σταδιακής προσέγγισης που περιέγραψα παραπάνω. Ομως, όπως αποκάλυψε πρόσφατα ο Jonathan Freedland^[69], αυτή η «χαλαρή» προσέγγιση δεν πρόκειται να υιοθετείται από την Ουάσινγκτον επ' αόριστον και στην πραγματικότητα μπορεί να είναι απλώς μέρος ενός προγράμματος με στόχο ένα προσχεδιασμένο στρατιωτικό χτύπημα:

«Θα δούμε αν θα φέρει καρπούς», δήλωσε Αμερικανός αξιωματούχος. «Αν δεν φέρει, τότε, σε κάποιο σημείο, θα αναγκαστούμε να δοκιμάσουμε κάτι άλλο. Υπάρχει κάποιο όριο.» Πότε μπορεί να εξαντληθεί η υπομονή των ΗΠΑ; Η απάντηση είναι στο τέλος αυτού του χρόνου: έπειτα από αυτό, οι Δυτικοί διπλωμάτες πιστεύουν ότι το πυρηνικό πρόγραμμα της Τεχεράνης θα φτάσει σε σημείο δίχως επιστροφή, όπου κανείς δεν θα δύναται να την

[67] Selig S. Harrison, "Te US meddles aggressively in Iran," *Le Monde Diplomatique* (Οκτώβριος 2007).

[68] "The hard Realities of Soft Power," *New York Time Magazine* (24/6/2007).

[69] Jonathan Freedland, "Seismic events in Iran and Israel have set a critical test of Obama's resolve," *The Guardian* (16/6/2009).

αποτρέψει από το να αποκτήσει τη βόμβα. Σε αυτά τα πλαίσια, η Τεχεράνη πιθανόν να αισθανθεί την ανάγκη να αντισταθμίσει την κατηγορία της εκλογικής απάτης με μια εξιλεωτική για την υπόληψή της χειρονομία, χαλαρώνοντας την πυρηνική της γραμμή. Αν δεν συμβεί αυτό, και ο Ομπάμα αποφασίσει να αντικαταστήσει την διπλωματία με κάτι ισχυρότερο, οι πιθανότητες να αντιπαρατάξει μια διεθνή στρατιωτική συμμαχία θα έχουν ενισχυθεί: η Ουάσινγκτον (στη περίπτωση αυτή) περιμένει να ακούσει λιγότερα επιχειρήματα για την υπεράσπιση της πυρηνικής προσπάθειας του Ιράν ως το νόμιμο συμφέρον μιας νόμιμης κυβέρνησης. (...) Η πολιτική αυτή θα συνεχισθεί για άλλους έξι μήνες, μόνο και μόνο ώστε, αν το Ιράν απορρίψει τις απαιτήσεις της Ουάσινγκτον, ο Ομπάμα να μπορεί να πει αυτό που ο Μπους δεν μπόρεσε ποτέ: ότι έκανε το παν για να λύσει το πρόβλημα ειρηνικά. (...) Αν η ιρανική εκλογική κρίση δεν εκτονωθεί με κάποιον τρόπο, ο Νετανιάχου θα βρει ευκολότερο να ισχυρισθεί ότι «η μεγαλύτερη απειλή για το Ισραήλ, τη Μέση Ανατολή και ολόκληρο τον κόσμο είναι ο συνδυασμός ενός πυρηνικού όπλου με το ριζοσπαστικό Ισλάμ» και ότι πρέπει να υπάρξει «μια διεθνής συμμαχία εναντίον του πυρηνικού εξοπλισμού του Ιράν», όπως είπε κατά τη διάρκεια (πρόσφατου) λόγου του.

Ο συνδυασμός όλων αυτών των παραγόντων κάνει όλο και πιο πιθανή την απόπειρα χρήσης μιας «Γιουγκοσλαβικού» τύπου στρατηγικής από την υπερεθνική ελίτ και τους Σιωνιστές. Στην πραγματικότητα, όπως σημείωνε ο Seymour Hersh στην προαναφερθείσα αναφορά του στον *New Yorker*, «υπάρχουν στην αμερικανική κυβέρνηση (Μπους) ακόμα και εκείνοι που είναι πεπεισμένοι ότι μια συστηματική εκστρατεία συστηματικών βομβαρδισμών δεν θα σταματούσε μόνο το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα, αλλά θα αποδυνάμωνε τόσο πολύ το κληρικό καθεστώς που οι Ιρανοί θα ωθούνταν να ξεσηκωθούν και να το ανατρέψουν». Από στρατιωτική άποψη, άλλωστε, η αμερικανική ελίτ δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να υιοθετήσει παρόμοια στρατηγική, όπως επισήμανε ο Dan Plesch πριν από λίγα χρόνια^[70]:

Η καταστρεπτική αεροπορική ισχύς της Αμερικής δεν είναι «δεμένη» στο Ιράκ. Μόλις, 120 βομβαρδιστικά B52, B1 και B2 μπορούν να χτυπήσουν 5.000 στόχους σε μια και μόνη αποστολή. Χιλιάδες άλλα πολεμικά αεροσκάφη και πύραυλοι είναι διαθέσιμα. Παρά την ισχυρή παρουσία του στρατού και των πεζοναυτών στο Ιράκ, μπορούν να βρεθούν αρκετές δυνάμεις για να διασφαλίσουν τις παράκτιες πετρελαιοπηγές και να πραγματοποιήσουν επιδρομές μέσα στο Ιράν. Μια αμερικανική επίθεση είναι απίθανο να περιοριστεί στις ύποπτες τοποθεσίες εγκατάστασης Οπλων Μαζικής Κατα-

[70] Dan Plesch, "The US has the capability and reasons for an assault – and it is hard to see Britain uninvolved," *The Guardian* (15/8/2005).

στροφής, ή να περιλάβει μια χερσαία εισβολή για την κατοχή της χώρας. Οι επιθέσεις πιθανό θα έχουν στόχο την καταστροφή στρατιωτικών, πολιτικών και οικονομικών υποδομών (εξαιρουμένων των πετρελαϊκών). Ενα σακατεμένο Ιράν θα μπορούσε να παραλύσει περαιτέρω μέσω ενός εμφυλίου πολέμου. Η Τεχεράνη διατείνεται ότι οι ΗΠΑ παρέχουν υποστήριξη στους αυτονομιστές των Αζέρων στα βορειοδυτικά, ενώ έχουν αυξηθεί οι μάχες στο ιρανικό Κουρδιστάν.

Επί πλέον, οι πιθανές αρνητικές συνέπειες μιας επίθεσης στο Ιράν δεν είναι τόσο αποτρεπτικές πλέον, όπως ήταν λίγα χρόνια πριν, για τους παρακάτω λόγους:

- ένας σιιτικός ξεσηκωμός μέσα στο Ιράκ δεν είναι τόσο πιθανός όσο προηγουμένως, έπειτα από την ουσιαστική εξουδετέρωση του στρατού του Μαχντί (της πιο ριζοσπαστικής φιλο-ιρανικής Σιιτικής στρατιωτικής δύναμης), σαν συνέπεια της εκχειρίδας που κηρύχθηκε τον Αύγουστο του 2007 από τον ηγέτη του Moqtada al-Sadr. Περιττό να προστεθεί ότι το πελαταιακό καθεστώς του Ιράκ, το οποίο χρωστά την ίδια του την ύπαρξη στην υπερεθνική ελίτ, προφανώς δεν θα διανοούνταν καν να θέσει εμπόδια σε μια αμερικανική επίθεση στο Ιράν, πέρα από κάποιες φραστικές διαμαρτυρίες και τη σύσταση για ειρηνική λύση του προβλήματος, όπως άλλωστε δείχνει και η στάση της Ιρακινής κυβέρνησης στο θέμα μέχρι σήμερα·
- η αποτελεσματική αποδυνάμωση της αντίστασης της Χεζμπολάχ και της Χαμάς (παρόλη την ηρωική ρητορική τους), μετά τα σαρωτικά χτυπήματα που δέχτηκαν από τη δολοφονική σιωνιστική δύναμη στον τελευταίο πόλεμο στο Λίβανο και τη σφαγή στη Γάζα, όπως επίσης και ο εξαναγκασμός της Χεζμπολάχ από τις δυνάμεις του ΟΗΕ να αποδεχτούν τα σύνορα με το Ισραήλ (μια παρόμοια λύση πιθανόν να επιβληθεί στην Χαμάς στο μέλλον). Μια ένδειξη αυτού είναι ότι ουσιαστικά έχουν πάψει οι εκτοξεύσεις πυραύλων, είτε από το Λίβανο είτε από την Γάζα, μετά το τέλος των πολέμων στον Λίβανο και τη Γάζα·
- ο φόβος μιας οικονομικής ύφεσης, λόγω της αύξησης των τιμών του πετρελαίου στην περίπτωση ιρανικών επιθέσεων εναντίον πετρελαϊκών εγκαταστάσεων στον Κόλπο, δεν είναι σήμερα τόσο σοβαρός όσο στο παρελθόν, εν μέσω της μεγαλύτερης καπιταλιστικής κρίσης από την εποχή της μεγάλης ύφεσης^[71]. Τέλος, ακόμη πιο σημαντικό είναι ότι,
- η ανίερη συμμαχία που αναφέρθηκε παραπάνω, η οποία κατηγορεί το καθεστώς Αχμαντιντζάντ/Χαμενέι ως «παράνομο» —έπειτα από τις υποτιθέμενες «κλεμμένες εκλογές»— θα διευκολυνθεί πολύ να αρπάξει την εξου-

[71] βλ. Τάκης Φωτόπουλος, *Η Παγκόσμια Κρίση, η Ελλάδα και το Αντισυστημικό Κίνημα* (Κουκκίδα, 2009).

σία από τους ισλαμιστές φονταμενταλιστές, μετά από τις καταστροφικές αεροπορικές επιθέσεις της τρομακτικότερης δολοφονικής μηχανής στην Ιστορία.

Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν εκπλήσσει ότι ο Αμερικανός αντιπρόεδρος Joe Biden υπαινίχθηκε πρόσφατα ότι η κυβέρνηση δεν θα συγκρατήσει το Ισραήλ αν αυτό αποφασίσει να αναλάβει στρατιωτική δράση για την απομάκρυνση της ιρανικής πυρηνικής απειλής. Έτσι, όταν ρωτήθηκε πριν μερικούς μήνες αν οι ΗΠΑ θα παρεμπόδιζαν τυχόν απόφαση των Ισραηλινών Σιωνιστών να εξαπολύσουν μια στρατιωτική επίθεση εναντίον ιρανικών πυρηνικών εγκαταστάσεων, ο Biden δήλωσε ότι το Ισραήλ, όπως και οι ΗΠΑ, έχει το δικαίωμα να «καθορίζει τι είναι προς το συμφέρον του»^[72]. Την ίδια στιγμή, ο επικεφαλής της Μοσάντ στο Ισραήλ διαβεβαίωνε τον ισραηλινό πρωθυπουργό ότι η Σαουδική Αραβία θα έκανε τα στραβά μάτια σε περίπτωση που ισραηλινά αεροσκάφη θα χρησιμοποιούσαν τον Σαουδαραβικό εναέριο χώρο για να επιτεθούν εναντίον των ιρανικών πυρηνικών υποδομών!^[73]

5. Η ρεφορμιστική Αριστερά παίζει τον συνηθισμένο της ρόλο, αυτόν του συνοδοιπόρου του συστήματος

Ο ρόλος της «Αριστεράς» στη Νέα Παγκόσμια Τάξη

Η συνηθισμένη στάση που υποστηρίζεται από «γενετικά μεταλλαγμένους» Μαρξιστές, όπως ο Σλάβοϊ Ζίζεκ και από αυτο-αποκαλούμενους «αναρχικούς» σαν τον Νόαμ Τσόμσκι, όπως και από συνεργάτες της αυτοκρατορίας του δικτύου Znet, είναι η εξής: στο Ιράν έλαβε χώρα μια λαϊκή εξέγερση εναντίον ενός σκοταδιστικού και καταπιεστικού ισλαμικού καθεστώτος, το οποίο, στις πρόσφατες προεδρικές εκλογές, «έκλεψε» την υποτιθέμενη νίκη που πέτυχαν οι «προοδευτικοί» ρεφορμιστές.

Φυσικά, αυτού του είδους η στάση δεν είναι νέα, καθώς η ρεφορμιστική «Αριστερά» υιοθέτησε παρόμοια στάση σχετικά με όλους τους πολέμους της υπερεθνικής ελίτ στη Νέα Παγκόσμια Τάξη, η οποία ξεκίνησε με την άνθιση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στη δεκαετία του '80 και στις αρχές του '90.

Έτσι, πρώτα, ο βομβαρδισμός της Σερβίας από το ΝΑΤΟ δικαιολογήθηκε από αυτή την Αριστερά, τους Πράσινους και άλλους, ότι δήθεν στόχευε στην προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Κοσσοβάρων, τα οποία είχαν

[72] "Biden strikes tough note on Iran," BBC News (6/7/2009). http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/8135414.stm

[73] Associated Press/Times on line: Θοδωρής Κανέλλος, «"Λαχανί φως" από ΗΠΑ στο Ισραήλ για επίθεση στο Ιράν», *Ελευθεροτυπία* (6/7/2009). <http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=60771>

παραβιαστεί από το «τυραννικό» καθεστώς του Μιλόσεβιτς. Στο τέλος αυτής της διαδικασίας, ολοκληρώθηκε η διαδικασία της αποδιάρθρωσης της Γιουγκοσλαβίας, του μόνου ανεξάρτητου από την υπερεθνική ελίτ καθεστώτος στα Βαλκάνια!^[74]

Επειτα, ήταν η σειρά του καθεστώτος στο Ιράκ, το οποίο είχε γίνει ο στόχος της υπερεθνικής ελίτ δύο φορές: πρώτα, το 1991 με στόχο την «απελευθέρωση» του Κουβέιτ (με την ανοιχτή υποστήριξη της ρεφορμιστικής Αριστεράς και την ανοχή των Πρασίνων) και, δεύτερη φορά, το 2003, με στόχο να μας σώσουν από τα όπλα μαζικής καταστροφής που υποτίθεται ότι κατείχε.^[75] Στο τέλος αυτής της διαδικασίας (έκπληξη!!!) ένα από τα δύο κύρια, ανεξάρτητα από την υπερεθνική ελίτ, καθεστώτα στην περιοχή, το καθεστώς Μπάαθ, που είχε εθνικοποιήσει το ιρακινό πετρέλαιο, είχε καταστραφεί.

Τέλος, η υπερεθνική ελίτ οργάνωσε και χρηματοδότησε τις «ροζ» επαναστάσεις στην πρώην Σοβιετική Ένωση (Γεωργία, Ουκρανία) —εκστρατείες που επίσης έχαιραν της υποστήριξης της ρεφορμιστικής Αριστεράς, των ΜΚΟ Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και παρόμοιων οργανώσεων. Αλλη μια «έκπληξη» προέκυψε στο τέλος αυτής της διαδικασίας όταν νέα πελατειακά καθεστώτα εγκαθιδρύθηκαν σε αυτές τις χώρες, ένα από τα οποία προκάλεσε μέχρι και πόλεμο με τη Ρωσία!^[76]

Παρόμοια, σήμερα, η συνεισφορά της ρεφορμιστικής Αριστεράς στη δαιμονοποίηση του ισλαμικού καθεστώτος από την υπερεθνική ελίτ, στα πλαίσια της προετοιμασίας ενός πραξικοπήματος εκ των έσω ή/και ενός στρατιωτικού χτυπήματος απ' έξω, είναι αποφασιστική στον αποπροσανατολισμό των ακτιβιστών της Αριστεράς από τον πραγματικό εχθρό, που δεν είναι φυσικά...ο Αχμαντιντζάντ και το ισλαμικό καθεστώς αλλά η ίδια η υπερεθνική ελίτ! Είναι ξεκάθαρο ότι, η πτώση του σημερινού ισλαμικού καθεστώτος και η αντικατάστασή του με ένα πελατειακό καθεστώς (που είναι η μόνη πραγματική πιθανότητα βάσει του υπάρχοντος συσχετισμού δυνάμεων) το μόνο που θα φέρει θα είναι η «ειρηνοποίηση» της Μέσης Ανατολής και πολύ παραπέρα —ένα γεγονός που καταδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία ότι ο ρόλος που παίζει η ίδια αυτή ρεφορμιστική Αριστερά σήμερα, (ανεξαρτήτως της αντικαπιταλιστικής ρητορικής που μπορεί να χρησιμοποιεί), εσκεμμένα, ή τουλάχιστον αντικειμενικά, είναι αυτός του συνοδοιπόρου της υπερεθνικής ελίτ.

Εχοντας ξεκαθαρίσει όμως τη κρισιμότητα που δημιουργεί ένα κτύπημα στο Ιράν (που τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές φαίνεται ακόμη πιο άμεσο παρά ποτέ και θα μπορούσαμε εύλογα να το περιμένουμε τους προσεχείς 2-3 μήνες), το ισλαμικό καθεστώς, όπως κάθε θεοκρατικό ή θρησκευτι-

[74] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, *Η Νέα Τάξη στα Βαλκάνια*, ο.π.

[75] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, *Ο Πόλεμος κατά της «Τρομοκρατίας»*, ο.π.

[76] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, «Η επιδινούμενη συστημική κρίση», μέρος Δ', σελ. 86 - 97, *Περιοδική Δημοκρατία*, τεύχος 18-19.

κό καθεστώς, δεν έχει προφανώς σχέση με δημοκρατία και αυτονομία. Στην πραγματικότητα, η θεοκρατία και η θρησκεία γενικώς, είναι μείζονα παραδείγματα ετερονομίας και είναι ριζικά ασύμβατα με μια γνήσια δημοκρατία όπως αυτή της Περιεκτικής Δημοκρατίας.^[77] Ούτε υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το ισλαμικό καθεστώς, μόλις σταθεροποίησε την εξουσία του έπειτα από την Επανάσταση του 1979, στράφηκε εναντίον των πρώην συμμάχων στον αγώνα ενάντια στον Σάχη (κομμουνιστές, ελευθεριακούς κ.λπ.) και επέβαλε διάφορους περιορισμούς στα κοινωνικά κινήματα που δεν ήταν υπό τον έλεγχό του, έτσι ώστε να εξασφαλίσει το μονοπώλιο της εξουσίας του. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι παρόμοιοι σοβαροί περιορισμοί δεν επιβάλλονται και από τα «δημοκρατικά» καθεστώτα στην Δύση σήμερα, με το πρόσχημα του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία». Επί πλέον, το ισλαμικό καθεστώς, όντας ένα θεοκρατικό καθεστώς, δεν είχε ενδοιασμούς να υποστηρίξει, άμεσα ή έμμεσα, την υπερεθνική ελίτ και τις εκστρατείες της για την εξασφάλιση της υποταγής των καθεστώτων-«παριών» στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, με βάση κυρίως πολιτισμικά κριτήρια, (π.χ. την ανάγκη να υποστηρίξει τους Σιίτες ενάντια στους Σουνίτες κ.λπ.). Με άλλα λόγια, η ισλαμική ελίτ, όντας ένα θεοκρατικό καθεστώς, παίρνει τις αποφάσεις της όχι μόνο με πολιτικά αλλά και με θρησκευτικά και παρόμοια ανορθολογικά κριτήρια. Έτσι, έστω και αν στην ιδεολογία του τα κριτήρια αυτά είναι αξεχώριστα, το αποτέλεσμα είναι σήμερα η ολοκληρωτική του περικύκλωση από την υπερεθνική ελίτ, που τελικά μπορεί να είναι και η βασική αιτία της καταστροφής του. Εντελώς διαφορετική θα ήταν η σημερινή κατάσταση αν το Ιρανικό καθεστώς από την αρχή στρεφόταν εναντίον των εισβολών στο Ιράκ και το Αφγανιστάν και με κάθε τρόπο ενίσχυε την αντίσταση κατά των εισβολών αυτών —πράγμα που θα υποχρέωνε την υπερεθνική ελίτ να έχει τον ακατόρθωτο (ακόμη και για τη δύναμη της) στόχο να πρέπει να επιβληθεί ταυτόχρονα σε τρεις χώρες και όχι, όπως επιτυχημένα κατάφερε με την «μέθοδο του σαλαμιού», τη μια μετά την άλλη!

Ωστόσο, όλα αυτά δεν πρέπει να δημιουργούν αμφιβολίες για την γενικά αντίθετη στάση του ισλαμικού καθεστώτος απέναντι στη Νέα Διεθνή Τάξη, όπως επιχειρεί να κάνει η ρεφορμιστική Αριστερά. Στην πραγματικότητα, τα ιρανικά κίνητρα, όσον αφορά τη στάση του για το Ιράκ αλλά και το Αφγανιστάν δεν ήταν ποτέ αμιγώς πολιτισμικά, όπως ανάφερα παραπάνω. Στο Ιράκ, η αμερικανική εισβολή βοήθησε αποφασιστικά την ανάδειξη στην εξουσία των ιρακινών Σιιτών, οι οποίοι είναι η πλειοψηφία του πληθυσμού και, κρίσιμα, υποστηρίζονται από το ιρανικό ισλαμικό καθεστώς. Προφανώς, πάνω σε αυτό, υπήρξε μια σύγκλιση συμφερόντων μεταξύ των αμερικανικών και ιρακινών ελίτ, μολοντί για διαφορετικούς λόγους. Έτσι, η αμερικανική ελίτ

[77] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, *Θρησκεία, Αυτονομία, Δημοκρατία: Η Ανοδος του Νέου Ανορθολογισμού* (Ελεύθερος Τύπος, 2000).

χρησιμοποιούσε απλώς την παλιά τακτική του «διαίρει και βασίλευε», μέσω της οποίας πέτυχε την εγκαθίδρυση ενός πελατειακού καθεστώτος στο Ιράκ, το οποίο θα είναι υποχρεωμένο να εξαρτάται για πολύ καιρό από την αμερικανική στρατιωτική και οικονομική υποστήριξη. Από την άλλη, η ισλαμική ελίτ στο Ιράν κέρδισε ένα σιΐτικό καθεστώς στη διπλανή πόρτα, το οποίο —όπως υποθέτουν— δεν θα επιτρέψει μια επίθεση της υπερεθνικής ελίτ από το έδαφός του ενάντια τους και, μακροπρόθεσμα, θα μπορούσε ακόμα και να συνεργασθεί μαζί του για τον έλεγχο της περιοχής. Αυτή φυσικά, ήταν απλά μια εικαζόμενη, από μέρους τους, σύγκλιση συμφερόντων, βασιζόμενη στην θεμελιακά λανθασμένη υπόθεση ότι η αμερικανική ελίτ θα αποσύρει εντελώς τις στρατιωτικές τις δυνάμεις από το Ιράκ (οι οποίες φυσικά δεν περιλαμβάνουν απλώς χερσαίες δυνάμεις αλλά, ακόμα πιο σημαντικό, αεροπορικές και ναυτικές δυνάμεις στον Κόλπο, τις οποίες δεν έχει καμιά διάθεση ν' αποσύρει στο αόριστο μέλλον), πριν να «τακτοποιήσουν» το πρόβλημα του ιρανικού καθεστώτος», είτε από τα μέσα είτε απ' έξω.

Όσον αφορά το Αφγανιστάν, υπάρχει επίσης μια παρόμοια εικαζόμενη σύγκλιση αμερικανικών και ιρανικών συμφερόντων, δεδομένου ότι τόσο η υπερεθνική ελίτ όσο και το ισλαμικό καθεστώς είναι ενάντια στους Ταλιμπάν και τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, μολοντί, ξανά, για διαφορετικούς λόγους. Οι μεν, διότι θέλουν να εξαλείψουν κάθε αντίσταση ενάντια στη Νέα Διεθνή Τάξη και οι δε, επειδή δεν εμπιστεύονται τους αντι-Σιίτες Ταλιμπάν, καθώς επίσης και την Αλ Κάιντα. Όμως, πάλι, το ισλαμικό καθεστώς κάνει άλλη μία λανθασμένη υπόθεση, ότι δηλαδή το πελατειακό καθεστώς στο Αφγανιστάν, με το οποίο έχει καλλιεργήσει καλές σχέσεις, δεν θα στραφεί εναντίον του, ξεχνώντας στην πορεία την απόλυτη πολιτική, στρατιωτική και οικονομική εξάρτηση της σημερινής ελίτ του Αφγανιστάν από την υπερεθνική ελίτ και την αντίστοιχη δημιουργία μιας νέας αστικής τάξης (όπως και στο Ιράκ) απόλυτα εξαρτημένων οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά από την υπερεθνική ελίτ!

Όσον αφορά, όμως, τη στάση της «Αριστεράς» που τάσσεται υπέρ της «ροζ επανάστασης» στο Ιράν, όπως ανέφερα και στην Εισαγωγή, η απόκτηση πολιτικής ανεξαρτησίας (και αν είναι δυνατόν και οικονομικής ανεξαρτησίας επίσης) από την υπερεθνική ελίτ και το σύστημα είναι αναγκαία συνθήκη για τη δημοκρατία και την αυτονομία. Οι ιδέες συνεπώς που προωθούνται από την ρεφορμιστική «Αριστερά» και τους μεταμοντέρνους «αναρχικούς» για ένα ταυτόχρονο αγώνα ενάντια στην υπερεθνική ελίτ και το θεοκρατικό καθεστώς (ή σε κάθε ισλαμικό κίνημα που μάχεται για ανεξαρτησία, όπως η Χαμάς, η Χεζμπολάχ κλπ.) καταλήγουν σε μια αντιδραστική προσέγγιση «ίσων αποστάσεων». Μια τέτοια προσέγγιση όχι απλώς ενισχύει αντικειμενικά την υπερεθνική ελίτ, αλλά οπωσδήποτε προωθείται και από αυτήν, με στόχο την αδρανοποίηση της Αριστεράς και τον αποπροσανατολισμό των ακτιβιστών σε όλο τον κόσμο, αποσπώντας την προσοχή τους από το γεγονός ότι ο αληθινός και πρωταρχικός εχθρός είναι η υπερεθνική ελίτ και οι συνεργαζόμενες με

αυτήν ελίτ (η σιωνιστική ελίτ και οι τοπικές ελίτ των πελατειακών καθεστώτων) και όχι τα καθεστώτα που οι ελίτ αυτές αποκαλούν «καθεστώτα-παρίες» (Ιράν, Βενεζουέλα, Κούβα κ.λπ.) και τα αντίστοιχα κινήματα. Και αυτό, γιατί ένας γνήσιος αντισυστημικός αγώνας θα έπρεπε να έχει ως κύριο εχθρό τις ελίτ που υποστηρίζουν το ίδιο το σύστημα και όχι τις τοπικές ιεραρχικές δομές που έχουν επιβληθεί από τα «καθεστώτα-παρίες» και τα σχετικά κινήματα. Η σύγχυση συνεπώς που δημιουργείται σήμερα από μέρους της ρεφορμιστικής Αριστεράς και των μεταμοντέρνων «αναρχικών» πάνω στην ανάγκη να αγωνιστούμε κατ' αρχήν για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε κάθε χώρα έχει προφανή στόχο την μετατόπιση της εστίας του κοινωνικού αγώνα από τον αντισυστημικό αγώνα σε έναν ρεφορμιστικό αγώνα μέσα στο σύστημα —κάτι απολύτως συνεπές με τις σημερινές πεποιθήσεις της γενετικά μεταλλαγμένης «Αριστεράς», η οποία φαίνεται ότι μόνο στη ρητορική της πολεμάει το ίδιο το σύστημα! Παρόλα αυτά, τέτοιου είδους αυτονόητα συμπεράσματα δεν γίνονται καν κατανοητά και από ένα άλλο μέρος της ελευθεριακής Αριστεράς, τους λεγόμενους «αυτόνομους», που πιστεύουν ότι όλοι οι πόλεμοι είναι ταξικοί και συνεπώς δεν υπάρχει η ανάγκη της υποστήριξης εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων.

Από την άλλη, η εναλλακτική οπτική που υποστηρίζεται από αυτό το δοκίμιο και το πρόταγμα της ΠΔ είναι ότι παρόμοια κινήματα θα πρέπει να υποστηρίζονται, όχι μόνο επειδή παίζουν κρίσιμο ρόλο στην αποδυνάμωση της υπερεθνικής ελίτ σε έναν παγκοσμιοποιημένο κόσμο σαν τον σημερινό, αλλά επίσης επειδή η εθνική απελευθέρωση είναι προϋπόθεση για μια κοινωνική απελευθέρωση βασισμένη στην αυτονομία. Είναι προφανώς γελοίο να βλέπει κανείς σήμερα κοινά συμφέροντα μεταξύ των κατακτητών Αμερικανών στρατιωτών στο Ιράκ ή το Αφγανιστάν (που προέρχονται από το Αμερικάνικο λούμπεν) και των υπό κατοχή Ιρακινών και Αφγανών εργατών και χωρικών, ή μεταξύ των κατακτητών Ισραηλινών στρατιωτών και των υπό κατοχή Παλαιστίνιων χωρικών, δεδομένου ότι μια τέτοια σύμπλευση συμφερόντων προκύπτει μόνο σε ένα πολύ υψηλό επίπεδο αφαίρεσης, το οποίο δεν έχει σε τίποτα να κάνει με πραγματικούς ανθρώπους, με διαφορετικές κουλτούρες, οι οποίοι έχουν περάσει μέσα από θεμελιωδώς διαφορετικές διαδικασίες κοινωνικοποίησης. Επί πλέον, αυτού του είδους η ανόητη προσέγγιση έχει πολύ αρνητικές πρακτικές επιπτώσεις, δεδομένου ότι καταλήγει, πάλι, στην υιοθέτηση μιας στάσης «ίσων αποστάσεων», η οποία αδρανοποιεί τους ακτιβιστές, προς μέγιστη χαρά της υπερεθνικής ελίτ! Δεν εκπλήσσει, όμως, ότι η «Αριστερά», και οι αυτό-αποκαλούμενοι «αναρχικοί», καθώς και οι Σιωνιστές είναι ενθουσιώδεις υποστηρικτές αυτής της προσέγγισης, ισχυριζόμενοι ότι κάθε αντίσταση ενάντια στις σιωνιστικές κατοχικές δυνάμεις είναι αντιδραστική, καθώς και αυτοί είναι εργάτες, επίσης καταπιεζόμενοι από τις ελίτ τους και, κατά συνέπεια, οι εργάτες και από τις δύο πλευρές πρέπει να ενωθούν και να στραφούν ενάντια στον κοινό τους εχθρό, τους καπιταλιστές και των δύο

πλευρών!

Τα παραπάνω συμπεράσματα σχετικά με τον ρόλο της ρεφορμιστικής Αριστεράς μπορούν εύκολα να δικαιωθούν αν εξετάσουμε με μεγαλύτερη λεπτομέρεια τα κύρια επιχειρήματα που κατατίθενται από αναλυτές, οι οποίοι άμεσα ή έμμεσα υποστηρίζουν την προπαγάνδα της υπερεθνικής ελίτ και τα διεθνή ΜΜΕ που αυτή ελέγχει παγκοσμίως.

Ο Ζίζεκ και ο Τσόμσκυ για το Ιράν

Ο Σλάβοϊ Ζίζεκ,^[78] μεταμοντέρνος «Μαρξιστής» και αγαπημένος των μέσων μαζικής ενημέρωσης που ελέγχονται από την υπερεθνική ελίτ, κατάφερε να δώσει μια εντελώς διαστρεβλωμένη εικόνα της ροζ επανάστασης στο Ιράν, η οποία —με βάση την παραπάνω ανάλυση— φτάνει σχεδόν στην απόλυτη αντιστροφή της αλήθειας. Το παρακάτω απόσπασμα δείχνει πώς έφερε σε πέρας αυτό το κατόρθωμα!:

Έχουμε να κάνουμε με έναν αυθεντικό λαϊκό ξεσηκωμό των εξαπατημένων που μετείχαν στην επανάσταση του Χομείνι. Υπάρχουν δύο κρίσιμες συνέπειες που συνάγονται με βάση αυτή την προβληματική. Πρώτον, ο Αχμαντινετζάντ δεν είναι ο ήρωας των φτωχών Ισλαμιστών, αλλά ένας αυθεντικός, διεφθαρμένος ισλαμο-φασίστας και λαϊκιστής, ένα είδος Ιρανού Μπερλουσκόνι (...) πίσω του δεν βρίσκονται μόνο όργανα αστυνομικής καταστολής και ένας Δυτικού τύπου μηχανισμός δημοσίων σχέσεων, αλλά επίσης μια ισχυρή νέα τάξη οικονομικά ισχυρών, ως αποτέλεσμα της διαφθοράς του καθεστώτος (η Ιρανική Φρουρά της Επανάστασης δεν είναι μια εργατική πολιτοφυλακή, αλλά μια μεγαλο-εταιρία, το ισχυρότερο κέντρο πλούτου της χώρας) (...) ο Μουσαβί είναι κάτι εντελώς διαφορετικό: το πρόσωπό του συμβολίζει την αυθεντική αναβίωση του λαϊκού ονείρου που στήριξε την επανάσταση του Χομείνι. Ακόμα και αν αυτό το όνειρο ήταν μια ουτοπία, πρέπει κανείς να αναγνωρίσει μέσα του την αυθεντική ουτοπία της ίδιας της επανάστασης (...) Οποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα, είναι ζωτικής σημασίας να θυμόμαστε ότι γινόμαστε μάρτυρες ενός μεγάλου απελευθερωτικού γεγονότος, το οποίο δεν εντάσσεται στα πλαίσια ενός αγώνα μεταξύ φιλο-Δυτικών φιλελεύθερων και αντι-Δυτικών φονταμενταλιστών.

Ετσι, σύμφωνα με αυτή την μεταμοντέρνα «Μαρξιστική» καρικατούρα της πραγματικότητας, αυτό που έχουμε στο Ιράν είναι μια σύγκρουση μεταξύ, από τη μία πλευρά, της ιρανικής εκδοχής του Μπερλουσκόνι (Αχμαντινετζάντ) που υποστηρίζεται από μια ισχυρή νέα τάξη πλουσίων και, από την

[78] Σλάβοϊ Ζίζεκ, «Will the cat above the precipice fall down?» <http://supportiran.blogspot.com/2009/06/slavoj-zizeks-new-text-on-iran.html>

άλλη, ενός «ουτοπιστή», ο οποίος συμβολίζει την αυθεντική αναβίωση των ιδεών της επανάστασης του Χομεϊνί, (Μουσαβί) και υποστηρίζεται από ένα απελευθερωτικό κίνημα, το οποίο βλέπει σε αυτόν την πιθανότητα πραγμάτωσης των ονείρων του 1979! Επιπλέον, αυτός ο τύπος «Κόκα-Κόλα ριζοσπάτης» στοχαστής, δεν είχε ενδοιασμούς να περιγράψει εκείνους στην αντισυστημική Αριστερά που προσπάθησαν να δουν το βρώμικο διεθνές παιχνίδι που παίζεται εις βάρος του Ιρανικού λαού από την υπερεθνική ελίτ και τους Σιωνιστές με στόχο την ενσωμάτωση ολόκληρης της Μέσης Ανατολής στη Νέα Παγκόσμια Τάξη, ως εξής: «οι πλέον θλιβεροί ανάμεσά τους είναι οι αριστεριστές υποστηρικτές του Αχμαντιντζάντ» για τους οποίους αυτό που πραγματικά διακυβεύεται είναι η ιρανική ανεξαρτησία. Παρόλα αυτά, ο Ζίζεκ με μια έννοια είναι απολύτως σωστός. Πράγματι, μόνο όταν ολόκληρος ο κόσμος θα έχει ενσωματωθεί στη Νέα Τάξη, αυτός και οι όμοιοί του στο Znet κ.λπ. θα μπορούν να παίξουν τον ρόλο μιας «ριζοσπαστικής» (δηλαδή γενετικά μεταλλαγμένης) Αριστεράς που θα μάχεται για ένα ανθρώπινο πρόσωπο αυτής της Τάξης!

Παράλληλα, ο Τσόμσκι τάσσεται στο πλευρό της ροζ επανάστασης χωρίς κανένα δισταγμό, όπως είναι προφανές από το παρακάτω απόσπασμα στο οποίο, βασιζόμενος σε εντελώς ατεκμηρίωτα στοιχεία και χωρίς καμία απολύτως ανάλυση, συμπεραίνει ότι τα εκλογικά αποτελέσματα ήταν αναξιόπιστα και «μια τεράστια λαϊκή διαμαρτυρία ακολούθησε, η οποία καταπνίχτηκε βίαια από τις ένοπλες δυνάμεις των, κυβερνώντων κληρικών». Έτσι, για τον «μέγα» Τσόμσκι^[79]:

Στο Ιράν, τα εκλογικά αποτελέσματα που ανακοινώθηκαν από το Υπουργείο Εσωτερικών στερούνται αξιοπιστίας τόσο λόγω του τρόπου με τον οποίο ανακοινώθηκαν όσο και λόγω των ίδιων των αριθμών. Μια τεράστια λαϊκή διαμαρτυρία ακολούθησε, που καταπνίχθηκε βίαια από τις ένοπλες δυνάμεις των κυβερνώντων κληρικών. Ίσως ο Αχμαντιντζάντ να είχε κερδίσει την πλειοψηφία αν οι ψήφοι είχαν καταμετρηθεί δίκαια, αλλά φαίνεται ότι οι κυβερνώντες ήταν απρόθυμοι να πάρουν αυτό το ρίσκο. Από τους δρόμους, ο ανταποκριτής Reese Erlich, ο οποίος έχει σημαντική εμπειρία από λαϊκές εξεγέρσεις και έχει υποστεί σκληρή καταπίεση στην αμερικανική επικράτεια, γράφει ότι «πρόκειται για ένα αυθεντικό ιρανικό μαζικό κίνημα αποτελούμενο από φοιτητές, εργαζόμενους, γυναίκες, και ανθρώπους της μεσαίας τάξης» —και πιθανόν μεγάλο μέρος του αγροτικού πληθυσμού. Ο Eric Hooglund, ένας έγκριτος μελετητής που έχει μελετήσει την Ιρανική επαρχία επισταμένα, απορρίπτει τις στερεότυπες εικασίες σχετικά με την υποστήριξη του Αχμαντιντζάντ από τον αγροτικό πληθυσμό, περιγράφο-

[79] Νόαμ Τσόμσκι, "Season of Travesties: Freedom and Democracy in mid-2009," Znet (10 Ιουλίου 2009). <http://www.zcommunications.org/zspace/commentaries/3922>

ντας ως «σαρωτική» την υποστήριξη προς τον Μουσαβί στις περιοχές τις οποίες έχει μελετήσει, καθώς και την κατακραυγή για τις κλεμμένες —όπως πιστεύει η μεγάλη πλειοψηφία εκεί— εκλογές.

Είναι φανερό λοιπόν ότι τα «μελετημένα» αυτά συμπεράσματα του Τσόμσκι βασίζονται απλά σε ότι άκουσε και διάβασε στα ΜΜΕ της υπερεθνικής ελίτ και σε τέτοιες «αμερόληπτες» ανταποκρίσεις όπως αυτές του Reese Erlich (βλέπε παρακάτω για την ποιότητα της «αμεροληψίας» του) και του Eric Hooglund,^[80] του οποίου τα συμπεράσματα περί απάτης βασίζονται μόνο στο τι άκουσε ότι συνέβη με τις ψήφους ενός χωριού, το οποίο ήξερε από την δική του έρευνα, και με τις ψήφους ενός δήμου σε γειτονική πόλη!

Η «εναλλακτική» παρα-πληροφόρηση του Znet^[81]

Όσον αφορά τους αναλυτές που φιλοξενεί η αυτοκρατορία του Znet, που (υποτίθεται) παρέχει «εναλλακτική» πληροφόρηση και ανάλυση, όπως θα προσπαθήσω να δείξω στη συνέχεια, είναι προφανές ότι έχει υιοθετήσει μια στάση για το όλο ζήτημα του Ιράν που ελάχιστα διαφέρει από αυτήν που έχει υιοθετηθεί από τα ΜΜΕ που ελέγχει η υπερεθνική ελίτ!

Έτσι, ο προαναφερθείς Reese Erlich,^[82] ένας αυτοαπασχολούμενος ξένος ανταποκριτής και συγγραφέας του βιβλίου *The Iran Agenda: the Real Story of U.S. Policy and the Middle East Crisis (Η ατζέντα για το Ιράν: η αληθινή ιστορία της αμερικανικής πολιτικής και η κρίση στη Μέση Ανατολή)*, βγάζει τα συνηθισμένα συμπεράσματα, με τον αέρα μάλιστα της υπεροχής του αυτόπτη μάρτυρα των γεγονότων τα οποία όμως είναι όλα βασισμένα, απλώς σε σκέτη περιγραφή χωρίς ανάλυση, τακτική που σίγουρα δεν είναι ο σωστός τρόπος ερμηνείας τέτοιου είδους γεγονότων. Επιπλέον, θα έπρεπε να γνωρίζει ότι το να είσαι απλώς μάρτυρας μιας κοινωνικής έκρηξης δίνει πολύ λίγα στοιχεία, (αν δίνει οποιαδήποτε στοιχεία!), σχετικά με τις αιτίες της και την πραγματική της φύση. Προφανώς, οι ίδιες διαδηλώσεις στην Τεχεράνη θα μπορούσαν να παρουσιαστούν και ερμηνευθούν πολύ διαφορετικά από έναν υποστηρικτή των στόχων τους (όπως είναι ξεκάθαρα ο ίδιος) και από έναν αντίπαλό τους —όπως άλλωστε έγινε στη πράξη. Αρκεί να διαβάσει κανείς την πρώτη παράγραφο του άρθρου του για να αντιληφθεί την «αμεροληψία» του όταν

[80] Eric Hooglund, "Iran's Rural Vote and Election Fraud," *Znet* (27/6/2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21813>

[81] Εν Ελλάδα, επίσημο παράρτημα της αυτοκρατορίας Znet, η οποία κινείται με τζίρο 1 εκ. δολαρίων είναι η «ελευθεριακή» εφημερίδα *Βαβυλωνία* που οργάνωσε μάλιστα προ μηνών και εβδομαδιαίο, δήθεν πολιτιστικό «φεστιβάλ», με πραγματικό στόχο την μαζική προβολή των ρεφορμιστικών θέσεων του «θιάσου» της αυτοκρατορίας: Τσόμσκι, Αλμπερτ, Ζιν κ.α. (βλ. σχετικό άρθρο σε αυτό το τεύχος).

[82] Βλέπε π.χ. Reese Erlich, "Iran and Leftist Confusion," *Znet* (29/6/2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21820>

μιλάει για «αυτούς που ρισκάρουν της ζωή τους καθημερινά στους δρόμους των μεγάλων ιρανικών πόλεων μαχόμενοι για πολιτική, κοινωνική και οικονομική δικαιοσύνη». Ομως, σε αντίθεση με τις διαδηλώσεις του 1979, όχι μόνον δεν υπήρξαν αναφορές μεγάλων διαδηλώσεων σε άλλες μεγάλες πόλεις πέρα από την Τεχεράνη, αλλά επίσης το αίτημα για κοινωνική και οικονομική δικαιοσύνη δεν έχει καμία σχέση με τις διαδηλώσεις εναντίον του πληθωρισμού, ούτε και με τα αιτήματα για σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για καταπολέμηση της διαφθοράς και για δίκαιες εκλογές που εκφράστηκαν από τους διαδηλωτές στην Τεχεράνη. Δεν είδαμε παραδείγματος χάριν κανένα σλόγκαν για οικονομική ισότητα —ένα βασικό αίτημα της οικονομικής δικαιοσύνης— κάτι συνεπές, άλλωστε, με την ανάλυση σε αυτό το δοκίμιο ότι οι συμμετέχοντες σε αυτές τις διαδηλώσεις ήταν κυρίως φοιτητές της αστικής τάξης και κυρίες των βορείων προαστίων της Τεχεράνης, καθώς επίσης και υποστηρικτές των ρεφορμιστών κληρικών από διάφορες κοινωνικές ομάδες. Ομως, όλοι αυτοί επιθυμούν περαιτέρω φιλελευθεροποίηση της οικονομίας —ένα αίτημα το οποίο είναι εντελώς ασύμβατο με την οικονομική ισότητα!

Στη συνέχεια, ο Erlich αποπειράται να δείξει τον αυθόρμητο χαρακτήρα αυτών των διαδηλώσεων, τονίζοντας τον διαταξικό τους χαρακτήρα —κάτι όμως που απλώς επιβεβαιώνει την ανάλυσή μας περί μιας διπλής σύγκρουσης στο Ιράν. Δεδομένου δηλαδή ότι η «ανίερη συμμαχία» που περιγράφηκε παραπάνω περιέχει όχι μόνον αστούς εκσυγχρονιστές αλλά επίσης και υποστηρικτές των ρεφορμιστών κληρικών (που προφανώς προέρχονται από όλα τα κοινωνικά στρώματα) η διαταξική σύνθεση των διαδηλώσεων δεν προκαλεί καμία έκπληξη. Κατόπιν, υιοθετεί το επιχειρήμα περί «κλεμμένων εκλογών», χωρίς να παρουσιάζει στην πορεία ούτε ίχνος χειροπιαστού —πόσο μάλλον αποδεικτικού— στοιχείου για να το υποστηρίξει, αλλά καταφεύγει τελικά στην μεροληπτική Βρετανική ακαδημαϊκή μελέτη που αναφέρθηκε παραπάνω, η οποία όμως παραδέχεται ότι τα στοιχεία που παρουσιάζει δεν είναι αρκετά ισχυρά για να αποτελέσουν «καπνίζουσα κάνη»! Δεν υπάρχει κανένας λόγος να ασχοληθεί κανείς με το επιχειρήμα του ότι δεν υπάρχει δημοκρατία μέσα στους ιρανικούς θεσμούς (κάτι με το οποίο ασχολήθηκα παραπάνω) αλλά το περίεργο είναι ότι η εντύπωση που παίρνει κανείς από την περιγραφή του για τον ρόλο της άρχουσας ελίτ στο Ιράν είναι ότι δεν υπάρχει άρχουσα ελίτ στις ΗΠΑ, όπου προφανώς υπάρχει σχεδόν γνήσια δημοκρατία —συμπέρασμα με το οποίο συμφωνεί και ο Τσόμσκι!

Ο Erlich καταπιάνεται στη συνέχεια με το αναπάντητο ερώτημα εάν η CIA και ο Ομπάμα ήταν ανακατεμένοι στην οργάνωση αυτών των διαδηλώσεων —κατηγορώντας στην πορεία τους αριστερούς υποστηρικτές αυτής της άποψης ότι τα επιχειρήματά τους εξάγονται κατά αναλογία και κατά συνεκδοχή— παρόλο που, ουσιαστικά αυτό ακριβώς κάνει ο ίδιος! Αυτό είναι φυσικά αναπόφευκτο δεδομένου ότι ούτε οι υποστηρικτές της άποψης περί εμπλοκής της CIA, ούτε οι αντιτιθέμενοι σε αυτή, μπορούν να έχουν αποφα-

σιστικά στοιχεία για να υποστηρίξουν τις θέσεις τους και συνεπώς αυτό που προσπαθούν να κάνουν όλοι αυτοί οι αναλυτές, όπως προσπάθησα και εγώ να κάνω σε αυτό το δοκίμιο είναι να δείξουν τους λόγους για τους οποίους ο Ομπάμα και η υπερεθνική ελίτ έχουν κάθε συμφέρον να υποστηρίξουν αυτές τις διαδηλώσεις με βάση το στόχο τους για αλλαγή καθεστώτος. Τέλος, δεν υπάρχει κανένας λόγος να ασχοληθεί κανείς με τους ανόητους ισχυρισμούς του τύπου «ο Αχμαντιντζάντ εισήγαγε ετήσιο πληθωρισμό 24% και υψηλή ανεργία» που εκτοξεύονται στο πλαίσιο της βιτριολικής του επίθεσης κατά του καθεστώτος γενικά και του Αχμαντιντζάντ ειδικότερα, οι οποίοι, στην καλύτερη περίπτωση, προδίδουν πλήρη άγνοια των οικονομικών δεδομένων και διαδικασιών που οδηγούν σε παρόμοια φαινόμενα, όπως έδειξα στις ενότητες 2 και 3.

Το ερώτημα επομένως που ανακύπτει από αυτού του είδους την «ανάλυση» είναι αν αυτή είναι η εξαίρεση ή αν αντιθέτως αυτή είναι η «εναλλακτική» (παρα) πληροφόρηση που παρέχει το Znet πάνω στο θέμα. Μια εξέταση των απόψεων πάνω στο Ιρανικό που παρουσιάζονται από το Znet, ενισχύει συντριπτικά την τελευταία υπόθεση, ενώ μια εξέταση των σχολίων στο φόρουμ του Znet πάνω σε αυτά τα άρθρα δείχνει ένα ευρέως διαδεδομένο αίσθημα αποστροφής των επισκεπτών του Znet για την στάση αυτή και για το είδος των παρεχόμενων πληροφοριών, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Έτσι, ο Saeed Rahnama,^[83] τακτικός αρθρογράφος του Znet και Ιρανός απόδημος ακαδημαϊκός, μέλος διαφόρων ερευνητικών προγραμμάτων του κατεστημένου, (συμπεριλαμβανομένου και του Ιδρύματος Φόρντ) σχετικά με τους μουσουλμάνους της διασποράς στη Δύση, είναι μια ακόμα πιο ξεκάθαρη ένδειξη των ακραίων ρεφορμιστικών απόψεων —που υποστηρίζουν εμμέσως την γραμμή της υπερεθνικής ελίτ για το Ιράν— που φιλοξενούνται από το Znet. Αυτό γίνεται προφανές σχεδόν από την εισαγωγική φράση του άρθρου του:

Με μεγάλη ανησυχία βλέπουμε ότι, όπως και στις περιπτώσεις της Γάζας και του Λιβάνου, όπου η Χαμάς και η Χεζμπολάχ θεωρήθηκαν άκριτα πρωταθλητές του αντιιμπεριαλισμού, για κάποιους άλλους στην Αριστερά, ο Αχμαντιντζάντ έχει γίνει επίσης πρωταθλητής, εξαιτίας της φαινομενικά στιβαρής ρητορικής του εναντίον του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Ακόμη, με βάση κάποια χοντροειδή ταξική ανάλυση, επαινείται άμεσα ή έμμεσα από μερικούς για την υποτιθέμενη εκστρατεία του εναντίον των πλουσίων και την ανύπαρκτη υποστήριξη του προς τους φτωχούς εργαζόμενους. Αυτές οι αναλύσεις υποσκάπτουν επίσης το αυθεντικό κίνημα μέσα στην σφύζουσα από ζωντάνια ιρανική κοινωνία των πολιτών, και υπονομεύουν τα αιτήματά τους για

[83] Saeed Rahnama, "The Tragedy of the Left's Discourse on Iran," *Znet* (10/7/2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21948>

δημοκρατία, πολιτική και ατομική ελευθερία, ως δέθεν διεκδικήσεις της μεσαίας τάξης, οι οποίες υποκινούνται από τη Δυτική προπαγάνδα.

Προφανώς, ο εν λόγω «Αριστερός» ακαδημαϊκός που φιλοξενείται από το Znet δεν έχει ακούσει ποτέ του περί εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων και αναπαράγει την προπαγάνδα της υπερεθνικής ελίτ και των Σιωνιστών, ότι η Χαμάς και η Χεζμπολάχ είναι «τρομοκρατικές» οργανώσεις και —πολύ πιο σημαντικό—, δεν έχει ακούσει ποτέ του περί αντισυστημικής Αριστεράς αλλά παρόλα αυτά είναι προεξέχων φιλοξενούμενος από τον υποτιθέμενο αντικαπιταλιστή Μάικλ Αλμπερτ στην αυτοκρατορία του Znet! Αυτό που αντιλαμβάνεται ως Αριστερά ο Rahmema είναι η υπάρχουσα γενετικά μεταλλαγμένη «Αριστερά» που έχει εγκαταλείψει κάθε αμφισβήτηση του συστήματος της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», την οποία παίρνει ως δεδομένη, και ασχολείται μόνο με τα αιτήματα της «κοινωνίας των πολιτών». Με άλλα λόγια, για αυτόν, η «Αριστερά» είναι το τμήμα εκείνο του πολιτικού φάσματος που υιοθετεί τα (συνήθως μονοθεματικά) κινήματα της μεσαίας τάξης, τα οποία αποτελούν τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, που άμεσα ή έμμεσα χρηματοδοτούνται και προβάλλονται από την υπερεθνική ελίτ, και μάχονται για αυτό που περνάει ως «δημοκρατία» σήμερα στη Δύση, και για την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Οποιαδήποτε σύμπτωση των παραπάνω με την ιδεολογία που χρησιμοποίησε η υπερεθνική ελίτ για να δικαιολογήσει όλους τους πρόσφατους πολέμους της, συμπεριλαμβανομένου του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» (τον οποίο ο «προοδευτικός» Ομπάμα μετονόμασε μεν αλλά τον συνεχίζει στο Αφγανιστάν, Πακιστάν και αλλού) ΔΕΝ είναι τυχαία!

Ετσι, ο συγγραφέας επιτίθεται βίαια στην παλαιά αντισυστημική Αριστερά (*Monthly Review*, James Petras κλπ.) για την σωστή στάση τους σχετικά με την ιρανική «ροζ» επανάσταση, εκμεταλλευόμενος τα αδύναμα σημεία της ανάλυσής τους, τα οποία ανέφερα στις ενότητες 2 και 3, δηλαδή τις ασυνέπειες στην στάση του ιρανικού καθεστώτος αναφορικά με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, τους θεοκρατικούς ανορθολογισμούς και ούτω καθ' εξής. Ωστόσο, αυτό δεν εμποδίζει τον Rahmema να έχει το θράσος να κατηγορήσει την παλαιά αντισυστημική Αριστερά ότι «δεν καταλαβαίνει ότι όλες οι φαρτίες του ισλαμικού καθεστώτος ήταν ανέκαθεν στυγνοί καπιταλιστές» —λες και οι εκσυγχρονιστές της αστικής τάξης τους οποίους ξεκάθαρα υποστηρίζει είναι προλετάριοι και δεν είναι πλήρως αφοσιωμένοι στο καπιταλιστικό σύστημα! Και είναι όντως γελοίο ότι ο Rahmema κατηγορεί αποκλειστικά τον Αχμαντινετζάντ και τους φονταμενταλιστές για «αποτυχημένες οικονομικές πολιτικές, τον αυξανόμενο πληθωρισμό του 30%, την διογκούμενη ανεργία», ενώ, όπως είδαμε στις ενότητες 2 και 3, η ανεργία και ο πληθωρισμός είναι πολύ περισσότερο —όπως άλλωστε παντού— τα αποτελέσματα των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων που εισήχθησαν από τους ρεφορμιστές (τους

οποίους υποστηρίζει ως μέλος της «ανίερης συμμαχίας») παρά των κρατικών ελέγχων που εισήχθησαν από τους φονταμενταλιστές για να υποστηρίξουν τα θύματα αυτών των μεταρρυθμίσεων.

Αλλά, ο «Αριστερός» μας ακαδημαϊκός έχει το θράσος να προχωρήσει ακόμομα παραπέρα, όπως κάνει σαφές η ακόλουθη δήλωση:^[84]

Η αριστερά ιστορικά έχει τις ρίζες της στην αλληλεγγύη με τα προοδευτικά κινήματα, τα δικαιώματα των γυναικών και των συνδικάτων και η φωνή της ήταν πρώτα και πάνω απ' όλα ένα κάλεσμα για ελευθερία. Οι φωνές που ακούμε σήμερα από μέρος της Αριστεράς είναι τραγικά αντιδραστικές. Παίρνοντας το πλευρό των θρησκευτικών φονταμενταλιστών, με βάση τις λανθασμένες υποθέσεις ότι είναι αντιιμπεριαλιστές και αντικαπιταλιστές, ευθυγραμμίζεται με τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις της ιστορίας. Αυτή είναι μια αντιδραστική Αριστερά, διαφορετική από την προοδευτική Αριστερά η οποία ήταν ανέκαθεν στο πλευρό των δυνάμεων της προόδου.

Και καταλήγει πληροφορώντας μας σχετικά με το τι συμβαίνει πραγματικά στο Ιράν και ποιος θα έπρεπε να είναι ο ρόλος της Αριστεράς^[85]:

Αυτό που συμβαίνει στο Ιράν είναι μια αυθόρμητη, μεγαλοφυής και ανεξάρτητη εξέγερση από έναν λαό συγχυσμένο από τριάντα χρόνια σκοταδιστικής, τυραννικής θρησκευτικής εξουσίας, που ξεσηκώθηκε από μια εκλογική απάτη, μολονότι η εξέγερση αυτή είναι ριζωμένη σε πολύ πιο ουσιαστικές διεκδικήσεις. Προς μεγάλη ανησυχία του κληρικού καθεστώτος και των υποστηρικτών του μέσα και έξω από τη χώρα, η όλο και αυξανόμενη ιρανική κοινωνία των πολιτών άδραξε υπέροχα την ευκαιρία των εκλογών για να κάνει αποφασιστικά βήματα προς τα εμπρός. Δεν έχουν αυταπάτες σχετικά με το ισλαμικό καθεστώς, ή για τις δικές τους δυνατότητες. Η στρατηγική τους είναι να αντικαταστήσουν σταδιακά και δίχως βία το ισλαμικό καθεστώς και την ηγεμονία του με ένα κοσμικό δημοκρατικό καθεστώς. Αυτή είναι μια τεράστια σημασία, λεπτή και παρατεταμένη αντιπαράθεση. Είναι ουσιώδες να κερδίσουν την ευρεία και αποτελεσματική υποστήριξη της Αριστεράς στη Δύση, ώστε να μην πέσουν θύματα της παραπλανητικής αντίληψης ότι η Αριστερά δεν ενδιαφέρεται για τη δημοκρατία και τα πολιτικά δικαιώματα.

Ετσι, ο συγγραφέας, παίρνοντας δεδομένο ότι η Αριστερά αποτελείται από το ρεφορμιστικό τμήμα το οποίο, όντως, μάχεται μόνο για ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες, δηλαδή για την φιλελεύθερη έννοια της ελευθερί-

[84] Στο ίδιο.

[85] Στο ίδιο.

ας («ελευθερία από»), αντί για την σοσιαλιστική και ελευθεριακή έννοια της («ελευθερία να») που συνεπάγεται έναν αγώνα για την αλλαγή του ίδιου του συστήματος —δηλαδή «ξεχνώντας» τον αρχικό στόχο της ίδιας της Αριστεράς— κατηγορεί την αντισυστημική Αριστερά ως «αντιδραστική»! Γιατί; Επειδή τόλμησε να αποκαλύψει τους στόχους της υπερεθνικής ελίτ και του ίδιου του συστήματος αναφορικά με την τρέχουσα διπλή σύγκρουση στο Ιράν για αλλαγή καθεστώτος. Σε αυτό, όμως, έχει καλή παρέα ολόκληρη την υπερεθνική ελίτ και τα ΜΜΕ που αυτή ελέγχει, τα οποία είναι στο μέσον μίας μαζικής εκστρατείας παραπληροφόρησης, με στόχο τη δαιμονοποίηση του ιρανικού καθεστώτος (που μοιάζει πολύ με τις παρόμοιες εκστρατείες που προηγήθηκαν των επιθέσεων εναντίον των λαών της Σερβίας, του Ιράκ κλπ.). Με άλλα λόγια, ο σωστός ρόλος της Αριστεράς για τον συγγραφέα είναι να μάχεται εναντίον των καθεστώτων που το σύστημα κατηγοριοποιεί ως «παρίες», παρά εναντίον του ίδιου του συστήματος —έστω και αν αυτό σημαίνει την συμμαχία με καθεστώτα τα οποία δεν συμπαθούμε μεν, αλλά τα οποία πολεμούν για την πολιτική και οικονομική ανεξαρτησία τους από την υπερεθνική ελίτ. Είναι μόνο ανόητοι (ή άνθρωποι που υποκρίνονται τους ανόητους για δικούς τους λόγους) αυτοί που δεν καταλαβαίνουν ότι η προϋπόθεση για την αυθεντική δημοκρατία και αυτονομία, δηλαδή για την συστημική αλλαγή σε κάθε χώρα που ανήκει στον παγκοσμιοποιημένο κόσμο, είναι η ρήξη των δεσμών εξάρτησής της από αυτές που ελέγχουν το παγκοσμιοποιημένο σύστημα παρά η ανατροπή μιας εγχώριας ελίτ η οποία —για τους δικούς της λόγους— ακολουθεί μια τέτοια πολιτική! Ο Rahnama και η φάρα του στην ρεφορμιστική Αριστερά είναι πραγματικά τέλεια παραδείγματα της σημερινής παρακμής της Αριστεράς, η οποία παίζει τον ρόλο της μαριονέτας του συστήματος και των εκστρατειών του να επιβάλλει πελατειακά καθεστώτα σε ολόκληρο τον κόσμο και να καταπνίξει κάθε αντίσταση ενάντια στην Νέα Διεθνή Τάξη.

Ακριβώς η ίδια γραμμή προωθείται και από άλλον έναν αστέρα του ίδιου «εναλλακτικού» ΜΜΕ, του Znet: του Farooq Sulehria, ο οποίος, σε ένα άρθρο με τίτλο «Ο Αχμαντιντζάντ και ο αντιιμπεριαλισμός των ανόητων»,^[86] εκμεταλλεύεται τις ίδιες ασυνέπειες του ιρανικού καθεστώτος και προσπαθεί να δημιουργήσει σύγχυση σε σχέση με μια πραγματική αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική στάση. Οπως το θέτει, «η αντιαμερικανική και αντισραηλινή πολιτική του Αχμαντιντζάντ δεν είναι απλώς αμφιλεγόμενη, αλλά το να τον αναγάγουμε σε αντιιμπεριαλιστή ευτελίζει κατάφωρα την έννοια του αντιιμπεριαλισμού». Εδώ το κόλπο είναι να κριτικάρει —υποτίθεται από αντισυστημική σκοπιά— το ιρανικό καθεστώς, δικαιώνοντας στην πορεία το αίτημα της «ροζ επανάστασης» ότι πρέπει να ανατραπεί. Φυσικά, ποτέ δεν

[86] Farooq Sulehria, "Ahmedinejad and the anti-imperialism of fools," Znet (10/7/2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21945>

αποπειράται να βγάλει τη λογική συνεπαγωγή ότι αν η τωρινή ανίερη συμμαχία καταφέρει να ανατρέψει το καθεστώς, το εναλλακτικό δεν θα είναι ένα σωστό αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό καθεστώς, αλλά άλλο ένα πελατειακό καθεστώς της υπερεθνικής ελίτ! Δεν εκπλήσσει λοιπόν ότι δίνει έναν ορισμό του αντιιμπεριαλισμού ο οποίος δεν έχει καμία σχέση με την κλασική του έννοια αλλά είναι, στην πραγματικότητα, μια μεταμοντέρνα σαλάτα βασισμένη σε αυτό που είναι η ρεφορμιστική Αριστερά σήμερα.

Έτσι, για τον Sulehria:

Ο αντιιμπεριαλισμός εμπεριέχει εθνική απελευθέρωση, χειραφέτηση των γυναικών, εκδημοκρατισμό, πολιτική και οικονομική ενδυνάμωση, σεβασμό προς τις θρησκευτικές μειονότητες, και αυτοκαθορισμό για τις καταπιεσμένες εθνικότητες. Ο αντιιμπεριαλισμός είναι ελευθερία για όλους τους καταπιεσμένους, από κάθε καταπίεση.

Ομως, η κλασική έννοια του όρου αφορούσε μόνον τον αγώνα των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων εναντίον της αποικιοκρατίας (δηλαδή εναντίον των αποικιοκρατικών δυνάμεων) και της νεοαποικιοκρατίας (δηλαδή εναντίον της πολιτικής και οικονομικής εξάρτησης από τη Δύση), ως **προϋπόθεση** για την κοινωνική απελευθέρωση. Αυτό συνεπαγόταν τη συνέχιση του αγώνα **μέσα** στην απελευθερωμένη χώρα εναντίον των τοπικών πολιτικών και οικονομικών ελίτ, όταν η εθνική απελευθέρωση είχε πλέον ήδη επιτευχθεί. Συνεπώς, ο αγώνας για την χειραφέτηση των γυναικών, του αυτοκαθορισμού των καταπιεσμένων εθνικοτήτων και γενικά της αυτοδιαχείρισης σε όλα τα επίπεδα, αυτό που αποκαλούμε Περιεκτική Δημοκρατία (ΠΔ), πρέπει να ακολουθεί την εθνική απελευθέρωση και όχι να προηγείται αυτής! Διαφορετικά, κατ' αναλογία, θα έπρεπε, για παράδειγμα, να υποστηρίζουμε τον αγώνα των εκπατισμένων αστών στη Φλόριντα και μια πιθανή μελλοντική ροζ επανάσταση εναντίον του καθεστώτος του Κάστρο στην Κούβα, επειδή το καθεστώς αυτό επίσης παραβιάζει τα οριζόμενα από την αστική τάξη ανθρώπινα δικαιώματα —τα οποία, παρεμπιπτόντως, βρίσκονται υπό ανάκληση σήμερα ακόμα και σε χώρες με μακρά παράδοση σε αυτά, όπως η Βρετανία.

Ομως, ο Sulehria δεν σταματά εδώ αλλά διαστρεβλώνει επίσης την μεταπολεμική ιστορική διαδικασία στον Μουσουλμανικό κόσμο για να στηρίξει τη θέση του για τη δήθεν συμμαχία του ιμπεριαλισμού με τον φονταμενταλισμό. Για τον σκοπό αυτό, μη διαθέτοντας ένα πραγματικό πλαίσιο ανάλυσης, καταφεύγει στη συνωμοσιολογική θεώρηση της ιστορίας. Έτσι, για αυτόν, ο σημερινός ψευδο-αντιιμπεριαλισμός του ισλαμικού καθεστώτος είναι απλώς «το προϊόν μιας διαδικασίας που υλοποιεί ο ιμπεριαλισμός σε συνεργασία με τον φονταμενταλισμό, με στόχο την εξάλειψη του αυθεντικού αντιιμπεριαλισμού στον μουσουλμανικό κόσμο»! Με τα δικά του λόγια:

Ο αντιιμπεριαλισμός που προβάλλεται σήμερα στον μουσουλμανικό κόσμο είναι συμβολικός και όχι ουσιαστικός. Σηματοδοτεί μια νέα φάση στη σχέση μεταξύ δύο εν διαστάσει εραστών, του φονταμενταλισμού και του ιμπεριαλισμού. Είναι το προϊόν της διαδικασίας που διαχειρίζεται ο ιμπεριαλισμός σε συνεργασία με τον φονταμενταλισμό, ώστε να εξαλείψει τον αυθεντικό αντιιμπεριαλισμό στον μουσουλμανικό κόσμο (...) υπάρχει μια σαφής συνεργία μεταξύ φονταμενταλισμού και ιμπεριαλισμού. Με τους ριζοσπάστες εθνικιστές ηγέτες νεκρούς και τα κομμουνιστικά ή σοσιαλιστικά κόμματα εξολοθρευμένα, η πολιτική αρένα ήταν ορθάνοιχτη για τον Ιμάμ Χομεϊνί, τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, τον Μουλά Μοχάμαντ Ομάρ ή τους τοπικούς τους κλώνους (...) Ένας αντιιμπεριαλισμός ο οποίος δεν απειλεί να εθνικοποιήσει το πετρέλαιο (ο Οσάμα διακηρύσσει ότι το πετρέλαιο είναι ένας πλούτος που ανήκει στους Αραβες αλλά αντιτίθεται στην κοινή του ιδιοκτησία), δεν εγκαλεί για αναδιανομή της γης ή δεν επιτρέπει στις εργατικές τάξεις να οργανώσουν εργατικά συνδικάτα —ένας τέτοιος «αντιιμπεριαλισμός» δεν ενοχλεί την Αυτοκρατορία. Είναι ένας αντιιμπεριαλισμός βασισμένος στην καταπίεση των γυναικών, των θρησκευτικών μειονοτήτων, των μικρών εθνοτήτων, των εργατικών συνδικάτων, των αγροτικών οργανώσεων, και των πολιτικών κομμάτων. Έτσι, στην πραγματικότητα λειτουργεί ώστε να καλύπτει τις ανάγκες του ιμπεριαλισμού: την καταπίεση των μαζών. Οι χώρες που καταπιέζουν τις λαϊκές τους μάζες και δεν διαθέτουν εργατικά συνδικάτα και εργατικά κόμματα είναι αυτές που ταιριάζουν καλύτερα στις πολυεθνικές. Ο δήθεν αντιιμπεριαλισμός αυτών των θρησκευτικών δυνάμεων υπηρετεί στην πραγματικότητα τον ιμπεριαλισμό στο τωρινό παγκόσμιο σενάριο. Είναι, στην καλύτερη περίπτωση, ο αντιιμπεριαλισμός των ανόητων.

Για να βγάλει αυτό το συμπέρασμα ο Sulehria έπρεπε να διαστρεβλώσει πλήρως την Ιστορία και να μανιπουλάρει τα γεγονότα ώστε να ταιριάξουν στην Προκρούστεια κλίνη του μιας συνεργίας μεταξύ φονταμενταλιστών και ιμπεριαλιστών. Έτσι, μολονότι είναι αλήθεια ότι οι Δυτικές ελίτ στην ψυχροπολεμική περίοδο και οι διάδοχοί τους (δηλαδή η υπερεθνική ελίτ) στην Νέα Παγκόσμια Τάξη έπρεπε να εξαλείψουν έναν αριθμό καθεστώτων-«παριών», συμπεριλαμβανομένων και των ηγεσιών τους, αυτό που φοβόντουσαν περισσότερο απ' όλα δεν ήταν οι προσωπικότητες των ηγετών, όπως ισχυρίζεται, αλλά τα μαζικά λαϊκά κινήματα που τους υποστήριζαν. Είναι επίσης αλήθεια ότι για να επιτύχουν αυτό τον στόχο, οι φυσικοί τους σύμμαχοι ήταν οι φονταμενταλιστές, οι οποίοι αναδύονταν παντού στον Αραβικό κόσμο (και όχι μόνον!) ακολουθώντας την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και την συνακόλουθη παρακμή των κινήματων του αραβικού σοσιαλισμού και

εθνικισμού.^[87] Ομως, αυτή ήταν απλώς η συνήθης τακτική του «διαίρει και βασίλευε» των Δυτικών ελίτ, ενώ οι ίδιοι οι φονταμενταλιστές είχαν απόλυτη επίγνωση του γεγονότος ότι χρησιμοποιούνταν από εκείνους ως όργανα για τις πολιτικές τους. Στην πραγματικότητα, πήραν μέρος σε αυτές τις συμμαχίες με τις ελίτ με τον αποκλειστικό στόχο να πάρουν την εξουσία από τα κοσμικά καθεστώτα, ώστε να εφαρμόσουν τον Ισλαμικό τους φονταμενταλισμό, ο οποίος, παρόλα αυτά, από τη φύση του, ήταν ασύμβατος με την πολιτισμική παγκοσμιοποίηση της Νέας Παγκόσμιας Τάξης. Δεν εκπλήσσει επομένως το γεγονός ότι μόλις αυτά τα φονταμενταλιστικά καθεστώτα ανέλαβαν την εξουσία στο Ιράν, στο Αφγανιστάν, στη Γάζα κλπ. έγιναν «ο νούμερο ένα εχθρός» των Δυτικών «ιμπεριαλιστών», οι οποίοι είχαν απόλυτη επίγνωση του γεγονότος ότι τα λαϊκά κινήματα που τα υποστήριζαν δεν ήταν απλώς θρησκευτικοί ανορθολογιστές αλλά κυρίως άνθρωποι που μάχονταν για την εθνική τους απελευθέρωση σε μια εποχή κατάρρευσης των παραδοσιακών κοσμικών πολιτικών κινήματων.

Επί πλέον, αν ο αντιιμπεριαλισμός σήμερα σημαίνει τον αγώνα εναντίον της «καταπίεσης των γυναικών, των θρησκευτικών μειονοτήτων, των μειονοτικών εθνοτήτων, των εργατικών συνδικάτων, των αγροτικών οργανώσεων, και των πολιτικών κομμάτων», όπως το θέτει ο Sulehria, τότε, έχει καλή παρέα! Ολόκληρη η υπερεθνική ελίτ και η τρομερή της δύναμη βρίσκεται πίσω του. Συνεπώς, η «Αριστερά» που υποστηρίζει μπορεί να πάει πίσω στον καναπέ της και να περιμένει την διάλυση του τελευταίου καθεστώτος-παρία της περιοχής, ώστε να μπορεί κατόπιν ν' απολαύσει τον τύπο Δυτικής «δημοκρατίας» που τόσο θαυμάζει, όταν ο ψευδο-«αντιιμπεριαλισμός» της θα έχει κερδίσει.

Στη συνέχεια, ήταν η σειρά του Stephen Shalom, στενού συνεργάτη του Μάικλ Αλμπερτ και συγγραφέα του *ParPolity: Political Vision for a Good Society*^[88] (η πολιτική διάσταση του Parecon^[89] δεν γράφτηκε ποτέ από τον ίδιο τον Αλμπερτ που στο Πάρεκον απλά περιέγραψε ένα οικονομικό μοντέλο —το «όραμα» του όπως το χαρακτήρισε). Ο Shalom, σε μια υπεραπλουστευμένη λίστα ερωταπαντήσεων που θυμίζει τις προκατασκευασμένες ερωτήσεις των δημοσκοπήσεων που θέτουν οι δημοσκόποι για να πάρουν τις απαντήσεις που

[87] Βλέπε Τάκης Φωτόπουλος, *Θρησκεία, Αυτονομία, Δημοκρατία: Η Ανοδος του Νέου Ανορθολογισμού*, ο.π.

[88] Βλέπε για μια κριτική της Συμμετοχικής Πολιτικής, Τάκης Φωτόπουλος, «Πρόσφατες Θεωρητικές Εξελίξεις στο πρόταγμα της Περιεκτικής Δημοκρατίας», στο βιβλίο *Παγκοσμιοποιημένος Καπιταλισμός, Εκλειψη της Αριστεράς και Περιεκτική Δημοκρατία*, (επιμέλεια Steven Best) (Κουκκίδα, 2008), σελ.259-261, και στο περιοδικό *Περιεκτική Δημοκρατία* τεύχος 17, σελ. 90-93, «Πρόσφατες θεωρητικές εξελίξεις στο πρόταγμα της ΠΔ».

[89] Βλέπε για μια εκτενή συστηματική κριτική του Parecon, στο βιβλίο Τ. Φωτόπουλος, *Ο καπιταλισμός του Τσόμκι, ο μετακαπιταλισμός του Αλμπερτ και η Περιεκτική Δημοκρατία* (Γόρδιος, 2004).

επιθυμούν,^[90] υποτίθεται ότι προσπάθησε να ξεκαθαρίσει τα εμπλεκόμενα ζητήματα στο Ιρανικό, αλλά, στην πραγματικότητα σκόπευε —μέσα από τη χειραγώγηση και διαστρέβλωση των γεγονότων και τις παραλείψεις— να τα συσκοτίσει και να αποπροσανατολίσει τους ακτιβιστές της Αριστεράς.

Έτσι, αρχικά, παίρνει ως δεδομένη την υπόθεση των «κλεμμένων» εκλογών παρουσιάζοντας (και αυτός!) ως «απόδειξη» την «μη καπνίζουσα κάνη» που ανέφερα παραπάνω και την Εκθεση του Chatman House, της οποίας την «αμεροληψία» ήδη εξετάσαμε! Έπειτα θέτει την ερώτηση: «Έχουν οι ΗΠΑ (και το Ισραήλ) παρέμβει στο Ιράν προωθώντας την αλλαγή του καθεστώτος, και υποστηρίζοντας μεταξύ άλλων, κάθε είδους “φιλο-δημοκρατικές” ομάδες;» Υποκρινόμενος τον αμερόληπτο, παραδέχεται ανάμιξη των ΗΠΑ και άλλων, αλλά αμέσως μετά αρνείται την σημασία της ισχυριζόμενος ότι «η ξένη ανάμιξη δεν αποδεικνύει ξένο έλεγχο» και ότι, «σε κάθε περίπτωση, δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ότι η CIA ή άλλη πτέρυγα των αμερικανικών υπηρεσιών ασφαλείας —ή η Μοσάντ— είχαν καμία σχέση στην πρόκληση ή την καθοδήγηση των διαδηλώσεων στο Ιράν», προσθέτοντας, για ισορροπία, ότι «είναι εξωφρενικό να βλέπει κανείς παραλληλισμούς μεταξύ των δεξιών στοιχείων στη Βενεζουέλα και στη Βολιβία»! Έτσι, οι τεράστιες δεξιές διαδηλώσεις στη Χιλή πριν από το πραξικόπημα, ή στη Βενεζουέλα πριν από την πραξικοπηματική απόπειρα, για να μην αναφερθούμε στις «φιλο-δημοκρατικές» διαδηλώσεις στη Γεωργία και την Ουκρανία που εγκαθίδρυσαν πελατειακά καθεστώτα στις χώρες αυτές, δεν είχαν καμιά σχέση με «ξένη ανάμιξη»! Σύμφωνα με τον ίδιο, όταν δούμε κάποια διαδήλωση να απαιτεί ανθρώπινα δικαιώματα και «δημοκρατία», οφείλουμε, ως υποστηρικτές της Αριστεράς, αυτομάτως να την χαιρετίσουμε, χωρίς καμιά ανάλυση για το ποιοι είναι οι διαδηλωτές και γιατί, αλλά και εναντίον ποιου διαδηλώνουν, και τι είδους δυνάμεις και γιατί τους υποστηρίζουν. Και ο καθηγητής Shalom αποκαλεί αυτού του είδους την προπαγάνδα, ανάλυση! Όμως η αποθέωση της υποκρισίας, που την ίδια στιγμή δείχνει τον περίεργο ρόλο των «ίσων αποστάσεων» που υιοθετείται σήμερα από μια υποτιθέμενη «Αριστερά», όπως αυτή που εκπροσωπείται από τους Τσόμσκι, Αλμπερτ, Σάλομ και την παρέα τους, είναι η απάντηση που δίνει στην ερώτηση «Είναι ο Αχμαντινετζάντ καλός για τον παγκόσμιο αντιιμπεριαλισμό;»:

Υπάρχει ένα ανόητο επιχείρημα σε κάποια τμήματα της Αριστεράς που λέει ότι κάθε κράτος που θεωρείται αντίπαλος από την κυβέρνηση των ΗΠΑ παίζει αυτομάτως και ένα προοδευτικό, αντιιμπεριαλιστικό ρόλο και πρέπει να το υποστηρίξουμε. Με αυτή τη λογική, πολλοί «αριστεριστές» έχουν ενεργήσει ως απολογητές δολοφόνων δικτατόρων όπως ο Μιλόσεβιτς και ο Σα-

[90] Stephen Shalom, “Question & Answer on the Iran Crisis,” *Znet* (08/07/2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21919>

ντάμ Χουσεΐν. Η «Εκστρατεία για Ειρήνη και Δημοκρατία» (Σ.Σ. της οποίας ο ίδιος είναι μέλος) ανέκαθεν υποστήριζε ότι μπορούμε να αντιτιθέμεθα στην αμερικάνικη ιμπεριαλιστική πολιτική, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να υποστηρίξουμε τα κράτη εναντίον των οποίων αυτή κατευθύνεται.

Έτσι, κατ' αυτήν την άποψη, δεν χρειάζεται να εξετάσουμε τους λόγους για την Δυτική δαιμονοποίηση του Μιλόσεβιτς ή του Σαντάμ αλλά, αντιθέτως, οφείλουμε να την δεχθούμε ανενδοίαστα και να προχωρήσουμε στην έμμεση (αν όχι άμεση) υιοθέτηση των Δυτικών εκστρατειών αλλαγής καθεστώτων, παρόλο που θα πρέπει συγχρόνως να συνεχίζουμε να καταδικάζουμε τόσο την υπερεθνική ελίτ όσο και τα καθεστώτα «παρίες». (!)

Φυσικά, ούτε ο Μιλόσεβιτς ούτε και ο Σαντάμ ήταν άγγελοι, όπως προσπάθησα να δείξω αλλού,^[91] αλλά παρόλα αυτά εξέφραζαν τις επιθυμίες τεράστιων λαϊκών κινημάτων στις χώρες τους με στόχο την πολιτική ανεξαρτησία από την υπερεθνική ελίτ. Επιπλέον, ο ιστορικός ρόλος της Αριστεράς, όταν γινόντουσαν παρόμοιες συγκρούσεις, δεν ήταν βέβαια να στέκεται στην άκρη και να καταδικάζει και τις δύο πλευρές εξίσου, αλλά αντιθέτως να στέκεται πάντοτε στην πλευρά που εναντιώνεται στις ελίτ που αντιπροσωπεύουν το ίδιο το σύστημα, δηλαδή σε αυτή την περίπτωση εναντίον της υπερεθνικής ελίτ. Αυτό έγινε για παράδειγμα σε σχέση με την εισβολή των Αγγλογάλλων στην Αίγυπτο το 1956, ή με την Αμερικανική εισβολή στο Βιετνάμ τη δεκαετία του 1960, όπου η Αριστερά δεν διανοήθηκε να πάρει ίσες αποστάσεις επειδή το Αιγυπτιακό ή το βόρειο-βιετναμέζικο καθεστώς δεν ήταν «δημοκρατικά»!

Δικαιολογημένα λοιπόν θα πρέπει ν' αναρωτηθεί κανείς τι είδους «Αριστερά» έχουμε σήμερα, η οποία σε όλες τις μεγάλες συρράξεις της εποχής μας που καθόρισαν το πλαίσιο της Νέας Παγκόσμιας Τάξης, είτε άμεσα είτε έμμεσα, υιοθέτησε τις εγκληματικές εκστρατείες αλλαγής καθεστώτων —ακριβώς όπως οι Τσόμσκι, Σάλομ και οι υπόλοιποι κάνουν σήμερα όταν δαιμονοποιούν το ιρανικό καθεστώς και προετοιμάζουν τους λαούς όλου του κόσμου για το σχεδιαζόμενο «Μεγάλο Χτύπημα» εναντίον του ιρανικού λαού, υποτίθεται για να τους προστατεύσουν από ένα τυραννικό καθεστώς! Δεν είναι επομένως περίεργο ότι όταν ο Σάλομ ρωτάει τον εαυτό του αν το «φιλο-δημοκρατικό» κίνημα στο Ιράν «δουλεύει προς το συμφέρον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού» απαντάει ότι «αντιθέτως, ένα λαϊκό φιλο-δημοκρατικό κίνημα είναι ο χειρότερος φόβος πολλών αυταρχικών καθεστώτων στα οποία βασίζεται η Ουάσινγκτον για τη διατήρηση της ηγεμονίας της, όπως οι κυρίαρχοι της Αιγύπτου, της Σαουδικής Αραβίας, του Κουβέιτ, του Πακιστάν και άλλων». Ουδεμία σύμπτωση ότι καμία χώρα-μέλος της υπερεθνικής ελίτ δεν είναι στη λίστα του!

[91] Βλέπε Τ. Φωτόπουλος, *Η Νέα Τάξη στα Βαλκάνια* ο.π. και *Ο Πόλεμος κατά της «Τρομοκρατίας»*, ο.π.

Όμως, υπάρχει ένα ερώτημα το οποίο εμείς, με τη σειρά μας, θα μπορούσαμε να θέσουμε στον Σάλομ και την παρέα του, σε σχέση με το παρακάτω συμπέρασμα που έβγαλε από αυτές τις γελοία μεροληπτικές ερωταπαντήσεις:

Αυτό που ήταν λάθος σχετικά με την εισβολή του Μπούς στο Ιράκ το 2003 δεν ήταν ότι ανατράπηκε το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν –το καθεστώς του ήταν ειδεχθές και οποιοσδήποτε που έχει ενδιαφέρον για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια ήθελε να δει το τέλος του.

Ερώτηση: Είναι το Σιωνιστικό ισραηλινό καθεστώς επίσης ένα ειδεχθές καθεστώς και οποιοσδήποτε άνθρωπος ενδιαφέρεται για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια θέλει να δει το τέλος του, ειδικά έπειτα από την τελευταία σφαγή στη Γάζα, όταν ακόμα και ο ΟΗΕ και ΜΚΟ το κατηγόρησαν για πελώρια εγκλήματα πολέμου; Αν ναι, γιατί ο Σάλομ και σία δεν ζήτησαν ποτέ την άμεση παύση οποιουδήποτε είδους κρατικής ή ιδιωτικής αμερικανικής βοήθειας προς αυτό, κάτι που θα μπορούσε να έχει θέσει τέλος στα εγκλήματά τους εδώ και πολύ καιρό, ειδικά αν το είχαν εφαρμόσει όταν ξεκίνησαν τα εγκλήματα αυτά, έπειτα από την κατάληψη σχεδόν όλης της Παλαιστίνης το 1967; Μήπως το γεγονός που δεν θέτουν παρόμοια ερώτηση οι Τσόμσκι, Αλμπερτ, Σάλομ κ.α. είναι ακριβώς ο «προοδευτικός» Σιωνισμός τους; Αντίστοιχα, μήπως το γεγονός ότι τα μεγαλύτερα «νεοσυντηρητικά κοράκια», τα οποία οργάνωσαν την εισβολή στο Ιράκ ήταν οι Γούλφοβιτς, Περλ κ.α., είχε κάποια σχέση με τον «συντηρητικό» Σιωνισμό τους;

Κατόπιν, τη σκυτάλη πήρε ο Robert Dreyfuss^[92], που υποτίθεται ότι παρουσίασε στατιστική απόδειξη του μαγειρέματος των ιρανικών εκλογών, βάσει έρευνας από μια υποτιθέμενα «ανεξάρτητη» δεξαμενή σκέψης (αν υπάρχει τέτοιο πράγμα!) αλλά, στην πραγματικότητα, από το πασίγνωστο Chatham House, την «αμεροληψία» του οποίου σχολίασα παραπάνω. Όμως, ποιος είναι ο Robert Dreyfuss, ο άνθρωπος του περιοδικού *Nation* (που αυτό-αποκαλείται η «ναυαρχίδα της Αμερικανικής Αριστεράς») στην Τεχεράνη; Το παρακάτω απόσπασμα ενός άρθρου για τον Dreyfuss από τον Bill Van Auken, έναν συγγραφέα της ιστοσελίδας *World Socialist*,^[93] είναι αποκαλυπτικό:

Η θέση του περιοδικού Nation, της αυτοαποκαλούμενης φωνής της προοδευτικής πολιτικής, όσον αφορά τα πρόσφατα πολιτικά γεγονότα στο Ιράν έχει γίνει όλο και πιο δυσδιάκριτη από αυτή του αμερικανικού πολιτικού κατεστημένου. Ο Robert Dreyfuss, ο βασικός ανταποκριτής του περιοδικού για τα ιρανικά γεγονότα –και γενικά υπεύθυνος για την «πολιτική και εθνική

[92] Robert Dreyfuss, "The Next Explosion in Iran," *Znet* (22 Ιουνίου 2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21766>

[93] Bill Van Auken, "The Nation's man in Tehran: Who is Robert Dreyfuss?" *World Socialist Web Site* (22 Ιουνίου 2009). <http://wsws.org/articles/2009/jun2009/drey-j22.shtml>

ασφάλεια»— παπαγάλισε την ανεπιβεβαίωτη κατηγορία των κλεμμένων εκλογών και χαρακτήρισε το σημερινό πρόεδρο Μαχμούντ Αχμαντιντζάντ, καθώς και τους υποστηρικτές του, ως ένα «εικονικό φασιστικό κίνημα.» (...) Το Nation περιγράφει τον Dreyfuss απλώς ως «έναν δημοσιογράφο-ερευνητή από την Αλεξάνδρεια της Βιρτζίνια, ειδικευμένο σε θέματα πολιτικής και εθνικής ασφάλειας.» Πουθενά όμως το περιοδικό δεν πληροφορεί τους αναγνώστες του ότι ο βασικός ανταποκριτής του στο Ιράν είναι πρώην μέλος μιας φασιστικής οργάνωσης που δημόσια υπερασπίστηκε την δικτατορία του Σάχη.(!)

Τέλος, το Znet δεν είχε ενδοιασμούς να δημοσιεύσει μια ανέντιμη «Ανοικτή επιστολή προς τους εργάτες της Βενεζουέλας για την υποστήριξη του Χούγκο Τσάβες προς τον Αχμαντιντζάντ»,^[94] που προφανώς γράφτηκε από κάποια ομάδα απόδημων Ιρανών με βάση τους το Λονδίνο, οι οποίοι, όπως και αυτοί που εδρεύουν στις ΗΠΑ —εκμεταλλευόμενοι είτε τις ακαδημαϊκές τους θέσεις είτε άλλες θέσεις δημοσίων σχέσεων— έκαναν ό,τι μπορούσαν για να αποπροσανατολίσουν τον κόσμο της Αριστεράς σχετικά με το τι συμβαίνει πραγματικά στο Ιράν. Οπως επισήμανε ο Eric Walberg^[95] στην σελίδα του στο Zspace, (σε μία από τις σπάνιες εξαιρέσεις στη γενική αντικαθεστωτική γραμμή του περιοδικού για το Ιράν που φιλοξενείται ακριβώς για να δημιουργήσει την ψεύτικη εντύπωση της «αντικειμενικότητας»):

Οι ΗΠΑ χρηματοδότησαν γενναιόδωρα εκπαιρισμένους Ιρανούς αντιφρονούντες και έχουν διεισδύσει στην ιρανική κοινωνία, με την ξεκάθαρη πρόθεση να ανατρέψουν τον Αχμαντιντζάντ, ακριβώς όπως έκαναν στη Βενεζουέλα, παρόλο που αυτό σπανίως αναφέρεται στον Δυτικό τύπο.

Σε αυτή την ανοικτή επιστολή, η ομάδα, που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί τους «Επαναστάτες Μαρξιστές του Ιράν» (πιθανώς εφεύρημα των μυστικών υπηρεσιών της υπερεθνικής ελίτ!) στοχεύει σαφώς να αποπροσανατολίσει τους «εργαζόμενους και φοιτητές» της Βενεζουέλας, αλλά και ευρύτερα, δηλώνοντας ότι ο Τσάβες «με την υποστήριξή του προς τον Αχμαντιντζάντ αγνόησε την αλληλεγγύη των εργαζομένων και φοιτητών του Ιράν με την επανάστασή σας, και με μια λέξη, την έκανε να φαίνεται ανάξια». Και καταλήγει με μια από τις πιο αηδιαστικές δηλώσεις από υποτιθέμενους υποστηρικτές της Αριστεράς:

Μόνο η ενότητα των αληθινών εκπροσώπων των εργατών και των μεροκα-

[94] Maziar Razi, *Maziar Razi's ZSpace Page* (Πηγή: *London Progressive Journal*, 12 Ιουλίου, 2009).

[95] Eric Walberg, "Venezuela & Iran: Whither the revolutions?" *Znet* (12 Ιουλίου, 2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21973>

ματιάρηδων μπορεί να αντιμετωπίσει τον ιμπεριαλισμό (...) Σταθείτε μαζί με τους Ιρανούς εργαζόμενους και καταδικάστε την εξωτερική πολιτική των ηγετών σας. Υποστήριξη προς τον Αχμαντιντζάντ σημαίνει υποστήριξη για την καταπίεση των Ιρανών εργαζομένων και της νεολαίας. Αμφισβητήστε τις λανθασμένες θέσεις του Τσάβες και απορρίψτε τις.

Ετσι, οι μεσαίες τάξεις που διαδήλωναν στους δρόμους της Τεχεράνης, μαζί με τους συντηρητικούς υποστηρικτές των ρεφορμιστών κληρικών από διάφορες κοινωνικές ομάδες, ξαφνικά έγιναν «οι Ιρανοί εργάτες», παρά το γεγονός ότι οι πραγματικοί Ιρανοί εργάτες, ειδικά αυτοί που δουλεύουν στην πετροχημική βιομηχανία που απορροφά τον κύριο όγκο της ιρανικής εργατικής τάξης, ούτε οργάνωσαν καμία απεργία σε υποστήριξη της ανίερης συμμαχίας, ούτε πήραν μέρος στις πρόσφατες διαδηλώσεις, όπως μερικοί μεταμοντέρνοι Ιρανοί «αναρχικοί» που ήταν υπέρ της ροζ επανάστασης διακαώς περίμεναν!^[96]

Και, όμως, αυτή την σαφώς πρακτοριστική ανακοίνωση την φιλοξένησε το μέσο «εναλλακτικής» ενημέρωσης, το Znet, και όταν αύριο η υπερεθνική ελίτ κτυπήσει το Ιράν, εφόσον είναι πια φανερό ότι στα τέλη Νοέμβρη μπήκαμε στην τελική ευθεία για το «μεγάλο κτύπημα», δεν θα πρέπει κανένας να εκπλαγεί αν την δει ν' αναδημοσιεύεται και στο Ελληνικό παράρτημα του, την «ελευθεριακή» *Βαβυλωνία*, για να δικαιολογήσει τη στάση «ίσιων αποστάσεων» που σίγουρα θα κρατήσει σε σχέση με αυτό...

Παρόμοια, το Znet δεν είχε πρόβλημα να φιλοξενήσει δηλώσεις σκοτεινών «επαναστατικών Μαρξιστικών» οργανώσεων, όπως αυτή του «Επαναστατικού Μαρξιστικού Ρεύματος (Βενεζουέλα)»^[97], που επίσης, αναφερόταν στις ασυνέπειες του ιρανικού καθεστώτος με την αντιιμπεριαλιστική ρητορική του, στις οποίες επίσης αναφέρθηκα παραπάνω. Όμως, η «καινοτομία» τους είναι το ιστορικό συμπέρασμα που βγάζουν, σύμφωνα με το οποίο «η ισχύς της Ισλαμικής Δημοκρατίας εδραιώθηκε πάνω σε αυτό που ήταν μια εργατική και αντιιμπεριαλιστική επανάσταση». Εντούτοις, μολονότι είναι αλήθεια ότι υπήρξαν παρόμοια ρεύματα ανάμεσα στους εργάτες, τους σπουδαστές κ.α. που μετείχαν στην επανάσταση του 1979, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ήταν περιθωριοποιημένα, διαφορετικά κανένας ισλαμιστής δεν θα είχε μπορέσει να τα συντρίψει. Το ίδιο το γεγονός ότι το ισλαμικό καθεστώς και το σύνταγμά του εγκρίθηκαν από συντριπτικές πλειοψηφίες σύντομα μετά από την επανάσταση μιλάει από μόνο του.

Όπως περιέγραψε τη διαδικασία ο Dilip Hiro^[98]:

[96] Βλέπε την συνέντευξη στο *ALB Noticias* με τον εκπατρισμένο ιρανό αναρχικό *Payman Piedar*, στις 26 Ιουνίου 2009. <http://blog.stigalaria.org/2009/06/26/anarxikh-matia-sto-iran/>

[97] Revolutionary Marxist Current (Venezuela): "Solidarity with the Iranian masses," *Znet* (12 Ιουλίου 2009). <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21972>

[98] Dilip Hiro, "The Clash of Islam and Democracy in Iran".

Παρόλο που το επαναστατικό του κίνημα (του Χομεϊνί) περιλάμβανε κοσμικούς, μόνο η θρησκευτική πτέρυγα ήταν ικανή, μέσω του τζαμιού, να παράσχει ένα εθνικό οργανωτικό δίκτυο που έφθανε μέχρι το χωριό. Και ως θεσμός αλλά και ως τόπος συνάθροισης, το τζαμί αποδείχθηκε κρίσιμης σημασίας. Εφόσον το κράτος δεν μπορούσε να καταπιέσει το τζαμί σε μια χώρα με το 98% του πληθυσμού μουσουλμάνους, το τζαμί προσέφερε ένα άσυλο για το επαναστατικό κίνημα. Αυτός ήταν ο λόγος που ο Χομεϊνί διέταξε τον κλήρο να εγκαταστήσει τις Επαναστατικές Επιτροπές (Komitehs) που συντόνιζαν το αντι-Σαχικό κίνημα σε αυτά τα τζαμιά. Έτσι, η πρωτοφανής εξέγερση —που εκτιμάται ότι κόστισε τη ζωή 10.000 με 40.000 ανθρώπων (κυρίως άοπλων Ιρανών που σκοτώθηκαν από τα στρατιωτικά πυρά)—, μετατράπηκε στην επιτυχημένη «Ισλαμική Επανάσταση».

Εντούτοις, ο ισχυρισμός ότι υπήρξε αρχικά μια εργατική επανάσταση που στη συνέχεια συνετρίβη από τους ισλαμιστές είναι μια από τις συνηθισμένες υπερβολές των «επαναστατών Μαρξιστών», παρόλο που δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το νέο καθεστώς εδραίωσε την εξουσία του επιτιθέμενο σε αυτούς που θεωρούσε εχθρούς του. Με άλλα λόγια, οι επαναστάτες εργάτες και οι αλλαγές που προσπάθησαν να εφαρμόσουν με στόχο την εργατική εξουσία προφανώς ήταν εχθροί ενός θεοκρατικού καθεστώτος. Όμως, μόνο ένας ανόητος θα χαρακτήριζε τον εαυτό του επαναστάτη Μαρξιστή, ειδικά αν ζει στη Βενεζουέλα, αν δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι μόλις η Νέα Διεθνής Τάξη εδραιωθεί σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή, έπειτα από μια αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν, το καθεστώς της Βενεζουέλας θα ήταν ένας από τους πρώτους στόχους της αμερικανικής ελίτ!

Σε αντίθεση, όμως, με την μαζική υποστήριξη των συγγραφέων του Znet και των συνεργατών του προς την ροζ επανάσταση στο Ιράν, οι σχολιαστές στο φόρουμ του Znet γράφουν ιδιαίτερα αρνητικά σχόλια για το είδος «εναλλακτικής» πληροφόρησης που παρέχεται από την αυτοκρατορία του Znet πάνω στο Ιράν (τα οποία σχόλια ήταν τόσο μαζικά που το Znet δεν είχε άλλη επιλογή παρά να τα δημοσιεύσει αν ήθελε ν' αποφύγει την κατηγορία για λογοκρισία —που αποτελεί θεμελιακό στοιχείο του αγώνα του για ατομικά δικαιώματα). Το παρακάτω δείγμα παρόμοιων σχολίων είναι ενδεικτικό:

Τα άρθρα στο Zmag που κατηγορούν (τους Ισλαμιστές) γι' απάτη ακούγονται λες και βγήκαν από τα δελτία ειδήσεων του Fox (σ.σ. το αντιδραστικό κανάλι του Murdoch) με επιπόλαια στοιχεία».^[99]

Και άλλο ένα:

[99] Keegan, Keegan, "Touchy subjects!" (13 Ιουλίου, 2009) <http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21973#12442>

Το Znet, όπως και σχεδόν κάθε άλλος «εναλλακτικός» ιστότοπος, έχει αποδείξει ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια άχρηστη πηγή δεξιάς προπαγάνδας.^[100]

Και άλλο:

Με λίγα λόγια είναι σκέτη προπαγάνδα, χωρίς αποδείξεις, αλλά, δυστυχώς, έχουμε συνηθίσει πια σε τέτοια πράγματα στο Znet (τουλάχιστον όσον αφορά το Ιράν).^[101]

Παρόλα αυτά, αυτού του είδους η παραπληροφόρηση από το Znet δεν εμπόδισε τον Νόαμ Τσόμσκι να δηλώσει σε πρόσφατη περίπτωση:^[102]

Το Znet έχει αποδείξει ότι είναι μια ανυπολόγιστης αξίας πηγή πληροφοριών που παρέχει συγχρόνως απaráμιλλες δυνατότητες για ανταλλαγή απόψεων πάνω σε θέματα επικαιρότητας και μοναδικές ευκαιρίες για ακτιβισμό και σοβαρή δουλειά για μια κοινωνική αλλαγή. Καθώς επεκτείνεται παγκοσμίως, έχει βοηθήσει σημαντικά να οδηγήσει στο είδος της παγκοσμιοποίησης που υπήρξε ανέκαθεν το όνειρο της Αριστεράς: μια παγκοσμιοποίηση προς το συμφέρον των ανθρώπων, όχι των επενδυτών, βασισμένη στην αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια, και στις συνεργατικές προσπάθειες αντιμετώπισης των μεγάλων προβλημάτων του σήμερα και στην θεμελίωση της βάσης ενός πιο ανθρώπινου και έντιμου κόσμου αύριο.

Και μια σχετική Ελληνική παροιμία:

Αν δεν παινέψεις το σπίτι σου, πέφτει και σε πλακώνει ...

Επίλογος

Το μέλλον θα δείξει αν η στάση της ρεφορμιστικής Αριστεράς πάνω στο Ιράν θα δικαιωθεί ή αν αντιθέτως —ακολουθώντας την παρόμοια θέση της στους πολέμους εναντίον του Ιράκ, του Αφγανιστάν, της Γιουγκοσλαβίας, τον λεγόμενο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» κλπ.— θα επιβεβαιώσει πέρα από κάθε αμφιβολία την ολοκληρωτική χρεοκοπία αυτού του είδους της «Αριστε-

[100] Kane, Paul, "Comment on Shalom" (8 Ιουλίου 2009).

<http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21919#12399>

[101] Nikolov, Alla, (<http://www.zcommunications.org/zspace/allanikonov>) "Comment on Shalom" (7 Ιουλίου 2009)

<http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/21919#12386>

[102] Χαιρετισμός του Νόαμ Τσόμσκι για την ίδρυση του ελληνικού τμήματος του Διεθνούς Προγράμματος Συμμετοχικής Κουνιάς. <http://www.zcommunications.org/zspace/group/HNPS>

ράς» και την επιτακτική ανάγκη για το χτίσιμο μιας νέας, αληθινά αντισυστημικής Αριστεράς, όπως αυτή που προτείνεται από το πρόταγμα της Περιεκτικής Δημοκρατίας (ΠΔ).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ : Ο Ιρανικός Δεκέμβρης

Όπως ανέφερα παραπάνω, η υπερεθνική ελίτ (χονδρικά, τα μέλη της «G7»), με επικεφαλής την ηγεμονική Αμερικάνικη ελίτ, είχε βάλει ως ορόσημο το τέλος του 2009 για να προχωρήσει στο τελικό στάδιο της εκστρατείας της για την αλλαγή καθεστώτος. Και πράγματι, ακόμη δεν είχε τελειώσει το 2009, όταν σειρά γεγονότων επιβεβαίωσαν ότι η εκστρατεία της υπερεθνικής ελίτ για την αντικατάσταση του ισλαμικού καθεστώτος, που μάχεται για την πολιτική ανεξαρτησία της χώρας και ενάντια στην επιβολή ενός πελατειακού καθεστώτος, μπήκε στην τελική ευθεία. Έτσι, από τη μια μεριά, η υπερεθνική ελίτ ετοιμάζεται να επιβάλλει (χωρίς τη συμμετοχή, όπως φαίνεται, της Κινέζικης και Ρωσικής ελίτ) νέες εξοντωτικές οικονομικές κυρώσεις για τα δήθεν πυρηνικά όπλα που σχεδιάζει να παράγει το Ιράν, χωρίς να υπάρχει καμιά απόδειξη γι' αυτό —όπως δεν υπήρχε και για το Ιράκ αλλά αυτό δεν εμπόδισε τη ληστρική επιδρομή και συνακόλουθη καταστροφή της χώρας! Και, από την άλλη, ο θάνατος ενός ρεφορμιστή αγιατολάχ έδωσε την αφορμή να ξεσπάσουν νέες μαχητικές διαδηλώσεις τον Δεκέμβρη του 2009 από μια ανίερη συμμαχία ρεφορμιστών Ισλαμιστών και αστών εκσυγχρονιστών, οι οποίες τώρα —και για πρώτη φορά— ήταν σαφώς αντικαθεστωτικές, σε αντίθεση με τις διαδηλώσεις του Ιούνη. Παράλληλα, μια νέα εκστρατεία ενάντια στην «τρομοκρατία» εξαπολύθηκε διεθνώς, με αφορμή την ύποπτη απόπειρα ανατίναξης Αμερικανικού επιβατικού αεροπλάνου (που οι αρχές ασφαλείας ήξεραν μεν, αλλά «αμέλησαν» να σταματήσουν —θυμίζει τίποτα τις επιθέσεις 11/9;), η οποία δημιουργεί το απαραίτητο κλίμα για νέα κτυπήματα στην Υεμένη, τη Σομαλία και τελικά —αν αποτύχει η εκστρατεία πραξικοπηματικής αλλαγής του καθεστώτος «από μέσα»— κατά του ίδιου του ισλαμικού καθεστώτος στο Ιράν. Τα διεθνή ΜΜΕ, όπως και τον Ιούνη, επιδόθηκαν σε μια συστηματική προπαγανδιστική εκστρατεία διαστρέβλωσης των γεγονότων και παραπλάνησης του κοινού με στόχο τη δημιουργία της εικόνας της βίαιης καταστολής μιας λαϊκής εξέγερσης, αν όχι επανάστασης. Φυσικά, δεν υπάρχει αμφιβολία για το βίαιο χαρακτήρα της κρατικής καταστολής, αλλά η βία, όπως τα ίδια τα ΜΜΕ παραδέχονται, δεν ήταν απλώς μονομερής κρατική βία, όπως για παράδειγμα ήταν η ωμή βία που χρησιμοποιήθηκε από τις αστυνομίες «πολιτισμένων» χωρών στο Λονδίνο κατά τη Συνδιάσκεψη των 20, στη Κοπεγχάγη στη διάσκεψη για το κλίμα, ή στην Αθήνα στην επέτειο της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου. Η βία ήταν αμοιβαία και είναι πολύ πιθανό οι νεκροί στις παραπάνω χώρες να ήταν πολύ περισσότεροι από ό,τι στην Τεχεράνη, αν οι διαδηλωτές

σε αυτές έκαναν καθαρά αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις και χρησιμοποιούσαν ανάλογα μέσα κατά των αντίστοιχων αστυνομιών, με συνθήματα «αυτός θα είναι ο μήνας του αίματος».^[103] Αντίστοιχα, και παρά τη συστηματική προσπάθεια διαστρέβλωσης των γεγονότων από τα διεθνή ΜΜΕ, σχετικά με τις αντι-διαδηλώσεις των οπαδών των φονταμενταλιστών της Ισλαμικής επανάστασης ενάντια στις διαδηλώσεις των ρεφορμιστών και αστών εκσυγχρονιστών, δεν υπάρχει αμφιβολία για την ασύγκριτα μεγαλύτερη μαζικότητα των πρώτων σε σχέση με τις δεύτερες —γεγονός που ανάγκαζε τα ίδια ΜΜΕ να μιλούν για «οργανωμένες» από τη κυβέρνηση διαδηλώσεις, σε αντίθεση με τις «αυθόρμητες» διαδηλώσεις των ρεφορμιστών που τις παρομοίαζαν με αυτές που έριξαν το καθεστώς του Σάχη πριν 30 χρόνια.

Ομως, για οποιοδήποτε γνώστη της Ιστορίας, είναι σαφές ότι κανένα αυταρχικό καθεστώς δεν μπορεί να συγκεντρώσει εκατομμύρια στους δρόμους αν δεν απολαύει μεγάλης λαϊκής υποστήριξης (όπως π.χ. το ναζιστικό καθεστώς). Ούτε βέβαια ο Σάχης με τα δισεκατομμύρια που διέθετε για προπαγάνδα κατάφερε ποτέ να συγκεντρώσει τα εκατομμύρια Ιρανών που σάρωσαν το καθεστώς του και σήμερα αποτελούν τους συνεχιστές της Ιρακινής επανάστασης του 1979. Παρόλα αυτά, θρασεείς ρεφορμιστές όπως ο Kargoubi και ο Ιρανός σκηνοθέτης Makmalbaf, που σήμερα παίζει το ρόλο φερέφωνου του γνωστού καιροσκόπου επαγγελματία πολιτικού Μουσαβί, δεν διστάζουν να δηλώνουν ότι το σημερινό καθεστώς αντιμετωπίζει χειρότερα τους διαδηλωτές από το καθεστώς του Σάχη!^[104] Η απάντηση, βέβαια, στις κατάφωρες αυτές ιστορικές διαστρεβλώσεις δόθηκε από τον ιστορικό της επανάστασης του 1979, τον Charles Kurzman,^[105] που αναφέραμε παραπάνω

Ακόμη, όπως προσπάθησα να δείξω στο δοκίμιο αυτό, η σημερινή εκστρατεία έχει τεράστια σημασία για τις ελίτ και το σύστημα της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», δεδομένων των πιθανών τεράστιων γεωπολιτικών επιπτώσεων της που εκτείνονται από τη Μέση Ανατολή στη Λατινική Αμερική (η υποδομή γι' αυτό ήδη στήνεται στην Κολομβία) έως τη Βόρειο Κορέα. Η θέση λοιπόν της αντισυστημικής Αριστεράς δεν μπορεί να έχει σχέση με παραπλανητικά συνθήματα του τύπου «ούτε με τον ιμπεριαλισμό, ούτε με τη θεοκρατία — Αλληλεγγύη στην εξέγερση του ιρακινού λαού» που σπρώχνουν τους λαούς σε αδράνεια μπροστά στο σχεδιαζόμενο έγκλημα κατά του Ιρακινού λαού. Παρόλα αυτά, το σύνθημα ακριβώς αυτό υιοθετούν σήμερα διεθνώς, αλλά και στην Ελλάδα, όχι μόνο η ρεφορμιστική Αριστερά (Znet, ΣΥΡΙΖΑ, Δίκτυο για τα δικαιώματα, κλπ.) αλλά και —παραδόξως, δεδομένης της στάσης που τηρούσαν παραδοσιακά σε παρόμοιες εκστρατείες της υπερεθνικής ελίτ— και μεγάλα τμήματα της αντισυ-

[103] Βλ. π.χ. Robert Tait, *The Guardian* (28/12/2009).

[104] Robert Tait, *The Guardian* (30/12/2009).

[105] Charles Kurzman, *The Unthinkable Revolution in Iran* ο.π.

στημικής Αριστεράς (SWP—Socialist Worker’s Party και το θυγατρικό ΣΕΚ παρ’ ημίν, NAP, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ.), καθώς, φυσικά, και η γνωστή «αριστερή μπότα» του συστήματος, όπως διάφοροι «ελευθεριακοί» («αντιεξουσιαστές» τύπου Τσόμσκι, και Αλμπερτ, Καστοριαδικοί κ.α.).

Συμπερασματικά, όπως τόνισα παραπάνω, είναι προφανές ότι η αναγκασία προϋπόθεση για το άνοιγμα του δρόμου προς μια γνήσια δημοκρατία και αυτονομία είναι η πολιτική (και αν είναι δυνατόν και η οικονομική) ανεξαρτησία μιας χώρας από την υπερεθνική ελίτ. Και είναι αυτή ακριβώς η πολιτική ανεξαρτησία ενός λαού που διακυβεύεται αυτή τη στιγμή και όχι η παραβίαση κάποιων ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το θεοκρατικό καθεστώς, που δεν είναι βέβαια ούτε το πρώτο ούτε το τελευταίο. Το γεγονός ότι οι «εξεγερμένοι» στο Ιράν δεν δια νοήθηκαν ποτέ όχι να εγείρουν αντισυστημικά αιτήματα (σε αντιδιαστολή με τα αντικαθεστωτικά) αλλά ούτε καν να απαιτήσουν την ανεξαρτησία της χώρας από την υπερεθνική ελίτ, καθώς και το γεγονός ότι η εργατική τάξη λάμπει δια της απουσίας της από την «εξεγερση», αφού δεν σημειώθηκε ούτε μια μαζική απεργία, κάνουν φανερό τον ρόλο συσκότισης της πραγματικότητας που παίζει όλη αυτή η «Αριστερά»^[106], η οποία αγωνίζεται για τα δικαιώματα των «εξεγερθέντων», σε αραστή σύμπνοια με την υπερεθνική ελίτ...

[106] Τον ίδιο ρόλο συσκότισης παίζουν βέβαια και «αναρχικοί» δημοσιογράφοι, βλ. Π.χ. Αχ. Φακατσέλη «Είναι όλοι τους παιδιά της», Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία (3/1/2010), όπου, αφού υιοθετείται εντελώς ατεκμηρίωτα βέβαια η δυτική μυθολογία των «ικλεμμένων» εκλογών του Ιούνη, γίνεται δεκτή και όλη η προπαγάνδα της υπερεθνικής ελίτ (πάλι ατεκμηρίωτα βέβαια) για τον δήθεν πλουτισμό—μέσω της φονταμενταλιστικής κυβέρνησης Αχμαντιντζάντ— των Φρουρών της Επανάστασης, χωρίς όμως ν’ αρθρώνεται λέξη για το πώς ακριβώς έγινε «δισεκατομμυριούχος καπιταλιστής» ο Ραφσανζανί! Και φυσικά, κουβέντα για τον ρόλο της υπερεθνικής ελίτ στο εκτυλισσόμενο έγκλημα κατά του Ιρανικού λαού αφού, κατά τον «αναρχικό» Α.Φ., η κρίση οφείλεται απλά σε μια «διελκυστίνδα εξουσίας»: «Όπως γράφτηκε “η τραγωδία στο Ιράν, είναι ότι η ισχυρή αντιιμπεριαλιστική επανάσταση του 1978-79 λεηλατήθηκε από τον κλήρο και τους επιχειρηματίες, με τον οχετό του σιτικού λαϊκισμού και του ιρανικού εθνικισμού”. Η σημερινή διελκυστίνδα εξουσίας δεν είναι παρά μία από τις όψεις αυτής της λεηλασίας».